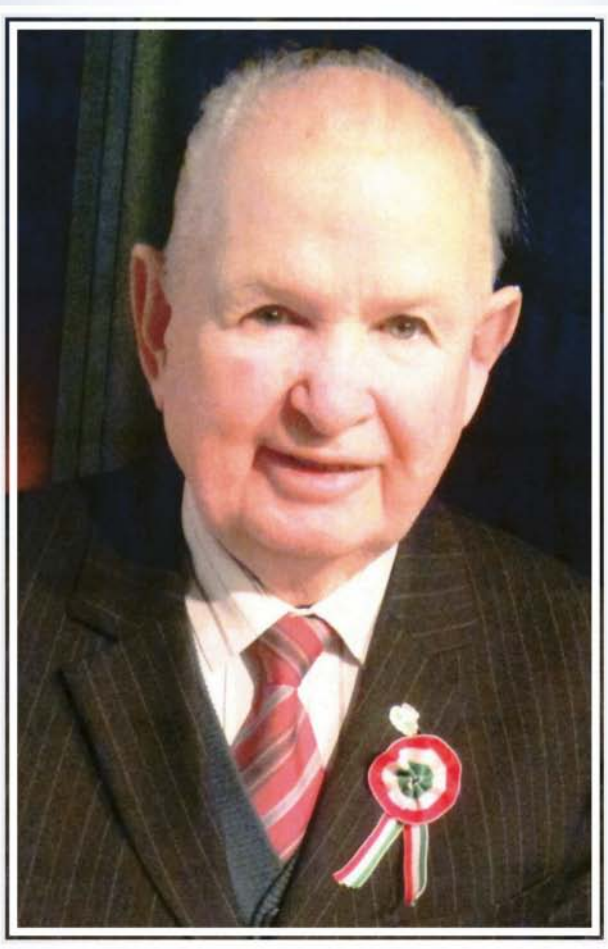


Varga József

**ÖSSZES  
KÖLTEMÉNYEI**





Varga József

ÖSSZES  
KÖLTEMÉNYEI



Varga József

**ÖSSZES  
KÖLTEMÉNYEI**



Muravidék Baráti Kör Kulturális Egyesület  
Pilisvörösvár, 2017



# Egérbolt

Egyszer volt, de igaz volt,  
Volt nálunk egy egérbolt.  
Boltvezető a Cirmos,  
Főkönyvelő a Kormos.

Mit árultak? Nem hinnétek.  
Mindenféle egérkéket.  
Kurta farkat, kövér fület,  
Egérszőrből szőnyegetek.

Mindenféle drága jót,  
Ám csak macskáknak valót.  
Végül megbukott a bolt;  
Ez csak egérmese volt.

# Ébredés

Figyeljetek, gyerekek,  
Dalt dalolok tinektek,  
Az érkező tavaszról,  
Hírt hozó madarokról.

Messze voltak, messze délen,  
Hol derűs nap süt az égen.  
Most eljönnek ide már,  
Fecske és gólyamadár.

Meghozzák a szép tavaszt,  
Sok virág rügyet fakaszt.  
Örüljünk hát, gyerekek,  
S lepjük el a réteket!

Menjünk ki az erdőbe,  
Nyílik már a tőzike.  
Kössünk csokrot belőle,  
Jó anyánk örömére.

# Gyermekkorom

Egyszer, mikor kicsi voltam,  
Fűzfasípomat faragtam,  
Szólt a sípom aranyhangja,  
A szép tavaszt csalogatta.

Lett a réten tarka világ:  
Lila szirmú szúnyogvirág,  
Fehér kelyhű margitvirág,  
Kis méhecske, fénylő világ!

Szólt a rétek víg prímása,  
A zöld erdők trombítása.  
Rügyet bontott a fák ága,  
Fűzfasípom lágy dalára.

# Tavaszi hangzavar

Csipi-csép, csipi-csép,  
Kékfelhős nyári ég.

Csivi-csér, csivi-csér,  
Virágos partú ér.

Pipi-tér, pipi-tér,  
Sok méhe döngicsél.

Lila-szín, lila-szín,  
Aranypor, harmat-ír.

Eső-csepp, eső-csepp,  
Naptörő madárpetty.

Kili-kotty, kili-kotty,  
Pili-potty, pili-potty.

## A kislecskék

Eresz alatt három fecske,  
Farkuk hegye kékre festve,  
Éhes hasuk enni akar,  
Sárga csőrük legyet akar,  
Villás szárnyuk eget takar.

## Palika és a cica

Küszöbön ül a cica,  
előtte áll Palika.  
Nyelvét nyújtja Palika,  
farkát a ravasz cica.

Bajszát pödri a cica,  
öklét rázza Palika.  
Nagyot tüsszent Palika,  
megugrik a hős cica.

## Merre száll?

Napot féltő  
fecskenyáj  
réten hál  
vízen jár  
kórót ugró  
fürge láb  
könnyű szárny  
merre száll?

## Méhecske

Méhecske, méhecske,  
fürge kis méhecske,  
mit kívánsz, mit csinálsz,  
tavaszra mit kínálsz?

Meleget, meleget,  
mézgyűjtő meleget,  
gyermekes kacaját,  
virágpór aranyát.

Aratást, aratást,  
bőtermő aratást,  
hűs berkek illatát,  
kislányok tavaszát.

## Hóvirág

Hóvirág, hóvirág;  
sfénybe siklik  
a világ.

Kikelet, kikelet;  
előzte a  
hideget.

Gólyahír, gólyahír;  
Tél sebére  
meleg ír.

Fecskepár, fecskepár;  
hangos lett az  
eresz már.

# Madárfütyty

madárfütyty  
madárfütyty  
hús vadonban  
madárfütyty

mókus-zaj  
mókus-zaj  
lombsátorban  
mókus raj

kakukkszó  
kakukkszó  
zöld bokorban  
kakukk szól

# Búzaszár

búzaszár  
búzaszár  
levél tövén  
féreg jár

pipacstár  
pipacstár  
kéklő égen  
felhő száll

# A vidámparkban

Körhinta, körhinta,  
égbe repül  
Marika.

Varázsvár, varázsvár,  
pörgő hordó  
kacaj-ár.

Robogó, robogó,  
rajta száguld  
kis Kató.

Lesikló, lesikló,  
vizes lett már  
Anikó.

Kis vonat, kis vonat,  
kergeti a  
gyerekhad.

## Az elefánt

a jóllakott  
elefánt  
tele-fánt  
tele-fánt  
ha nem evett  
enne-fánt  
enne-fánt  
lehet még ő  
inna-fánt  
okos-fánt  
buta-fánt  
ügyes-fánt  
bátor-fánt  
fánt fánt fánt  
elefánt

## Pipacs-tár

pipacs-tár  
pipacs-tár  
piros kendős  
lányka vár

szem-golyó  
szem-golyó  
megérett a  
mák-gubó

# Szappanbuborék

Színes buborékot  
vet a hab,  
szalmaszál tetején  
csüng a nap.

Labdát formál fújva  
a csöpp száj,  
piros, sárga, lila,  
kék a táj.

Kering, száll a légben  
buborék,  
ragyog, csillog, izzik  
föld s az ég.

# Dongó-darázs

dongó-darázs  
döngicsél  
tehénfarka  
seprűnyél  
döngicsél  
seprűnyél

szúnyogszárnya  
zümmögés  
Vali füle  
lágyszösz  
zümmögés  
lágyszösz

## Patak partján

Patak partján ül a béka,  
kerek szeme vizes véka.  
Szöcske, szúnyog, dongó, darázs,  
lapát nyelvén könnyű harács.

## Falra kúszik

falra kúszik  
a borsó  
a borsó  
görögdinnye  
zöld golyó  
zöld golyó

napban fürdik  
a bogyó  
a bogyó  
fejtetőn áll  
a korsó  
a korsó

# Meggy-makk

meggy meggy  
piros meggy  
Lendva-hegyi  
piros meggy

makk makk  
sárga makk  
göntérházi  
sárga makk

szár szár  
búzaszár  
gyertyánosi  
lányka vár

# Napraforgó

Napraforgó napot néz  
napot néz  
sárgarépa orsós méz  
orsós méz

Tarlórépa kis cipó  
kis cipó  
megérett a tök-hordó  
tök-hordó

## Többet ésszel

elindul a göncölszekér  
rajta ül a kicsi egér  
cini-cici-cin  
a kicsi egér

medve tolja kotlós húzza  
izzad görnyed a két mulya  
brumma brumma kotty  
az a két mulya

így utazott a vesztébe  
macska-ország közelébe  
cini-cini jaj  
a kis egérke

## Napot vár

krumpli szárán  
bogár jár  
bogár jár  
sárga csonkja  
napot vág  
napot vár

# A szöcske

Szöcske szöcske  
fürge röpke  
ugrál-bugrál  
a gödrögbe  
fűlevélen  
virágszálon  
szúnyog-termő  
sűrű lápon  
béka-rejtő  
sásmezőn  
bolyhos nyelvű  
nád-erdőn

## A kis első

Indul Bandi iskolába,  
Egyre nehezebb a lába.  
Kapaszkodik fúbe, fába,  
Anyjának erős karjába.

Neveti őt a kiscica,  
Kert mögül a szöszke Ica.  
Rásandít a Bodri pajtás,  
Csak bátorság, Bandi pajtás!

Én is jártam iskolába,  
Persze kutyaiskolába.  
Megtanultam jól harapni,  
Minden embert megugatni.

Indul Bandi, áll a lába,  
Kapaszkodik bő szoknyába...  
Így van ez az első héttel,  
Majd tavaszra bátran lépdél.

## Kék szilva

Kék szilva az ágon  
egy kettő három  
te leszel a párom

zöld dió a fákon  
egy kettő három  
két alma a tálon

megérett a mákom  
egy kettő három  
megtelt már a zsákom

## Búcsúzik a nyár

bíbor arcú nyár  
a patakra jár  
piros kendős lány  
az erdőben vár

búcsúzik a nyár  
nincs már gólyapár  
sárguló határ  
őszi harmat-ár

## Ősszel az erdő

Ősszel az erdő  
ködbe száll,  
hódívány, hódívány –  
Méláz az őz is:  
telt magtár,  
meleg ház, meleg vár.

Hangyaboly mélyén  
tücsök jár,  
kis bogár, kis bogár –  
Vonója fázik,  
muzsikál:  
nincs már nyár nincs már nyár.

A fázó tájon  
kis madár,  
délre száll, délre száll –  
Búsan károg a  
varjúpár:  
kár-kár-kár, kár-kár-kár.

# Varjú bácsi

Varjú bácsi  
mit csinál,  
mit csinál?  
Csak kiabál:  
kár-kár-kár,  
kár-kár-kár.

Cinke anyó  
merre száll,  
merre száll?  
Itt a tökmag,  
vegye már  
vegye már.

Cica farka  
kunkori,  
kunkori.  
Veréb pajtást  
kergeti,  
kergeti.

## Szürke ég

Szürke ég,  
szürke ég,  
ködfelhős  
téli ég.

Cinkeszárny,  
cinkeszárny,  
éhező  
cinkeszáj.

Szarka-had,  
szarka-had,  
gubbasztó  
vészes-had.

Fenyőág,  
fenyőág,  
hótollas  
téli ág.

## Aláhull

Hull lassan az őszi köd,  
Megdermed rét, láp, a rög.  
Fűszálra hóharomat ül,  
Égen varjúraj repül.

## A kis mókus

Fenyőágon zöld toboz,  
mókus fészke kör-doboz.  
Lompos farka poroló,  
fogai közt mogyoró.  
Táncot járni mindig kész,  
az erdei kis bűvész.

## Kutyaház

Kutyaház, kutyaház,  
ferde falú kutyaház.  
Kutyatánc, kutyatánc,  
csörgő szemű kutyalánc.

Kutyaláb, kutyaláb,  
hegyes körmű kutyaláb.  
Kutyaszáj, kutyaszáj,  
nadrág tépő kutyaszáj.

## A szarka

Kertünk végén áll egy fa,  
áll egy fa,  
rajta fészkel a szarka,  
a szarka.

Onnan les a világba,  
világba,  
csirkék, kacsák nyájára,  
nyájára.

## Harkály doktor

- Harkály doktor,  
jó napot!
- Jó napot!
- Hoztam néhány  
kukacot.
- Kukacot?
- Áztak, fáztak  
szegények.
- Be szépek!
- Árván maradt  
legények...
- Nem élnek!

## Zerge volt

Zerge volt, zerge volt,  
puska csövén piros folt.  
Kőszikla, kőszikla,  
sír a bércen a gida.

Tűlevél, tűlevél,  
zergegida útrakél.  
Hókupac, hókupac,  
életlő hideg, fagy.

## Tudod pajtás

Tudod pajtás mit mesél  
ez a csípős őszi szél?  
Lassan megjön már a tél,  
fehér lesz a róna, tér.  
Megszűnik a focizás,  
lesz helyette ródlizás.

Piros arcú gyerekek  
kergetik a szeleket.  
Golyót formál a sok kéz  
a hóember hamar kész.  
Csak Télapó jönne már  
fehér-pelyhes jéglován.

## Hópihe

Hópihe, hópihe,  
szürke égből  
kiscsibe.

Verébtoll, verébtoll,  
havas úton  
keréknyom.

Ózgida, ózgida,  
fenyőágon  
trombita.

Hóhahó, hóhahó,  
újra megjön  
Télapó.

# Itt van a tél

Itt van a tél,  
Hull már a hó,  
Siklik a lécs,  
fut a szánkó.

Pihen a rét,  
a földanyó,  
repül azért  
a hógolyó.

Alszik mélyen  
a jó vetés,  
száll a légben  
víg nevetés.

# Susog a nád

Susog a nád  
szúnyik a ház,  
bokrok alján  
szél kocoráz.

Jajgat az éj,  
reszket a dér,  
cinke, veréb  
kenyeret kér.

Fagyos a tél,  
hideg, kemény,  
a fák törzsén  
jeges pécél.

Jön a tavasz,  
csacska, ravasz,  
a tél hava  
messze marad.

# Három cserép, három veréb

Padlásunkon három cserép,  
Arra sétál három veréb.  
Szól az egyik: ó, be szép,  
Mond a másik: üres még;  
A harmadik közel lép.

Padlásunkon három cserép,  
Abban fészkel három veréb.  
Szól az egyik: jó a tél,  
Mond a másik: lágy a szél:  
A harmadik vígan él.

Három cserép, három veréb,  
Kandúr Bandi halkán belép.  
Szól az egyik: macska-kép,  
Mond a másik: bátor légy;  
A harmadik: itt a vég!



*A 40 gyermekversem a NAPHÍVOGATÓ című  
könyvemben jelent meg 1974-ben.*

# Csillagom

Adyt vallom én mesteremnek.  
A nagy szemű, „kitagadott” magyart.  
A világot hordta ő lelkében,  
siratva a gaztermő Ugart.  
A Népert remegett vagy lángolt  
egy igába hajtott nemzetért.  
A Duna s Tisza partján küszködő  
sárba tiport, bocskoros hadért.

Mardosó tűzgondja él bennem:  
nyögő bánatok és síró szerelmek.  
Ady! Te vagy az a felnőtt költő!  
S én vagyok a tudnivágyó gyermek.

# Magabiztonság

Engemet a viharok szültek.  
A fájók.  
Nyögők.  
Betegek.  
Bennem békésen zokoghat az ének;  
talán nem is kellek már senkinek.

Jajgató korok kórlepedőjén  
kínlódtam a vágytól részegen.  
Fetrengtem sárban  
csillagokon –  
csillaghegyükön maradtam lesen.  
Szememben hiába gyúlt fény,  
bolygók,  
atomok szikrája is elenyészett.  
Sokan voltak a bosszúvagyók,  
de szememben újra,  
újra fény lett!

# Verseim

Verseimet nem én írom  
Gondolataimat  
sem irányítom  
Mondataimat nem én alkotom

Meglátásaimat  
sem én rajzoló

bennem a Muravidék  
dús szépsége díszlik  
Verseimben Muravidék  
nép-kacaja izzik

Verseimben a gyermekek  
szelíd szíve dobog  
verseimben a melegség  
fénye tüzel  
lobog

Verseimet szürke varjak  
s fürgé szöcskéik szabják  
mókuskok fák telek nyarak  
törvényei varrják  
Verseimben Örökember  
örök élet él  
Verseimben él az ember  
él még...  
és remél

## Gondolataim

Kiléptek medrükből  
a fáradt agyhullámok.  
Hová mentek?  
Hol pihennek?  
Nem tudom.  
A koponyám üres.

Fenn kóborognának  
a tűzbolygókon?  
Vagy a füstölgő  
ködoszlopon?  
Lenn a tenger  
örvény-körében?  
A halottak  
hideg ölében?  
Atomok  
sugárcsővében?  
Incselgők  
átkos nyelvében?

Vagy  
elvesztek örökre?

## Lemondás

Nekem már nincs  
mit várnom.  
Nekem már nincs  
kit szánnom.

Köröttem ég a fájdalom.

# Akarsz még valamit?

A villanydróton bús madarak ülnek,  
szárnyukat,  
lelküket lógatják.  
Minek van értelme?  
Mit akarsz még?  
Mit tehetsz még?  
A napot elnyelték az éhes fellegek.

Esőcseppet szívnak a ködök:  
egyre távolabb kerülsz tőlem.  
Mit akarsz még?  
Tehetsz még valamit?  
Valahol mindig  
újabb csillagok keringenek.

Egy tűzbolygó magához láncol,  
mámoros utakat tesz meg velem  
a végtelenség örvényeiben.

Mit akarsz még?  
Mit tehetsz még?

Akarsz még valamit?

## A forradalom emlékére

A Föld lelke mozdult meg  
hangodra márciusi fáklya  
Petőfi lánglelke kiáltott  
az álmodó világra

Ezrek ajkán felfakadt  
a marseille-i dal  
Parasztlábak dübörgő zaja  
munkás öklök kalapácsdala  
Ady tűzvörös pávája szállt  
az új Hajnal trónjára

Előre meggyalázott nyomorúság!  
Előre, te a Föld taposott férge!  
Lásd: reszket már a sunyi bitangság  
úgyis te leszel a dicsőség fénye!

## Felháborodás

Menekülök a napoktól  
a zajtól. Hiába.  
Pártkonferencia?  
Gyűlés? Előadás?  
Mit ér a gondosan fogalmazott szó,  
ha süket fülre,  
zárt szívre talál?

## Acéldrótok

Acéldrótok feszülnek  
az oszlopok között:  
emberi idegek  
  
Magasfeszültségű áram  
száguld rajtuk keresztül  
Bonyolult az élet  
Vajon hol ér véget  
szelídült ereje?

# Tömeggyűlés

Meggyötört csontok  
a padokban  
rőtbauszú  
petyhüdt  
emberroncsok

összekulcsolt  
nagy inas kezek  
kihunyt vízű  
semmit bámuló  
szemek  
éjt harapó  
odvas fogak

ruhájuk lötyög  
sártól bűzös  
Várják a reggelt  
az új napot  
nem is tudják  
hogy még mindig  
a szónokot  
hallgatják

alvó koponyákkal  
ülnek a padon

# Vérmalom

Forog forog  
az élet kegyetlen  
kereke  
Darál darál  
ártatlan emberhúst  
recsegve

Bombák bombák  
pusztító atomok  
robaja  
Alfa alfa  
lángtenger tűzorkán  
füstmáglya

Béta béta  
földrengés romhalmaz  
törtcsontok  
Gamma gamma  
jajveszély merevgörccs  
agytéboly

Béke béke  
kiáltja mindenki  
remélve  
Halál halál  
zúgja az atomok  
zenéje!

## Eredmény

A verset ma kevesen értik  
a Föld szíve riadtan vérzik

Nézd inkább a fák tarka lombozatát  
vagy a szélben kószáló lány  
megkuszált haját

A földre rozsdavörös folt csöpög

## Kontradikció

Az éjjel álmomban  
vörös kaftánban láttam  
az Istent  
Hihetetlen:  
körülötte ördögök raja  
Velük parolázott  
s engem az Angyalt  
közelébe sem bocsátott!

## Körúti aluljáró

A köpedékes fal mellett  
külföldi cigaretták  
sárgás-barnás hullái hevernek  
kacéran villogó szemek  
bársonyos női lábak csaták  
ingerlő izgató nevetések

# Mikro-miniszoknyás lány

Kevés rőfnyi barna  
bőrdarab  
két csábító gomb  
ha lépcsőre lép  
combtöve varázs  
fókuszpont

## A türelmes koldus

Széles karimájú  
kopott gyűrött kalap  
egy negyvenegyes  
és egy negyvenes  
és egy negyvenhármás

Idegen bejárású cipő  
görbe nadrág  
bőre hízott kabát

Némán áll a belvárosi templom  
eresze alatt

Hitet vet?  
Arat?

# Autóbuszon

Fény fény fény  
éj éj éj  
robogó rohanó busz

fény fény fény  
kő kő kő  
robogó rohanó busz

fény fény fény  
fa fa fa  
rohanó robogó busz

fény fény fény  
ég ég ég  
robogó rohanó busz

fény fény fény  
ház ház ház  
robogó rohanó busz

fény fény fény  
víz víz víz  
robogó rohanó busz

fény fény fény  
rét rét rét  
robogó rohanó busz

fény fény fény  
vas vas vas  
robogó rohanó busz

fény fény fény  
köd köd köd  
robogó rohanó busz

# Csontok a tetőn

Csörög a cserép  
sír a lécsík  
Repül a veréb  
napot néz

Szakad a padlás  
szakadás  
Égnek a téglák  
gerendák

Lakások mélyén  
repedés  
Csupán a kémény  
bírja még

Csontok a tetőn  
temetőn  
Féreg rág bőrön  
szemfedőn

Üres a hajlék  
a herék  
Az ember eszét  
megették

# Visszhang vonó nélkül

(egy versantológia margójára)

A kék ég  
hatlábú elefánt  
éneklő egér  
az est ködfaló bolha  
hátán heverésző  
gombot néző  
tüskés boglya

a mecénás  
gyökeret mázoló  
kavicspattanás  
becéző-ugráló  
holdfogyatkozás  
szőrszál-hasadás

a homokvár  
üres agyagkorsó  
falra hányt borsó  
szószita-bokorág  
lyukas féregágy  
sínek-rázta  
szügyi-sáv

mint úton a huppanó meditáció  
szakító szilárdság  
viharviszony-népmese  
ferde versbabona  
Contra!  
Ha!  
Kele Máté-kérdés  
elnökválasztás vonó nélkül  
elmúlás  
múlás...

## A hídvégi kertek alatt

A hídvégi kertek alatt  
Szőke kislány kendert arat  
Csengő dala messzire száll  
Erdőt mezőt ölel – bejár

A hídvégi rétek alatt  
Barna legény zabot arat  
Hívó dala komoran száll  
Szíve lelke fájdalomvár

A hídvégi tölgyes alatt  
Két szerelmes csókot arat  
Víg kacajuk csapongva száll  
Piros szájuk mosolyra áll

A szerelem termést arat  
A hídvégi kertek alatt

## Kétfajtán

Te kifelé sírsz  
hangos-  
idegtépőn  
Én befelé  
sírok néma-  
önmészton

# Társad vagyok

Arcod meleg pirja  
fényesen ragyog  
ma kivételesen  
boldog is vagyok

Szemed szelíd fénye  
békét sugároz  
minden moccanásom  
csak tenéked áldoz

Hangod selymes hite  
elpihen lelkemen  
egy lettem veled  
egy vagy te is velem

Ugye nem unod meg  
társas szerepem?!

# Biztonság

Átkos volt az első csókod  
mikor ajkad mézét adtad  
Mérget csurgattál testembe  
most már soha el nem hagylak

Szeretnék még menekülni  
hogy ne legyek végleg rabod  
Ki tudja? Tán csalfa szíved  
holnap más legénynek adod

Mégis áldott volt az este  
mikor ajkad mézét adtad  
forró kezed ifjú szíved  
egy életre nálam hagytad

# Benned a szójáték

Néz a szemem néz  
a szemem néz  
néz

hív a lelkem hív  
a lelkem hív  
hív

vár a szívem vár  
a szívem vár  
vár

a szemem néz  
a lelkem hív  
a szívem vár

néz  
hív  
vár

# Újra veled

(Irinek)

Mint kora nyári reggel  
vagy piros hajnal pírja  
jössz újra felém  
vágyad az enyém

Mint szőkén lengő búzatáblák  
arany sugársávja  
mint fényt bíborló tűzkévék  
csillogó szikrája

Ilyenek tán a narancsfák  
csábító csókjai  
ilyenek tán a leányok  
duzzadó álmai

Okkersárga virágbibék  
magtermős színrostja  
oxigéndús vágyaimat  
lábad elé szórja

# Lenkéhez

Éjjel van. Tíz óra.  
Csendes a falum.  
Elpihent.  
Öcséd is már alszik a meleg szobában.  
Könnyű dunnát vet rá a mama  
s megsimogatja  
a megbékélt unokát.  
Boldog.  
Büszke rá.

Anyád naplót ír.  
Készül a holnapi tanításra.  
Türelmetlen. Ideges.  
– Add ide a radírt!  
– Most ceruzám nincsen!  
– Csupa tintafolt a kezem!  
Te jársz a gondolataiban.  
Hazavár.

Jómagam a pamlagon ülök.  
Előttem könyvek, füzetek.  
Nézem a tévét, de nem tudom  
miről beszélnek.  
Az én tennivalóim között is  
te jársz.  
Aztán egy-egy villanás  
a múltban barangol.  
Újra diák vagyok.  
Szegény.  
Pénztelen diák.  
A fizikát ötösre tudom.  
Történelemből felelek.

Jaj, a német...  
Holnapra megtanulom!

Tégedet ölel újra a lelkem.  
Fiatal most.  
Egykorú veled.  
Ketten együtt  
jól álljuk a harcot –  
s azt a kis korkülönbséget...  
ugye Lenkém,  
ma elviseled...?!

## A fiam

Tizenöt éves. Enyém.  
Kerek arca mosolygós alma.  
Barna-szelíd szemében  
önhitt bizakodás.

Hiába a tisztelettudás  
már sejlik a büszkére érett  
férfiakarás rügye.  
Állítja: többet lát mint én.  
Kétségtelen.  
Csapongó kedve  
szárnyaló valósága  
jóval gazdagabb.  
Örvénynélkülőbb.  
Titokban figyelem.  
Titkaimban büszke vagyok rá.  
Már érzem:  
túlnő rajtam.

Így van ez rendjén.

# Tavaszi

Tavaszi szeme pattan a tájra.  
Nyíló virágra. Az egyre ébredező  
új világra.

Bolyhos pihék ülnek a fákon.  
Fürtös akácon. Rügyet bontó  
barna ágon.

Nedv kering a fában, a tájban,  
perzselő vágyban s a madarak  
bizarr dalában.

## Pásztortűzek

Az apró pásztortűzek bennem égnek;  
éjbe világító, öntudatos mécsek.  
Lángjában lázongó fájdalom lobog?  
Szívem az emberért él még vagy dobog!

Évezredek rejtett nyomora és vágya  
lenne Muravidék megvalósult álma?  
Szépen lengnek-ringnak a szőke búzatáblák,  
aranyfürtű, boldog, kacagó leánykák...

Ilyenek a csókok. Bátor ölelések.  
Itteni babonák. Szerelmek és képek.  
Kankalinos dombok. Ájult szőlőhegyek.  
Ilyen vadvirágot teremnek a völgyek.

A fűttyös gyárkémények. Ez a traktorzúgás:  
népem ajkán nyíló, önfeledt kacagás.  
Apró pásztortűzek, néma fényjelzések:  
éjeimet őrző, világító mécsek.

# Kenyérvető

Ólmos párát lehel  
a frissen szántott föld.  
Ezergondú paraszt lépdél  
az eke nyomán.  
Mögötte göröngyös  
barázdák sora.

A holnap kenyerét:  
az új búzát veti.

Gyári munkásnak,  
a hős katonának.  
Mérnöknek, bányásznak,  
a kis iskolásnak.  
Egeket hódító  
bátor úrhajósnak?

Kenyérvető erőnk  
lesz holnap a Holnap.

# Elmerül az éj

Megették az eget  
az éhes fellegek.  
Eltűnt a tűzkorong:  
a fényes aranyrongy.  
Üres a semmiség,  
üres a semmiség.

Egy kéklő köddarab  
a Napba belekap.  
Elnyeli a fényt,  
a fénylő tüneményt.  
Oszlik már a táj,  
oszik már a táj.

Sok apró csillagkép  
az estbe belenéz.  
Parányi ezüstfolt  
a sápadt arcú Hold.  
Elmerül az éj,  
elmerül az éj.

## Ősz árnyéka

Szaladnak előlem a vénülő nyarak:  
Kalászt érlelő nehéz búzatáblák.  
Zord folyó szeli át a nehezedő tájat,  
A túlsó parton már csónakomat várják.

Meghajlik előttem a sokszínű határ,  
A hangyaszerény nép most nekem izen.  
A dombról rám tekint a suttogó vidék,  
Bennem a múlt s jelen játéka pihen.

Amott még játszik a deli nap melege,  
Lágy szellő szökell a jegenyék csúcsán,  
Sok pipacs virágzik; nefelejcs, margarét,  
S a völgyben hűvös, ősz árnyéka bujkál.

# Régi szüretetek

## Reggel:

A régi szüretetek  
sírnak fel ma bennem  
Miért is kellett ily  
kifosztottnak  
lennem?

Vígan kacagott még  
s még élt is az élet  
Puttonyok öléből  
csendült fel  
az ének  
Szüretelő lányok  
bő szoknyája villant  
Fehér lábikrájuk  
csábíóan csillant  
Apró gyereksereg  
szedte a fürtöket  
Törték a venyigét  
tépték a levelét.

Az öblöshangú hordók  
még üresen kongtak  
az első mustcseppeknek  
köszönetet mondtak  
Hol vagytok ti régi  
gondtalan szüretetek?!  
Már egy kicsit én is  
elmentem veletek...

az ajkakra munka  
friss éneket gondolt  
Lányok fehér combja  
vakítóan  
tombolt.

A legény a mustból  
pár kortynyit merített:  
nem a bor heve még  
csak a vágy  
hevített

### Délben:

Harangszó kondult:  
délebedre csendült  
A diófahasáb már  
lángokba perdült  
Gesztenye pirult  
az izzó parázsban  
néha mint a szöcske  
magasba szökkent  
Aztán egy-egy vágy  
a semmibe  
röppent

A lángoló tűz körül  
jókedvűen ültünk  
ízes bográcsgulyás  
rotyogott mellettünk  
Illata kiszökött  
a ferde tető alól  
bejárta a lejtőt  
a pinceszobákat  
rászállt a tetőre  
megülte  
a fákat

Nyársra került  
a fiatal malac  
gyöngyözve izzadott  
míg pirosra virult  
bőre ropogósra  
ízletesre  
pirult

Kancsó járta körbe  
az ősi körtáncot  
Ékes szavú pincér  
maga a gazda volt

### Este:

Mikor álomfüggöny  
terült el a tájra  
a fáradt levelek  
bekezdtek a dalba  
Hangjuk végigkúszott  
a hegyoldal  
lejtőjén  
belesett a pincék  
százesztendős  
résén

Szőlőnek  
daráló vasfoga  
ölte meg életét  
s piros mustvér ömlött  
a kádakban  
szerte szét

Éjjel:

A megfosztott tőkék  
szomorúan ültek  
Amott a legények  
vígabbra derültek  
Szerelmi ima volt  
a botízű hangban  
asszonyi kacagás  
kevergett  
a dalban  
míg lágyan elringatta  
a ködös sötét völgyet  
csak legények és lányok  
bontották  
a csöndet

Csók csattant  
ígéret  
duhajkodás  
lárma  
Felszabadult ezer érzés  
százezernyi álma  
Visszasírom ma is  
a régi szüretet  
azt a gondnélküli  
csöppnyi szép életet

## Őszi ritmus

Bús a határ,  
fázik a határ,  
elalszik a határ:  
bús,  
fázik,  
elalszik;  
a határ bús, fázik, elalszik.

Száll a madár,  
dalol a madár,  
búcsúik a madár:  
száll,  
dalol,  
búcsúzik;  
a madár száll, dalol, búcsúzik.

# Tollam

Az én tollam mindig mérges,  
mert a hegye ferde, éles.  
Köszörülöm irkán, padon,  
szomjasan én sosem hagyom!

Megitatom jó tintával,  
„Viktória” italával.  
Sokszor serceg, perceg szegény,  
meggörbül, mint gyöngé legény.

Kettőzve ír, tüsszent, fröccsöl,  
füzetlapom folyton prüszköl.  
Jó tanítóm váltig mondja  
„Cseréld ki a tollad jobbra!”

De én szeretem e tollat,  
bár a hegye görbe, tompa –  
így mindig van kifogás:  
nem én, de a toll a hibás!

# Gyertek!

Gyertek lányok körbe állni,  
virágosdit velem járni!  
Liliomot, rozsmaringot,  
kiolvasót, forgó táncot!

Gyertek fiúk sorba állni,  
királyosdit velem várni!  
Gátat törni, várat venni,  
rossz katonát földre vetni!

Gyertek fiúk, gyertek lányok!  
Gyöngykoszorút fonok rátok.  
Ki-ki lelje meg a párját,  
s járja vele virágtáncát!

# Mondóka

Szökj az ágyból Ildikó,  
Ildikó,  
Hív a hajnal: halihó,  
halihó.

Lomb sátoros piruló,  
piruló,  
Rétek zöldje viruló,  
viruló.

Patak habja ringató,  
ringató,  
Új életre biztató,  
biztató.

# Falusi lakodalom

Kéménylyukból száll ki a füst  
Parázs fölött rotyog az üst

Vasnyárs végé pirul a nyúl  
Kacsa jérce nyaka konyul

Sütő mélyén malac izzad  
Makkozott még vígan tegnap

Hordó csapja forog sikong  
Asszony lett a lányból bizony

Szól a kakas bőgő brummog  
S a sok vendég hazaballag

## Lovam füle

Lovam füle hosszú, sárga,  
sörénye egy csomó spárga. –  
– Gyí lovam, gyí pejgó!  
Rajtad ül kis Ferkó!

Barim bőre foltos-fehér,  
göndör szőre dísz a fején.  
– Bé bari, bé birka!  
Bundát kap Marika!

Cicám farka tarka, görbe,  
ősz bajusza pörge sörte.  
– Icukám, miculám,  
Elszundít a párnán.

Bodrim szeme fényes, éles,  
holdugató szája széles.  
– Au-va, vau-va,  
Nem jutsz az udvarba!

## Udvarban

Sáros lett a liba lába,  
tarkafoltos fehér háta,  
piros orra, fehér csőre,  
így megy ki a legelőre.

Malac farka ég felé áll,  
az ólajtó kifelé jár,  
jó kenyere kukorica  
eteti a szorgos Ica.

Kakas száll a kapufára,  
dagadt mellű, mint egy páva,  
büszkén tekint a világra,  
tyúkok, csirkék szép hadára.

# Mit is mond?

Malac mondja:  
röf-röf-röf;  
Nem szeretem  
a tököt.

Liba gágog:  
gá-gá-gá;  
Most indulok  
világgá.

Kacsa hápog:  
háp-háp-háp;  
Merre van a  
vizes láp?

Pulyka purrog:  
pur-pur-pur;  
Büszke vagyok,  
mint egy úr.

Kotlós kotyog:  
kotty-kotty-kotty;  
Enyém ez a sok  
poronty?!

Csirke csipog:  
csip-csip-csip;  
Hagyj szemeznem  
egy kicsit!

# Vesszőparipám

Autót kapott ma Laci,  
kíváncsi lett? Derítse ki!  
– Meg kell néznem, mi van benne:  
mitől forog négy kereke?!

Kézbe kerül fogó, fúró,  
száz darab lett a kis autó,  
Anyja látja, fejét fogja:  
– Odalett a játék... Oda!

De ez Lacit nem zavarja,  
Bár elveszett pár csavarja.  
– Kapja magát – fura dolog –  
vesszőparipáján robog.

# Rókamese

Róka, róka,  
lompos farkad  
dugd a tóba!  
Ráarakódnak  
a kis halak,  
vacsorára  
néhány falat.

Róka koma  
farka dagad,  
balgán hiszi,  
hogy kis halak...  
Sulykolóval  
a sok néni  
vég óráját  
jól kiméri.

# Három egér

Három egér útra kél,  
útra kél,  
négykerekű a szekér,  
a szekér.

Sajtkorongba lyukat fúr,  
lyukat fúr,  
vakond módra  
fészket túr,  
fészket túr.

Három cica tejet kér,  
tejet kér,  
bajszuk vége dárdanyél,  
dárdanyél.

Három cica mire vár,  
mire vár?  
Hisz elfogy a sajtdomb-vár,  
sajtdomb-vár.

## Ébredés

Tavaszhangja szól szélben,  
hangya ébred a földmélyben.  
Nytítja szemét a sok virág,  
benne fénylik az új világ.

Alagutat fúr a vakond,  
iszap alatt mozog a ponty.  
Kaptárt bont a sok fürge méh,  
virágkelyhén gyűlik a méz.

Ikrát ereszt az anyahal,  
aranybolyhos a patakpart.  
Meleg párát lehel a föld,  
fű, fa, mező zöld ruhát ölt.

## Élet a mezőn

Hegyek hátán sűrű erdő  
Erdő fölött sötét felhő  
Felhő mögött nyugvó világ  
Világtájon nyíló virág

Virág szirmán szorgos bogár  
Bogár lábán porzó-pohár  
Pohár mélyén sárga arany  
Bogár alatt foszló avar

Avar alatt sovány hangya  
Hangya mellett gazdag kamra  
Kamra előtt tücsök koma  
Komatáncra húrját fonja

# Ébredj Balázs!

Ébredj Balázs!  
Hív a mező,  
Barna szántás,  
nyuszi pajtás,  
tarka világ,  
szőnyegvirág,  
zöld legelő,  
fenyőerdő,  
dongó darázs...

– Figyelsz, Balázs? –

Patak partja,  
rétek hangja,  
erdők zöldje,  
békés csöndje,  
a sok madár,  
a szép határ...

– Idefigyelsz  
bamba Balázs?

# Kertek kincse

Napraforgó napot néz  
napot néz  
Sárgarépa orsós méz  
orsós méz

Tarlórépa kis cipó  
kis cipó  
Megérett a tökhordó  
tökhordó

Kukorica sokszemű  
sokszemű  
Vöröshagyma keserű  
keserű

Piros alma mosolygó  
mosolygó  
Sárgadinnye íze jó  
íze jó

Kerek répa zöld bogyó  
zöld bogyó  
Csontos héjú mogyoró  
mogyoró

# Rókarejtő réten

Rókarejtő réten  
jártam én a héten,  
Ott láttam a párom  
ült egy zsombékágyon.

Ült egy zsombékágyon,  
békahangó tájon,  
Nádlevél közt korsó,  
pörgött, mint az orsó.

Pörgött, mint az orsó,  
benne száraz borsó,  
Káka tövén harcsa,  
hegyes görbe bajsza.

Hegyes görbe bajsza,  
fejét balra hajtja,  
Keresi a párját,  
várja vacsoráját.

# Gólyahír

Gólyahír, gólyahír,  
erdőn, mezőn  
meleg pír.

Kankalin, kankalin,  
tavaszt hozó  
sárga szín.

Ibolya, ibolya,  
dombok, partok  
kék fodra.

Cicuka, cicuka,  
aranybolyhos  
macuka.

# Béka-akarat

Patak partján ül a béka,  
kerek szeme vizes véka.  
Szöcske, szúnyog, dongó, darázs,  
lapát nyelvén könnyű harács.

Hordó hasán fehér foltok,  
zöld bársonyán fényes pontok.  
Napot inna, ködöt fújna,  
egérlyukba belebújna!

# Farsangolás

Lábon járó zsúpkéve  
zsúpkéve  
csetlő-botló zsúpkéve  
zsúpkéve

Öreg legény bakancsa  
bakancsa  
csigalassú bakancsa  
bakancsa

Szúrós hegyű fadárda  
fadárda  
horgos végű fadárda  
fadárda

Kerek alma pogácsa  
pogácsa  
farsangúzó pogácsa  
pogácsa

## Rókabőrbe?

Erdő, mező, zöldje hamvad,  
süni apó maga ballag;  
napkeletre,  
vándorútra,  
messze földre,  
kis faluba,  
veteményes közelébe.

Találkozik pajtásával,  
szürke egér komájával;  
együtt mennek  
vándorútra,  
messze földre,  
kis faluba,  
veteményes közelébe.

Csatlakozik nyuszi pajtás,  
kurta farkú füles bajtárs;  
hárman mennek  
vándorútra,  
messze földre,  
kis faluba,  
veteményes közelébe.

Lesi őket róka koma,  
ravasz eszű álnok pofa;  
merre fut a  
három legény,  
hová bújhat,  
kis faluba,  
Vagy talán a rókabőrbe?!

# Mákot fejtett

Mákot fejtett öreganyám,  
százesztendős öreg dajkám.  
Odamentem,  
zsákot vittem,  
a sok szemből  
mákot kértem.

Adott mákot öreganyám,  
százesztendős öreg dajkám.  
Belebújt egy  
vásott egér,  
lyukas a zsák...  
ó, én szegény.

Mákot fejtett öreganyám,  
százesztendős öreg dajkám.  
Volt, nincs mákom,  
Itt a vége,  
ha nem tetszik,  
fuss el véle.

## Vers Öcsinek

Hegyre mentem,  
dombra másztam:  
szőlőtőről  
szőlőt vágtam.

Hegyre mentem,  
dombra másztam:  
diófáról  
diót ráztam.

Hegyre mentem,  
dombra másztam:  
gesztenyéből  
sokat láttam.

Hegyre mentem,  
dombra másztam:  
szilvaszemet  
sárba ráztam.

# Október

Vén diófa mordul a  
zsúpkévék fölött,  
fáradt szél kuncorog  
tar ágai között.

Édes szőlőillat  
terjeng már a lankán,  
öreg ember virraszt  
a szúette padkán.

Ezüst tányéron át  
les kanccsalul a hold,  
a tó sima tükrén  
sápadt-korongú folt.

Nyest surran tétován  
pincefal ölében,  
kóbor cica ásít  
egérlyuk tövében.

Vén diófa rezdül  
ágán korai dér,  
reszket a természet,  
meleg álomra tér.

## Ince-pince

Ince-pince:  
benn a Vince!  
Hordó nyakán ül,  
csappal hegedül.

Ince-pince:  
üres icce!  
Bora hová tűnt?  
Jó mélyre került...

## Ősz szele sír

Ősz szele sír  
a jajongó tájon,  
tarka levél  
a hajlongó ágon.

Ködös arcú  
a füstkönnyű vidék,  
zúzmara száll,  
hófehér pihék.

Medve anyó  
készíti az ágát,  
ne zavarjuk  
hosszú, téli álmát!

# Tél

Téli táj, téli táj,  
tavaszt váró  
sok madár.

Kendermag, kendermag,  
fényes tollú  
rigó had.

Jégvirág, jégvirág,  
ablak mögött  
meleg vár.

Kenyérbél, kenyérbél,  
farkasölő  
kemény tél.

# Hóember

Hóbundám fehér  
vastag kemény  
bajszom alatt  
jégcsap fakad

Pajzsom véka  
orrom répa  
kucsmán korsó  
szemem borsó

A sok gyerek  
engem szeret  
talpam alatt  
hórét szalad

# Kocasors

Kosár makot  
szedtem tegnap  
megette a  
kocám egy nap  
mivel többet  
nem találtam  
sovány kocám  
így levágtam

Hosszú szőrét  
lepörzsöltem  
szalonnáját  
kisütöttem  
fület farkát  
sóba tettem  
füstölt húsát  
mind megettem

## Télapó zsákja

Egybegyűlik a sok pajtás,  
Évet úzó örömhajtás!  
Díszítik a termet, szobát,  
csilingelő újévi fát.

Jön Télapó hóbundában,  
a sok pajtás örömlázban.  
Kísérgetik medvebocsok,  
bohócok és kis krampuszok.  
Zsákja mélyén sok ajándék:  
gyümölcs, cukor, csokoládé.  
Minden gyerek kap valamit,  
kivéve a lusta Lacit.



*A 34 felnőtt és 28 gyermekversem (összesen 62)  
a PÁSZTORTÜZEK című könyvemben jelent meg 1979-ben.*

## Jó lenne élni!

Jó lenne már újra írni  
ez idegölő, rohanó világban,  
s figyelni békén a rügyet bontó  
fák ágain játszó napfény  
szép csali-játékát.

A sok pillangópár  
örömittas párnászat,  
a ringó cseresznyeág  
habkönnyű, fehér szirmát:  
az aranypor-sugárzást.  
Inni a tavasz fényborát,  
mámorba ölni vágyó fájdalmat,  
búsbetyáros gondolat-dalokat.  
S ha esőfoslány hullna is  
patak ereimre,  
hallhatnám víg hangját,  
csobogó vérbő-dalát,  
vetések sarjadását,  
virágok dús illatát:  
új világ-harmóniát.

Jó lenne bár időt nyerni,  
kártyán, cserebere-gombjátékon.  
Feledni bánatot, gúnyt, gondokat,  
a lélek polip-fojtását,  
a zuhanó nyomást  
és a halál-kacagást.  
Nem lenni Senki már,  
csak Ember és Semmi más,  
s nem tenni egyebet: csak  
Élni, Élni, Élni!

## Mit tudják...

Mit tudják a gyáarak mélyén  
izzadó munkások,  
szövőgépek mellett  
görnyedő asszonyok,  
éles ércet edző  
„emberkalapácsok”,  
tárnák aknáiban  
fuldokló bányászok...  
Mit tudják, hogy a Fény-Égről  
kegyetlen atomagyak  
elűzték a Napot,  
a Hajnalt, a Csillagokat.

Mit tudják a kérges kezű  
földgyúró parasztok,  
kopott táblák előtt  
piszmozgó tanárok,  
önnön gondjukat formáló  
életunt diákok,  
utcán szaladgáló  
vidám iskolások...  
Mit tudják, hogy a Fény-Égről  
kegyetlen atomagyak  
elűzték a Napot,  
a Hajnalt, a Csillagokat.

Mit tudják a városokban  
az örömlányok,  
bárpult mellett álló  
fáradt kiszolgálók,  
gyilkos fegyvert gyártó  
kohászok, hadászok,  
bársony párnát őrző  
önfejű tudósok...  
Mit tudják, hogy a Fény-Égről  
kegyetlen atomagyak  
elűzték a Napot,  
a Hajnalt, a Csillagokat.

Mit tudják a gondferdítő  
rideg közgazdászok,  
pénz- és papírszagú  
firkászok, jogászok,  
ágáló vezérek,  
öntelt szófacsarók,  
emberbőrben rejlő  
„farkasóriások”...  
Mit tudják, hogy a Fény-Égről  
kegyetlen atomagyak  
elűzték a Napot,  
a Hajnalt, a Csillagokat.

# Gondjaim

Csillagűző, hűvös éjszaka,  
keleti szél, fájó gondolatok...  
magamhoz gyötrődve szólok:  
miért kínzod fölösleges gondokkal magad,  
miért rágódsz a lét, a nyelv  
nyomorult problémáin, mily szörnyekkel vitázol,  
míg mások,  
társaid,  
igazak álmát alusszák,  
élvezik puha fehér párnák lágy melegét.

Nem vagy te Messiás,  
kit Mózes népe várt szent áhítattal,  
nem vagy az érckohókban  
új elemeket létrehozó  
varázslatos kovács...  
Ember csupán, esetleg  
egy kis közösség félreismeret tagja.

Aludj, vagy oly álmod legyen,  
hogy az neked se,  
másnak se fájjon:  
ne kavarjon vihart!  
Netán ismered Galilei sorsát,  
vagy Kopernikusz végső útját?!

Tanulj hajtani fejet, térdet,  
arcod mázas mosolyba öntséd!  
Vigyázz, szemed fénye se tüzeljen:  
homályos tükrű legyen,  
csak az akartat lássa!  
Szavad, nyelved csomóba kössed!  
Úgy talán nem kell félned,  
nem lesznek álmaid,  
hisz nem lehetnek...

Vagy csak gyötörd magad tovább,  
békés éjjeleid nyugósse kétség,  
keserű fájdalom;  
hiszen álmodni szabadon:  
a legdrágább emberi jutalom!

# Nem mindegy

Nem mindegy,  
hogy sandán túrod a földbe magad,  
mint fényt nem igénylő vaksi vakond,  
vagy napba törve gátakat rombolsz,  
új szellőt váró sudaras nyárfa –  
Sorsod ideköt – nem tagadhatod!  
Magad, hited, fajod  
el nem adhatod!

Nem mindegy,  
hogy itt robbant-e világra Dózsát  
idéző ősd paraszti álma,  
a zsombéköves bársonybarázdák,  
a nyomorgók kétholdas világa –  
Sorsod ideköt – nem tagadhatod!  
Magad, hited, fajod  
el nem adhatod!

Nem mindegy,  
hogy hol mikor, miért és kik ellen  
emelsz bátran szót a gyűléseken,  
vagy kikért izzadsz, gyötrődsz keményen  
gyárok s üzemek acélpörölyén –  
Sorsod ideköt – nem tagadhatod!  
Magad, hitet, fajod  
el nem adhatod!

S nem mindegy,  
hogy gyáván bújsz meg vélt bástyád mögött,  
vagy mily vihar zúg el fejed fölött;  
víg jövőt vetsz, vagy bús halált aratsz:  
Sorsod ideköt – nem tagadhatod!  
Magad, hited, fajod  
el nem adhatod!

## Valami nincs...

Homályos ablakon át nézem  
e változó, pazar! Világot:  
valamit várok tőle.

Úgy sejlik föl emlékeimben  
a megélt idő éhségérzete,  
mint mikor nagyanyám vágottzsíros  
hatalmas lángosát  
vagy káposztalevélen sült  
kukoricapogácsáját lestem szorongva  
a kiskemence kopott-téglájú  
küszöbe előtt.

Akkor még nem szöktek magasba  
vidékünk büszke gyárkéményei.  
Házunkon még kémény se volt.  
A mindennapi kenyér javát  
a fullasztó füst fele adta:  
mindig köhögős nagyanyám  
sovány alakját, sarló-ívű hátát.

Szegény, de szép is volt ez a múlt,  
az egyszerű emberek közössége,  
kik a falat kenyeret egymás szájából  
sokszor kilesték,  
és szívük lángos melegénél pirították  
képzelt szalonnájuk:  
gondterhes arcuk olyankor felvidult.

Jó volt az ostorcsapás,  
az apai nadrágszój-szó,  
a kemény életre készítés,  
furcsa-paraszti buzdítás:  
majd a munkásemberséggel  
fölépített igazi élet!

# Ember vigyázz!

EMBER,  
ne engedd,  
hogy a sors szeszéje,  
koholt szelek sodorják sajkád!  
Az élettenger zuhatagaiban  
biztosan kormányozd  
örvénylő világod,  
magad!

Elved, ha van,  
legyen kristálytisza,  
mint hegyi patak fényesre  
csiszolódott márványköve,  
alapköve;  
legyen felhőt ágyazó  
fodorsodrásod  
robbanó ígéret,  
ÍTÉLET!

De maradj mindig  
saját medredben!  
Szerteágazó sugárereidet  
szabad tájakra irányítsd,  
bőtermő csatornád fölé  
erős pillérívet építs  
ezekre a betűkre:  
BÉKE!

## Gyötrődés

Vulkán lett a bensőm,  
forró lávatenger,  
vészes önemésztő,  
a nagy Tehetetlen!

Lelkemre rázuhant  
a Föld egész gondja,  
most agyam a józan,  
részeire bontja.

Még igádban ember  
a gyilkos atommag,  
de úzöttként remeg  
a Jövő, a Holnap!

## A vártán

A végek harca mindenkor kemény,  
hiába fűti azt mély szenvedély;  
nemtörődöm-átok  
itt a szellemre ül –  
vad közöny-hullámok  
s a jellem görcsösül.

Nincsenek már bátor „kalóz-álmok”,  
emlékőrző sirálykiáltások;  
az ingovány alja  
fagyos telet érlel,  
eszméim Holnapja  
vajúdik a dérrrel.

Borzolja szőrét a pénzszagú gond,  
szelíd szívek helyett börze-porond...  
adatok levegőt,  
ködösztató fényt  
álom-üzérkedők;  
megnyugtató reményt!

## A holnap fiai

apró telt búzakalászkok  
vidám gyerekek  
arcuk mosolygó nap  
szemük tiszta égbolt  
ajkuk lángoló pipacs

# Tito

Azt mondjátok, meghalt Tito...  
Mily hazugság. Csak az hal meg,  
akit némán elfelednek:  
eltemetnek.

Előtte a világ hódolt!  
Barát ölelt ellenséget,  
keresve a messzeséget:  
emberséget.

Bennünk él Ő; örök eszme.  
Hitet ível gondjainkban,  
jövőt szövő álmainkban:  
halhatatlan!

## A Drávánál

Sötét és félelmetes vizű a Dráva.  
Zöldkontyos fejével szinte  
belebukik a haragos Pohorje.  
Partjára könyököl lustán.  
Sandán bámul bele az olajfoltos  
felhőt ringató víztükörbe.  
A folyó bős hullámfodrai között  
vergődő halak ezüstraja.  
Napfényt és levegőt keres a hínáros,  
iszapos fullasztó élettér helyett.

Az áramfejlesztő kőgátja előtt  
sötét tömeggé egyesül  
a távoli táj ezerarcú, -szintű,  
-fajtájú életeleme,  
közössége. Szeretne mind kitörni  
az ember által kényszerített  
örvényből. Morajlik, zúg az önmagát  
is pusztító hordalékvilág:  
napfényt és levegőt keres a hínáros,  
iszapos, fullasztó élettér helyett.

Minden hiába, átok ül a folyón;  
az ember és a technika hatalma.  
Majd így lesz holtágyú medre,  
vize jövőnk Hajnalmagja:  
búzatáblák öntözője, motorok,  
gépek pörgetője, zavaros  
létünk meleget, erőt biztosító  
alappillére, hol mindenki:  
napfényt és meleget keres a hínáros,  
iszapos, fullasztó élettér helyett.

## A Pohorje

Nehéz ködfüggöny mögé lapult a  
vén Pohorje ólomfoltos csúcsa –  
az acélos hótakaró alatt  
szolgatürelemmel szunynak árván  
az emberi biztonságot adó  
sötétmohás néma faházikók  
a szép február végi délután  
a fénybaltát büszkén villogtató  
jégtörő Mátyás sorsdöntő napján;  
csak füstlélegző szürke kéményük  
sejteti a bent szorongók tavaszt  
sóhajtó lombringató világát:  
várják a májusi fényáradást,  
hogy feltörje a polipos homályt,  
s a mélybe iramítsa a kristály-  
koronájú csillogó hókirályt.

## Nyár végi motívum

Hull, hull lassan az őszi harmat  
a gyászoló fűszálak levelére,  
szürke légben madarak szállnak  
délre húzóódó ékes repüléssel.

A táj fölött ködlabdák ülnek:  
sötéten nedvesek, furcsán hűvösek,  
az odvas vén fák törzse remeg,  
vidám kacajok fáradtan elülnek.  
Barázdák mélyén tapsi hever,  
kutya keres cserkészve friss vadnyomot;  
puska dörren a fagyos csöndben,  
s vérrózsa nyílik a hervadt avaron.

Zúgó erdők borongó mélyén  
vackát készíti a szelíd-félénk őz,  
varjú vijjog a szürkeségben:  
megjött jeges lovával a deres ősz.

## Tavaszi szimfónia

Egymagamban állok a kirakat előtt,  
sárga kendő ölel egy csíkos nyakkendőt,  
fehér üvegcsőben lágy neonfény ömlik,  
szürke zakó mögött kevélyen megtörik,  
zsebkeendő integet, melltartó incseleg,  
bennem ezer színben már a tavasz remeg.

Platán bőlint ferdén a járda széléről,  
két karcsú antenna piros kémény mellől,  
egy magányos veréb ágán tollászkodik,  
felhőrongyot kémlel, esőt fohászkodik,  
barna zokni mellett kék hálóing feszeng,  
bennem ezer színben már a tavasz dereng.

Tánczene száll felém a szomszéd ház felől,  
harsogó muzsika, vidám, életerős,  
perdül a kirakat, álomvarázs törik,  
millió fény szórja körém csillámait,  
csírabontó hangok, gazdagító neszek...  
s bennem ezer színben már a tavasz pezseg.

## Nap-lop...

A  
Fekete-ér partján  
délután  
feketézik  
egy barna lány.

Almát árul.

## Találkoztunk

Emlékszem az égre,  
szőkefelhős volt,  
arcodon a mosoly  
lángos pipacsolt.

Lenge ruhád árnyán  
bársonybőr pirult,  
amerre csak léptél  
ifjúság virult.

Kerékpárral jöttél  
hétfőn délután,  
találkoztunk ketten  
tarlók hajlatán.

Csókot termő idő  
furcsán nevetett  
visszhangozva folyvást  
Iri, nevedet.

## Ugye érzed

Ugye érzed,  
hogy hűvös a reggel,  
ha este  
nem vagyok veled.

Ugye érzed,  
mily fényes a nappal,  
ha pajkos  
volt az éjszaka.

## Azt hittem

Azt hittem  
szabadulok tőled  
de belém maródtál  
mint rozsda a vasba  
agyam százszor is  
kitagadott  
de vérsejtjeim pezsdülése  
ragad létembe marat  
s akarva-akaratlan  
örökké énemben maradsz!

## Máglyatűz

Két szemed tükében  
láttam meg  
magam,  
titkos hevületben  
égettem  
magam.

Két szemed tükrében  
nem érzem  
magam,  
forró szerelmedben  
így lettem  
magam.

# Bálványrombolás

Igazi bálványom voltál  
s mint ősi vad  
esztelen gerjedelmű nép  
imádtalak becéztelek  
SZERETTELEK!

Rád építettem elrontott  
gyermekségem megújult álmát  
pazar világát  
benned láttam tükröződni  
a megnyomorított valóság  
nyugodalmát a  
HARMÓNIÁT.

IGAZI ÍGÉRET VOLTÁL!  
Életem helyett is élet  
s mit én nem tudtam elérni  
hittem  
TE MEGNYERED!

# Valami eltörni készül...

Az űr  
fényes csillagfürtjein  
már nem kutatlak többé  
szorongó türelmetlenséggel,  
csigaházamba húzódok,  
bástyát vonok magam köré,  
haraguszonyú villámtüzed,  
védő pajzsom  
közé.

Páncélgyöngyeim  
félénken, megtörten remegnek...  
lelkem is fáj  
a veled való  
találkozástól.

## Még mindig...

Dús felhőrongyaim mögött  
még mindig ott lebegsz  
fénylő meteorként...

A távolból üzensz Csillag-  
szavaiddal, és én  
megközelítelek.  
Fonákos vad erő taszít  
az űr pályáira:  
múlt és jelen közé;  
ismeretlen fény kéréje  
lövelli rám polip-  
varázsú hatalmát,  
s a szellem hullámgátjait  
megtöri a kába,  
mámoros érzélem...

Te felhőrongyaim mögött  
még mindig megmaradsz  
földi meteorként.

## A búcsúzó ősz

A vénasszonyok nyara  
mosolyog bágyadtan már,  
hideg, letarolt, üres,  
elfáradt a vén Határ.

A réteken még meleg  
árnyékot vetnek a fák,  
de a völgyben odalent  
hűvös áram oson át.

Erdei tarka avar  
mohapárnán díszeleg,  
úrpályán vadlibák –  
jajongó ék közeleg.

Halált vergődik Nyár;  
messzi bércek tetején,  
ólmos, ködös fellegek  
tolongnak fájón körém.

# Bolondos április

Április,  
április,  
erdőn-mezőn  
hó látszik,  
bokor mélyén  
nyúl ázik.

Április,  
április,  
árok partján  
jég látszik,  
kertek alján  
ki játszik.

Április,  
április,  
medve, róka  
megfázik,  
a sok kémény  
pipázik.

## Gyümölcsszedés

Fölmentem a Lendva-hegyre  
Szőlőt szemelgetni,  
Utánam jött a szomszédunk  
Titokban meglesni.  
Három veréb akácon ült,  
Jót nevetett rajtam,  
Szőlő helyett egrest szedtem:  
Ettem ott az aljban.

Fölmentem a Csente-hegyre  
Diót veregetni,  
Rám lesett egy kicsi mókus,  
S elkezdett nevetni.  
Rövid volt a dióverő,  
Gyenge még a karom,  
Üres zsebbel ballagtam el:  
Fájt a szívem nagyon.

Fölmentem a Pince-hegyre  
Szilvát szedegetni,  
Felmásztam egy vékony fára,  
Nem tudtam levenni.  
Két gyümölcs volt száraz ágon,  
Kihajoltam érte,  
Nagyot reccsent, lezuhantam:  
Sírás lett a vége.

## Hintapalinta

hinta hinta  
száraz lett a  
pinka  
elfogyott a  
vinka  
megitta a  
Minka

## Mák – rák – zsák

Zsák, zsák,  
kender zsák,  
vállamon egy  
nehéz zsák.

Benne volt  
az összes mákom,  
mákom közt  
egy huncut rák volt.

Kirágta a  
kender zsákom  
így lett üres  
az én zsákom.

## Az udvari hajós

Papa, kérlek, végy nekem egy  
medencét,  
tegyél bele tengervizet,  
csónakot,  
leszek majd a kormányosa  
egyedül,  
messze szálllok, megnézem a  
világot.

Kikötök a garázs menti  
nagyfánál,  
odajönnek pajtásaim,  
csodálnak,  
kis hálómmal halat fogok,  
keszeget,  
jó vacsorát főzök este  
anyának.

## Öreg kandúr

Öreg kandúr útnak indul,  
Kamra felé sandán fordul.  
Pince mélyén helyet keres,  
Mellső lába vastag-eres.

Hordó alatt szundít egyet,  
Míg a Bodri nyulat kerget.  
Ám hirtelen hangokat hall,  
Egérlyukból hangzik a dal:

„Volt egyszer egy ifjú kandúr,  
Gögös, büszke, hajcsár-pandúr,  
Üldözte az egereket,  
Szegény, árva cin-cineket,  
De az idő vasfoga,  
Sorvasztja, mint a rozsda;  
Bajsa kókadt, foga zápfog,  
Szőre kopott, szemén hályog,  
Elnyúlt, régi, szőrpokróc,  
Kehes, púpos, vén bohóc!”

Mérges lett az öreg kandúr,  
Régi harcos, kidőlt-pandúr,  
Bajszát pödri, egyet mordul,  
S búsan a fal felé fordul.

## A kis hős

Szomszédunkban van egy kakas,  
piros,  
Ne mássz át a kerítésen,  
tilos,  
Nem tudta ezt a kis Gorán,  
de kár,  
Átment bátran szerdán ebéd  
után.

Elétoppant a vén kakas  
tüstént,  
Éles csőrrel, sarkantyúval  
büszkén,  
Percet se várt Gorán, a kis  
legény,  
Visszarohant, s megbújt anyja  
ölen.

## Tyúkanyó

Kotlós néni a padláson  
kosárban ül húsz tojáson  
három hétig csendesen,  
kukoricát szemelget,  
kis csibéket kelteget.

Márciusi meleg fényben  
vén tyúkanyó büszkén lépdél;  
kis csirkéi körülötte,  
zöld a pázsit alattuk,  
aranybolyhos a tolluk.

## Kakastaréj

kakastaréj  
piros taréj  
csőre éles  
tolla fényes  
tarka-barka  
büszke fajta

csip-csip-csép  
kiscsibék  
vár rét  
kis vendég  
csibenép  
kék az ég

## Meseszárnyon

Lovacskám, lovacskám,  
aranszép lovacskám,  
röpíts el messzire,  
a kéklő tengerre;  
a kéklő tengerre,  
hullámok hegyére!

Táltosom, táltosom,  
vasszárnyú táltosom,  
szálljunk a magasba,  
végtelen tavaszba;  
végtelen tavaszba,  
naprendszer-udvarba!

## Rétes-krémes-béles

Volt egy almám piros,  
érett,  
sütöttem belőle  
rétest,  
fahéjasat, mézeset;  
érett-almás rétest.

Volt egy dióm sárga,  
édes,  
sütöttem belőle  
krémest,  
jó omlósat, levelest;  
édes-diós krémest.

Volt egy szilvám hamvas  
-kékes,  
sütöttem belőle  
bélest,  
ropogósat, ízeset;  
kékes-szilvás bélest.

## Réti mozaik

Pitypalatty, pitypalatty,  
pitypang alatt  
pitypalatty.

Boglárka, boglárka,  
bogár őrző  
boglárka.

Kakukkfű, kakukkfű,  
zöld pázsit közt  
kakukkfű.

Margarét, margarét,  
virágdíszes  
tarka rét.

## Peti fiam

Peti fiam, gyere elő,  
Paripádat vezesd elő,  
Szőnyegen a legelő,  
Árnyékban a delelő.

## Csalogató

Sári, Kati, Jutka te,  
Jer a kertbe, jer ide;  
Arany almát szedegetni,  
Tüzes csókot eszegetni.

Jani, Karcsi, Zoli te,  
Jer a rétre, jer ide;  
Aranysejmet szedegetni,  
Fűágyacskát vetegetni.

## Ellentét

Már két hónapja  
nem volt kezemben toll.  
Hallgatok  
vagy kontárkodom.  
József Attila verseit  
boncolgatom.  
Milyen jogon?!

Tanár vagyok.

Nem tudok szabadulni tőle.  
Bennem gyökeredzik.

Autón robogok,  
agyamban ül...  
El ne ragadd a kormányt!  
Vagy tán mégis?!

## Valaki Ady-verset mondott

Ha most Ady  
hallgatna téged,  
vetne a szádra  
gyeplőt, féket.  
Beképzelt pátosz,  
hápogás,  
szemforgató  
értelemgyilkolás!

## A lerombolt templom

Omladozó ódon falak,  
Rámátlan ürege kong.  
Kupoláján égbe kiált  
A leütött keresztcsont.

Oltár helyén pörgő gépek  
Zúgnak, búgnak, bonganak,  
Nemesítő élet helyett  
Durva szavak konganak.

Bűn a bűnre halmozódik,  
Gyűlölet béke helyett...  
Meddig tűröd szolganépség,  
Hogy megöljék hitedet!

# A telefonkönyv

Furcsa eset?! De igaz.

A debreceni nagypostán megkötöttek

Egy telefonkönyvet.

Ez még nem is lenne baj,

Mert fura jószág ám – a telefonkönyv –

Különben másutt is előfordult már,

hogyan valakit vagy valamit meg kellett kötni, kötni.

(Hallottam, hogy más országokban is, ahol  
még alant szárnyal a civilizáció, bizonyos  
közhasználati eszközöket azért kötnék meg,  
nehogy trombitának nézzék – és megfújják.)

No, a debreceni példa egészen más.

Képzeljék csak el,

itt a Szegedi utcanevek

bal felső sarkába akasztottak

egy rozsdás vaskarikát,

s ezt erős kutyalánc rögzíti

a kemény tölgyfa asztalhoz!

– Hogy miért nem bikalánc?! –

Pedig van drága „Aranybikájuk”.

Még jó, hogy idegen orrába (sarkába)

akasztották a pórázt!

## Tíz para

Öreg nénike áll a pultnál,  
Arca mély gondbarázdáiból  
úgy csüng alá néhány fehér szőrszál,  
mint szikes talajok egyetlen  
magányos árvalányhaj-díszje.

Félénken, szorongva vár  
a jól öltözött, vidám  
várakozók sorfala között.  
Bal markában féltve őrzi sok  
apró sárgaréz-pénzecskeit.  
Értékét többször is végigtöprengi.  
Lágyszélíden szakad fel  
melléből a halk, reszkető beszéd:  
– Fél kiló egységeset kérek.

A fehér köpenyes kiszolgáló  
gyakorlott mozdulattal  
teríti maga elé a guruló  
öt-, tíz- és ötvenparásokat:  
– Még tíz parát kérek!

–Jaj – vörösödik füle  
tövéig a kis anyóka,  
s megtörten, ázott madárként  
sóhajtja ki a nincsen-t.  
– Akkor adja vissza a kenyeret!

Döbrent, fájdalmas némaság.  
Csak a szememmel intettem a lánynak,  
hogy én majd kiegyenlítem:  
és nem tudom, miért, de  
nagyon-nagyon  
szégyelltem magamat.

# Szilánkok

## I. Vezetés

Vörösbársony-terítős asztal  
mellett ül a nagy Valaki,  
előtte fényes ezüstitálcán  
vérző, rongyos emberszívek.

Gondolkodik. Intézkedik.

## II. Kényes ügy

A teremben fullasztó hőség,  
szemet maró izzadságpára,  
a gépek előtt görnyedő  
lányok, kuszált hajukról  
egy szemtelen olajcsepp  
éppen a betévedt vezető  
patyolat köpenyére esett.

Megszégyenítő eset.

### III. Másképpen

– Kérem,  
vállalatunkban a személyi jövedelem  
a munkateljesítmény függvénye.  
Ezt dolgozóink a szocialista  
önigazgatás szellemében gyakorolják.

Panaszát tehát elutasítom.

– Értem.  
Csak azt tessék még megmondani,  
hogy a kávéfőzés meg a konyakozás  
milyen munkateljesítmény alá esik?!

### IV. Ellentét

A híd pillérét is  
felülről verik lefelé:  
alant a mocsárban van...  
de a reá épülő  
büszke vasbeton-karzatot  
mégis ő hordozza!

## Szilveszteri vidám sorok

Feleségem, létem társa,  
„Simogató, lágy korbácsa”;  
Boldogságot, békességet  
Az új évben néked!

Kis unokám édesanyja,  
„Heves-makacs” fajta;  
Boldogságot az új évben,  
Sok örömet néked!

Jó leánykám férje-ura,  
Kicsit „nyakas-fura”;  
Békés munkát az új évben,  
Gazdag eszményt néked!

Nevem s fajtám hordozója:  
„Hódító utóda”;  
Jó tanulást az új évben,  
Sok szerencsét néked!

Ívelt hátú édesanyám,  
Én „mostoha dajkám”...  
Víg öregkort, még sok évet,  
Egészséget néked!

Mit kívánjak élet tőled  
Az új esztendőben? –  
Bő bort, búzát, békességet  
S vidám „gyermekséget”!

# Létünk

várni várni kapni kapni kapni adni  
várni várni kapni kapni adni  
varni kapni kapni adni  
várni kapni adni  
várni adni  
adni  
?  
félni  
félni élni  
félni égni élni  
félni égni élni élni  
félni égni égni élni élni  
félni égni égni égni élni élni



*A 23 felnőtt és 25 gyermekversem (összesen 48)  
az ÉLNI című könyvemben jelent meg 1981-ben.*

## Vallomás

Sokan megkérdezik tőlem; hol születtem?,  
hol van az igazi hazám? – Mit feleljek?!

Árpád bős hadai vertek itten tábort,  
a Lendva-hegy leve nyújtott nekik mánort.  
Itt öklelt elnyomót Dózsa, parasztbarát,  
büszkén vállalva a megtorló szegényfát.  
Kevesen őrzik már hős Zrínyink szellemét,  
népe iránt érzett végtelen szerelmét.  
Kuruc-labanc átok Vak-moraja zajlik,  
sötét pincék mélyén tárogató alszik.  
Emlékét védi még a szüette főfa,  
a füzes berek alján görnyedő tőfa.

Itt van az én hazám! A Murántúl ölen.  
Búzatáblás fénylő égbolt ível fölém.  
Boldog eke szántja a gazdag földtestet,  
barázdaszőnyegbe vet most új életet.  
A vén Lendva-patak sok gyárkémény őre,  
az itt élő népek ringató bölcsője!

Este, ha elhal a zsongító madárdal,  
eresz alá bújik az elfáradt nappal,  
lábam elé hajlik szunnyadón a vidék:  
s lelkembe deríti a megnyugvás hitét!

## Az új idők szava

Az új Idők szól hozzátok.  
Hallgassátok!  
Olvassátok ki fületekből az ólmot,  
az új Idők szól hozzátok,  
hallgassátok!

Vazul-szemetek napfényre vágyik,  
bátor szívetek társakra vágyik,  
gyászos világotok örökre vágyik,  
szorongó létetek békére vágyik.

Sötét útvesztőbe kényszerít a magány,  
a szeretet nélküli magány,  
a melegség-hiányú magány,  
a farkas-üvöltésű magány,  
a lázas-vérfagyasztó magány,  
a kínos-önemésztő magány,  
a gondolat-dermesztő magány,  
az értelem-gyengítő magány,  
az érzelem-bénító magány,  
a sorsunkat megölő magány.

A kialvó tűzre friss olajat öntsetek,  
teremtsetek gazdagabb fényforrást!  
Vessétek Prométheusz-láncát:

A bűnre,  
Gyalázatra,  
Mocsokra;

A bitangoló szolgaságra,  
a kolduló barátok botjára,

a szegénység bő tarisznyájára,  
a gazdagok koronájára;  
az embertelenségre!

A napba-nézők harcos seregét várjuk,  
a fáraó-sírba zárt szeleket várjuk,  
a bátor kísértetek szellemét várjuk,  
a ködolvastók lávatengerét várjuk,  
a „mózeskosár-dalnok” énekét várjuk,  
az olajágillat égi jelét várjuk!

Várjuk:  
megcsonkított létünkkel,  
mételyezett vérünkkel,  
meggyalázott énünkkel,  
lobogó szellemünkkel;  
rég elvesztett hitünkkel!

Értékeljétek az új Idők szavát:  
ajkatok igazát,  
szemetek tiszta fényét,  
szívetek nemes igéjét!

## Hajnalérés

Ideghúrjainkon harsogva zendül át  
robogó világunk fonákos  
mozdonya  
a vadul tomboló terhelt gondolatok  
botor tartalmú kéjvonata  
kisiklik

Számtalan sínpár szalad szerteágazva  
a beláthatatlan távolba  
megtörik  
vajon melyik viszi tovább az igazlét  
reményt biztosító humán-  
halmazát?

Sérült eszmék rogyant fajgyűlölő kények  
lázongva szülnek téves csíra-  
biztatást  
s a lidérces jövő aggasztó fényútján  
csábító varázs-lampionok  
csillognak

# Huhogók

A szócsatornák rozsdás erei  
fényes eszméktől csiszolódnak,  
a visszaverődés sugarai  
kényes, vájt fülekbe torlódnak.

Az előcsahosok agyari  
máról-holnapra így puhulnak,  
a volt-igény-védők jegyesei  
politikai sírba hullnak.

Az alkotás tépett virágai  
most tavaszi szirmot bontanak,  
lantos dalnokok feszült húrjai  
új ezüsthangokat zsongatnak.

## Márciusi dal

Zátonyra siklatott béklyós gondolat,  
érzelemriasztó tavaszgondolat.  
Márciusi szél: harcos, vidám, bohó,  
forró katlan, szellemizzasztó kohó,  
áradó folyók titkot hordó öble,  
terjeszkedő erdők rejtelmes völgye –

Márciusi szó: forradalmak fészke,  
szabadságunk megidézett eszménye,  
féltett üstökösünk szikrázó fénye,  
lelkünk vára, szilárdbástyájú mélye  
járja be Európa ösvényeit,  
a szunnyadó tanyák alvó kertjeit –

Márciusi dal: küldd el hozzánk ismét  
a virágzó remény üzenetét!  
Kábító csókok hajnalmagvú tüze  
a galádságerőt végleg elűzze;  
csillagkoronájú pezsdítő lángod  
száguldja be e megdermedt világot!

## Most...

Most... megpróbál mindenki emelt fővel járni.  
Úgy látszik, igazi gerincesekké lettünk!?  
Hová tűnt a sok meggörnyedt, boltíves hát,  
a sápadt bokákba kényszerült gondolat?  
Gügyögésünk guzsalyán kivirágzik a szószövet,  
tarka hímzésű mezőin bőszen eszmecsaták dúlnak.  
Aprópénzre váltjuk értékes idegsejtjeinket:  
a lerombolt torlaszok helyén  
magunk ásta csapdákat vájunk  
átoksújtotta Magány-Hitünknek!

Pedig most... nekünk kedveznek az égi jelek,  
Szúette szövőszékünk lángos vásznat feszít.  
Bordáink izomkötege új fonalak  
bársonyos derűjét gombolyítja tovább.  
Sokasodnak a népek-alkotta szövődményszálak,  
a pamutkendő gejjírhuállámain örömsikoly.  
Aprópénzre váltjuk értékes idegsejtjeinket:  
a lerombolt torlaszok helyén  
magunk ásta csapdákat vájunk  
átoksújtotta Magány-Hitünknek!

Európa csillagfényes szép ege alatt  
árva népek hős fiait durván gyalázzák.  
A Kényszer-Kegyúr álnok sárkányagyara  
ártatlan emberszívek vérebe mar.  
Felbőszült, gyilkos vaserdők somfabotos serege  
a márciust pattintó tavaszrügyeket megöli.  
Aprópénzre váltjuk értékes idegsejtjeinket:  
a lerombolt torlaszok helyén  
magunk ásta csapdákat vájunk  
átoksújtotta Magány-Hitünknek!

Hol van a szelíd, békéslelkű szellemiség,  
a sötét odúkba szorult fehér bércgyopár,  
meddig kell még várnunk színes pirkadatra?  
Köröttük vad ordasok gyűrűje köröz.  
Mikor szól hozzánk bátor igéjével a nagy Élet:  
Ember, tiéd a Föld, vedd végre jogos birtokodba!  
Aprópénzre váltjuk értékes idegsejtjeinket:  
A lerombolt torlaszok helyén  
magunk ásta csapdákat vájunk  
átoksújtotta Magány-Hitünknek!

## Sodrásban

Már azt sem tudom, hol élek,  
kikkel szövetkezett énem!  
Erősödik a bűz pókhálófonat,  
az őrhelyeken szuronyos macskahad.  
A giliszták grimasza bánt!  
Mikor lesz hát Csillaghullás?

# A szorongó

Sárkányvérbe mártom tollam hegyét  
a Nagy Göncöl  
bal kerekére fordítva  
jegyzem, le e sorokat:

látod most törpül béna csigává  
a tigrisbőrbe öltözött  
cifra-pöffeszkedő Nagyörök

pajzán bajsza hegyén  
még gőgösen mosolyog  
a dölyfös hatalom  
de a rémület oroszlánja  
már felé sújtja gömbvégű farkát  
behúzza

a bástyafal mögé görnyedt Tegnap  
apró kígyófejeket növeszt  
vérrel szerzett kincseit  
bibliás célokra pazarul osztogatja

biztos odút keres  
s életreményt félve remél!

## És mégis...

Ázsia szelleme görcsös daganat  
Európa testén?

Ó, megszelídült Északi fény.

Remény.

Sokáig lapító vérünk

mit remél

a szláv-tenger

szigetén?

Bárkánk még úszik,

feléje polipos-ár

kúszik.

A tenger mélye fölzendül,

lelkükre ül,

ördögi vigyor,

sátáni fintor,

kéjelgő kintor.

Belzebub pokla kénes tüzeket lövell,

száguldó havasok fölött Nyomor.

Bitófa?

Kereszt?

Koporsó?

Trianon átka –

hagyománya,

fonákos magyarság-tudat.

Máglya

Féregrágta agyunk kínzó

dúcaiban

gennyes-lopakodó gondolat-

láva

Feszítsd bilincsbe a gátlástalanul portyázó

Mérges nomáderőt!  
Törd meg a konok,  
múltat igéző  
vádoló hitvány-erdőt!  
Jézust kiáltó  
zsolozsmánk  
hozzád száll.

Minket nem ölhet meg esztelenül az erőszak!  
Őseink gazdag vadvízszirtjein még  
ott ég a Mag –

Vigyázzuk titkon Verecke büszke ösvényeit.  
Őrizzük.  
Sejtelmes éjszakák halálsikolyú neszén  
átsuhan létünk  
örök-csillaga...

Most, újra?

Drótkerítés,  
csaholó vérebek,  
füstöt ásító puskacsövek!

A fűvet csak lopva lehet legelni,  
az áramütés messiási nyugalmat ad...

az erdők rozsdás üszke  
beledördül  
fájdalmasan  
a városlángokba  
merevült erekbe,  
kitárulnak a szentképes falu szobák,  
a hanyattdűlt gerendák alatt  
vidám patkánypár mulat.

És mi?

Mégis

élni

akarunk!

Ezer éve zúzzák partjainkat a szláv-teuton szelek  
nyuvasztó habjai,  
zátonyunk torkolatöble  
ölébe rejti Nap-ikránk  
ringató hullámsejtjeit.

A Jalta-büntény fölvértéz,

megedzi sérült eszményünk.

Dalunk friss harsonák hangján virul  
s a Duna-rögből új szellemáradat pirul!

# Láttam

láttam az éjjelt nappallá érni  
láttam a létet szürkévé válni  
láttam az eget lángokba forni  
láttam a felhőt toronnyá nőni  
*láttam:*

békevágyat  
boldogságot  
összeomlást  
kínzó vádat

láttam az EMBERT magasan szállni  
láttam az EMBERT kevélyen járni

láttam az erdőt vadonná érni  
láttam a mezőt üszkössé válni  
láttam a hegyet magasba törni  
láttam a folyót tengerré nőni  
*láttam:*

szolgaságot  
embervásárt  
vérgyalázást  
igazságot

láttam a VILÁGOK változását  
láttam a VILÁGOK elmúlását

láttam a konkolyt kenyérré érni  
láttam a gyávát bátorrá válni  
láttam az erényt bitófán égni  
láttam a törpét nagyúrrá nőni  
*láttam:*

megújulást  
bérgyilkolást  
örömlázat  
krisztus-áldást  
láttam amíg a NAPBA nézhettem  
láttam míg VAKKÁ nem tették létem!

## Új nyár

hangod sárga feltja  
lelkemben új zsilipeket nyit  
árad  
a világra zúduló  
gondolat-lávát befonja

őszbehajlásom rezgő levelén  
avarkopottan ül a magány  
vénasszonyok nyarát kacag  
beleszédülök a felém hajló  
barna hajfonatba  
magamálmodta  
zuhatagba

# Szerelem

A fényre pattanó rügyben  
bomlik éretté bársonyos csillogású  
szemed szelíd magja,  
tőkeívelésű karcsú lényed bordázata  
ezernyi kéjt rejt.  
Lüktető aortád piros gondolatok  
szikráit szórja az örült erekbe –  
megejtő vággyal

Barna hajfonatod kacér tincseibe  
polipos fészket rak a bíborló szerelem  
gáttörő hulláma.  
Forró lávája előnti selymes bőröd  
pihés domborzatait,  
s vad tüzet lövell a hasító ágyékba –  
guzslító fájdalommal.

Harmatos ajkad membránszirma  
ölelő karok bilincsboglya;  
égő tested emésztően lázas görcsök  
és beteljesült gyönyörvágyság zárja –  
kinyílt kapuja.

# Még mindig

Még mindig kereslek az égbolt lángillatú  
varázsfüggönyének csillogó  
sugárfodraiban,  
fiatal fűszálak néma hegyére billent  
apró harmatcseppek opálos  
gyöngykristályaiban,  
lágýritmusú büszke tavaszi cseresznyeág  
kábitó-porzós hártýaszirmaiban,  
fűzbokrokkal csipkézett dúsmorotvás rétek  
zöldpárnástollas ködponyvájú  
fátyolráncaiban,  
villámokat nyelő béna-borongó dombok  
mélyöblös panaszú barlangok  
búvös táncaiban,  
sziklás-ormú erdőszötte hallgatag völgyek  
babonás-ábrándos szirt-árnyak  
húvös gondzugaiban.

Kereslek a földön,  
kereslek a bolygókon,  
kereslek a csillagokon,  
kereslek a végtelen térben!

Meteoresóban.  
Villámdübörgésben.  
Sárkányok ölében.  
Boszorkányos nászban.  
Ördögölésben.  
Pogánytivornýában.  
Angyalszárnyalásban.

Kereslek, kereslek, kereslek!  
Még mindig kereslek...

Szeretlek.

## Szerelem

Ha ébren vagyok  
róla álmodom,  
átszőve éltem  
színnel gazdagon.  
A Napból lopok  
hozzá színeket,  
s ez gyújtja lángra  
ifjú szívemet.

## Szeretnék...

Szeretnék néha messze menni,  
Hol örökké él a nyár.

Szeretnék sokszor megpihenni,  
Karjaidban, ó, halál.

Szeretnék véled együtt lenni,  
Inni szerelmed borát.

Szeretnék neked újra hinni,  
Letépni ajkad mosolyát.

## Belenyugvás

Maradj meg nékem  
álmaimban,  
ha már az élet  
így elrabol!

## Vágy

Vágytól lihegő nyári éj,  
Sötét fodrain leng a kéj.

Szerelmi lángot hint a hold,  
Mosolya belénk tüzet olt.

Mámoros ajkunk csókba forrt,  
És ittuk a vénuszi bort...

Ölében lágyan ringatott,  
Mint tenger habja csónakot.

## Derengés

Tavaszhírnöke messze még,  
ködgomolygós nyári ég.

Mesét regél a kemence,  
bükkfák törzsét vígan nyelve.

Láng csap a füstfellegen át,  
bolygatva lelkem nyugalmat.

## Meddig magyar a magyar?!

A megsértett énem szól hozzátok,  
A sárba kényszerített Magam,  
Kik itt éltek már több évszázada,  
S szigetté tett a történelem.  
Anyánk szép nyelvét ne feledjétek,  
Csábítsanak idegen hatások,  
Pogányos-kötésű Dózsa-fajta  
Rokon, légy erős, szikla-smaragd!...  
Csak tollam hegyére billent bánatos szavam:  
Meddig marad itt igazán magyar a magyar?!

Nézzétek a rét magányos tölgyét!  
Kelet viharos szelét állja,  
Bár törzsét pusztító féreg járja.  
Ágai derűs égbe nyúlnak,  
Gyér lombja között szégyenek múlnak,  
Mégis dacol az idővel, gőggel,  
Apró csemetéket nevel gonddal,  
Büszke, tudatos tölgyifjakat!...  
Csak tollam hegyére billent bánatos szavam:  
Meddig marad itt igazán magyar a magyar?!

A vadon rendjét ne rontsátok meg  
Emberalkotta csáb célokért!  
A farkas fiait nem kutyának  
Szüli, hű, talpnyaló szukának.  
Élj jogoddal Árpád-ivadék!  
Nem látod, hogy gyérül a Maradék?  
Szükség van rád e gigászi rendben;  
Légy bátor, konok, s ne hagyd magad!...  
Csak tollam hegyére billent bánatos szavam:  
Meddig marad itt igazán magyar a magyar?!

# Végzet

Az ős sárgult lombja  
befedi lelkünk virágzó tájait,  
hol tegnap még dalolva jártunk...

Ajkunk messze zengő szava  
befonja síri világunk fonákos avarzugait,  
felröppen a tiszta ének  
a hófödte bércek sziklás ormaira,  
súlyos vádként zuhan  
a védtelen széltanyák kunyhóira,  
túljut az Európát bénító erőgáton,  
a Világ fölé emelkedve  
harsogja szét új ígéretdalát.

Kiszökik évtizedes-öblös odújából  
a lebilincselte gondolat-visszhang.  
A csúcok fölött örökdő jegenyeporták  
menyegzői táncra készülnek,  
húsvéti bárányt áldoznak,  
karácsonyestet allelujáznak,  
terebélyes tölgyerdők lombbontását,  
csermelypatakok pezsgő muzsikáját.

Bennünk újra megkondulnak  
az aortás-fényű színes gondolatok,  
duzzadva törnek véreret  
a mélyhullámú gazdag érzelmek,  
gátszakító erővel zúgnak a gejzírpatakok,  
ágyukban piros bölcst ringatnak,  
a tengerárba sikongva sirálymadarak buknek,  
a felhőtlen égen felragyog  
a biztató hangú tűzkorong-remény.

Közöttünk barátok kara,  
tüzet kacagó boldog fiatalság,  
vidám gyermekek, zöldpázsitos játszóterek,  
kristálypohárban gyöngyöző élet,  
bút felejtő, múlt kergető  
krisztusi eszményt sürgető ígélet.  
Dér lepi be a szőke hajtincsfonatokat,  
szürke mosoly érik a sápadt arcokon,  
gyűrűznek a terhes évek agyagtáblái.

S az ősz sárgult lombja  
befedi lelkünk virágzó tájait,  
hol tegnap még dalolva jártunk...

## Kohóizzás

Gondolatekémmel fölszántottam  
az úr parlagon hagyott  
területeit.

A nap csóvás sugárkévéjéből  
szakítottam ki néhány  
fény-vetőmagot.

Az öreg ég először mosolygott,  
aztán hullatni kezdte  
terhes könnyeit.  
Megeredt lassan a csíradús szem.  
most életet sugároz,  
gazdag meleget.

## Kórházi képek

fehér falak közé szorult lelkek  
szabad mezőkön repülnek  
nyíló gonolatvirágaik  
gazdag hajtásait  
vad kényszerek megölik

görcsös rándulás izomszakadás  
üveges ponttá merevült  
fagyott kapcsolat  
szó és fényhatás

fekete sálkendő könnyhullatás  
zokogó döbbenet  
fájó némaság

## Múltidéző

Intarziás barna asztal  
kényes lapján  
kristályváza  
benne bővérű fekete  
tulipán

elhalt cigarettavégek  
gazdag vágyak  
gondolatok  
kószáló lángos érzelmek  
vad bánat

tompán suttogó síri hang  
sugárbomlás  
büszke mámor  
bús-drapériás valóság  
elmúlás

## Társaim!

Idegsejtjeink vérző buzogánydala  
sújtson le a tunya bénaság-magányra!  
Az életcirkusz gúzsba kötött porondja  
új gladiátorok hős küzdelmét várja,  
prédaleső kulisszák ürege mögül  
sandán röhög a hitszegők gyávasága –  
De ti vigyázzatok,  
hogyan őrzitek meg a lángot,  
e szigetté törpült világot;  
a görcsös magyarság-szilánkot:  
mert megöl  
a közöny!

Legyetek a szürkék között is fehérek,  
romboljátok le bátran a bálványokat!  
Sámson-erőtök darabokra törje szét  
a képmutató álnok-igazságokat!  
Jövönket alapozó fáklyahordozók,  
fodrozzátok az óhajtott hullámokat! –  
De ti vigyázzatok,  
hogyan őrzitek meg a lángot,  
e szigetté törpült világot,  
a görcsös magyarság-szilánkot:  
mert megöl  
a közöny!

Igaz eszmékből építsétek föl bátran  
az emberiség új elefánt-csonttornyát!  
A csataterék pogányos Pegazusa  
száguldja be büszkén vad bérceink ormát;  
és Jupiter-lángú Afrodité-bájjal  
űzze el jelenünk Androméda-honát –  
De ti vigyázzatok,  
hogyan őrzitek meg a lángot  
e szigetté törpült világot;  
a görcsös magyarság-szilánkot:  
mert megöl  
a közöny!

# Maribori panoráma

Ablakomból nézem  
az ólomszürkés Dráva-völgyi tájat.

A Pohorje ködbevesző nyerges lejtőin  
csak sejteni lehet  
az öreg vastagtörzsű gesztenyék  
barna gyümölcstől érlelő terebélyes-lombos  
rengetegét.

A szakadékos fenyőliget fölött  
méltóságteljesen száll tova a lengő gondola,  
magába rejtve a gondolatok és érzelmek  
sokszínű, gazdag tárházát;  
csak a feszesre merevült drótkötélidegek  
sikongó hangja érzékelteti  
az élő világ jelenlétét.

Az ébredő város fölött gomolyfelhők  
terhes esőcseppektől duzzadva úsznak délre  
a sötétvizű folyó irányában.  
A füstökádó gyárkémények sem fújják a légbe  
szennyező égéstermékeiket.  
Csendes,  
nyugodt a táj, a város.

Keleten felhasad a nehéz felhőtenger-fodor,  
kifordul belőle a tűző napkorong izzó koronája,  
s az átláthatatlan homály mögött  
fölébred az élet:  
emberek ezrei torlódnak,  
tülekednek a gyárok kapui előtt.

Amott egy vidám gyerekcsoport viháncol  
a sárgás iskolaépület előtt;  
célok, vágyak űzik őket a tudásszomj után?  
Kinek az érdekében szaggatják idejüket,  
idegüket;  
építenek szebb jövőt?  
A piac felhalmozott polcain árubőség.  
Görnyedt hátú, ráncos arcú nénikék topognak  
a kopott faasztalok mögött,  
előtt.  
Méregetnek, latolgatnak;  
lassan fogy a hagyma, petrezselyem, burgonya.

A főtéri büfében staféta módra váltják egymást  
a félig mámoros emberek,  
kell a reggeli adag a nap fárasztó munkájához.  
A Zamorc melletti kis téren,  
a Sas Szálló parkolójában,  
fáradt-álmos üzletkötők szállnak be autójukba;  
egy-egy félrebillent függöny, útra bocsátó féltő-vágyó szemek  
jelzik csupán a szorongásfélelmet...

Elindul a megszokott, egyhangú életrend,  
a mindennapi kenyérért való küzdés  
gyötrelmes munkája;  
új tervek,  
új eredmények reményében!

## Tűnődés

Hat négyzetméternyi ablak,  
sötétbarna keret,  
alig több valamivel az irodám;  
a falról Jókai nevet.  
Idekerült.  
A teremben foglalt a hely,  
zsúfolt a fal:  
Petőfi, Ady, József Attila mellé  
neki már nem jutott.  
Az előtérben szabályos pittyegéssel  
csöpög a vízcsap:  
platty-platty-platty...

A folyosón szorongó egyetemisták.  
Hogy miért kell ennyit izgulni  
egy lényegtelen vizsga miatt?  
A szomszédban kemény harcot vívnak  
a szerbhorvát nyelvvel.  
Kell ez még ebben az országban?...

Kint,  
a sziklás-domb nyerges hátán  
fenyőliget ölelkezik a gesztenyével,  
tölgyeket kísért, akácost hímez.  
Fodrot sző a gomolygondolatú felhőpók,  
ráncos esőrongyaiban gazdag gőzbolyhok  
gömbölyödnek, dagadnak.  
Lent,  
a szelíd szőlőlugasok karjai  
védőn ringatják  
a kipattanó rügyek nedvdús zöldgombjait.

Délen lángpirosan pirul a nap,  
csóvája a Golgota ormán megtörik,  
sugarát visszadobja  
a lombot bontó nyugalmas tájra.  
Felhőárnyék,  
napfény,  
furcsa játékok tarkára színezi, oldja  
a lankák egyhangúságát.

Messze,  
a sejtelmes távoli égbolton,  
ezüstszálat von maga után egy repülőgép.  
Alattam,  
a betonrács mögött,  
zongorabillentyűket kínoz egy ólomujjú tanárjelölt:  
„Hull a pelyhes fehér hó...”  
szűrődnek hozzám a kényszeredett hangok:  
do-do-so-so-lá-lá-so...

Az álmoságterhes levegőtől  
fáj a fejem,  
kezem egy üres papírlapon pihen.  
Előadásra készülök:  
A felvilágosodás irodalma Magyarországon –  
világosság,  
ragyogás...

Lelkem virágos-szegélyű tavának  
mély medréből  
feltörnek a sellőkeblű érzelemnyalábok,  
körém fonódnak,  
ingerlő csápjaikkal megfojtják  
szellemsugárzásom tükrös erdejét...  
Ész és Érzelem,  
örök ellenfelek,  
századok átkozta-áldotta akaratkülönbözet.

Magamonkívül ülök,  
üresen,  
a Csokonai-sorok gúnyosan röhögnek felém,  
szómagkelyheikben méreg és méz...  
Választhatsz, barátom,  
kúszik hozzám a suttogás;  
a mindent megoldó lepkefonat.  
Szomjas énem varázsbilincsben vergődik,  
Kitörni készül a béklyós eszmeáradat,  
száguldani ismeretlen határok felé,  
dalolni,  
kacagni,  
frissöblű viharban égni...  
Kopogtatásra riadok,  
megszeppent, ideges vagyok –  
Két hallgató áll némán az ajtóban,  
szólnak:  
Mi szigorlatozni szeretnénk...

## Merengés

Ezer színben tarkálló-pompázó táj,  
Őszhangulat, sötétborongású báj.  
Szürke ködfelhőkben varjak húznak át,  
Bolygatva kuszáltan létem nyugalmat.

A távoli hegyhát fásultan ásít,  
Lombvárában didergő mókus ázik.  
Rásandít bágyultan a méléző hold,  
Fáradt már a megvénhedt remete-csont.

Fakó magányomban csendesen ülök,  
Terhes, nyomasztó gondokba szédülök.  
Egy csintalan bogár száll sután fölém;  
Én elmerülök a némaság ölén.

## Felhőt fodrozó...

Kontyában még előbb dús felhőt fodrozott,  
A hófödte síkra kék csúcsot ormozott.  
Fürgén mellém suhant, a fülembé dült,  
Hangjára sikongva szökkent elém a múlt.

Földtúróim ajkán lírai hang üzent,  
Szilaj jobbágyvérből pezsgő élet tüzelt.  
Így hallottam zengni ősapám zord szavát,  
A domb közé dermedt sok vadmadár dalát.

A sziklák öblében bösz bölényhang bűgött,  
Az égen vadlibák víg sikolya kúszott.  
Szél táncolt, eső hullt, az égben már foszlott,  
Lágy ritmusú álom mámorába omlott.

Villámhangon dörgött: Légy léted kovácsa,  
„Emberpegazusunk” lázító lovásza.  
Építs tiszta eszményt, erkölcsös világot,  
Békét biztosító bátor biztonságot!

Múltidéző varázs; barkát ringató ég,  
Kökénypárnás partok, kankalindíszes rét;  
Szőke hajtincstenger, tavaszt bíborló fény,  
Szép, vakmerő ábránd, vért pezsdítő remény –

Kontyában még most is új felhőket fodroz,  
A télderes tájra magas halmot ormoz.  
Fürgén száguld tova, fülembé vígan dúl,  
S belém mélyre fásul: jelen, jövő és múlt.

## Téli világ

Tombol az orkán, táncot jár,  
Közöttünk röhög a halál.

Recsegnek az öreg tölgyek,  
Reszketnek a sötét völgyek.

Zokogva hajlong a vadon,  
Holt madarak fehér havon.

## Temetőben

A temetősarki lámpa sugárcsővén  
hintázva ül a fájdalom,  
könnyezik.  
A szürkefoltos kövek kopott karján  
feketerigó.

Még nem akarok meghalni!

Az ész csatornaerein új harcot hirdet  
a szellemiség:  
vigyázz,  
tenyereden tartod a valóságot.  
Az igába görnyedt fák  
gyöngyein át  
a jövő incseleg.

Ábránd.

A távoli harangok zúgása  
vihart sodor.  
A keresztúton halottak ülnek,  
dévaj boszorkánytánc..  
Bársonyba burkolt vánszorgó koponyák  
énekelnek.

# Fohász

Hozzád kiáltok, Uram.  
Csak Te segíthetsz rajtam!  
Jó hitem elkopott,  
Vélt kincsem elfogyott.  
Köröttem üvöltő farkasok...

Pedig én bíztam Benned.  
Imám munkát jelentett.  
Te mondd meg, mit tegyek?  
Vessem el hitemet?!  
Köröttem üvöltő farkasok...

Mért hagyod veszni Létem,  
Fordulsz el kábán tőlem?  
Hű katonád voltam,  
Vakbuzgón harcoltam.  
Köröttem üvöltő farkasok...

Telet sírnak a szelek,  
Gondolat gyáván dermed.  
Vörös fényű álmok  
Jövőt ne ámítsatok!  
Köröttem üvöltő farkasok...

Hozzád kiáltok, Uram.  
Tán még bízhatom Benned.  
Ne hagyd veszni a Létem!  
Telet sírnak a szelek.  
Köröttem üvöltő farkasok...

# Végpontok

Az életben  
csak két lépcső létezik;  
Az egyik fölfelé  
vezet...  
Választhatsz?!

## Groteszk

Ma hallottam éppen a közeli boltban,  
Aranyék nagy murit rendeztek titokban.  
Hogy mi mindent rendelt, vásárolt az asszony!!!  
Sok kivit, ananászt, húsárut, narancsot,  
Édesség, italok; több kilónyi banán...  
Felsorolni sem képes mindet a szám.

Mercedes kocsijuk a rogyásig megtelt,  
Látszik valóban, hogy szegények lehetnek!  
Hol kószál, merre jár az istennyila?  
Egyre több és több a milliomos villa!  
No, de hagyjuk, kérem, az irigy beszédet,  
Hiszen jóban, rosszban benne van a végzet.

Lám, Piri lányuk is „elcsúszott” a vizsgán,  
Mégsem búslakodik vesztett ösztöndíján.  
Jól kereső anyja „butik-igazgató”,  
Jövedelme – az már lázító, izgató.  
Látod hazám: üres zsebed, kopott zakód;  
Béred zömét más zsákjába miért rakod?!

Egyenlőség nálunk a közösség-alap.  
Soványra sorvadunk egy szép eszme alatt.  
Rendszerek változnak, de a lényeg marad:  
Aki bírja, marja! Végy hát te is, ragadj!  
Változtasd meg neved: Dénárról Dolli-ra,  
S öledbe hullik majd a világ gyémántja!

## Gyászlakodalom

Fölcsendül a násznép dala,  
esküvőről jöttek haza.

Régi bógó, öreg medve,  
brummog bele a dús éjbe.

A cimbalom húrja pattan,  
s jön a halál, lopva, halkan.

## A tyúkszem

Helyszín:

a bal láb nagyujj alatti mélyedésétől  
20 mm-re

Nagyság:

átmérő 4,2 mm, magasság (süllyedés)  
4,6 mm

Jelleg:

kemény, rugalmas, érzékeny többlet-  
felület

Funkció:

erős gondolat- és fájdalomkeltés

Havonta kivirágzik!

# Ítélet

h  
o  
z  
z  
á  
m  
már nem  
t  
ó  
d  
u  
l  
n  
a  
k  
a  
s  
z  
a  
v bennem a  
a gondolatok  
k meghaltak

# Erő-politika

o I o

A bibe körül forog az  
ÉSZ.

A magházat keresi!

# Modern rébusz

P...

P...

P...

Velük mindent elérhetsz!

# Nyelvhasználatunk tüskéi

## I. Előszó

Kinek nem inge,  
ha okos „őkelme”,  
nem veszi magára!  
Nem akasztja-adja  
hírdető oszlopra,  
országvilág-szájára.

Magát így megvédi,  
s jó „hazafi”, véli.

## II. Autóbuszon (szlovén jegykezelő, magyar utas)

- Lendvára kérek.
- Nem értem.
- Nem?
- Nem. Egyszerűen nem,  
S ha egyáltalán utazgatni akar,  
akkor tanuljon meg  
SZLOVÉNÜL!
- De hát én magyar vagyok,  
s úgy beszélek,  
ahogyan tudok,  
ahogy akarok!
- Vegye tudomásul,  
hogy Szlovéniában él!  
Én a maga kedvéért  
nem tanulok meg  
MAGYARUL!

Kár...

## III. Két magyar beszélget

- Hiszen maguk  
magyarok?!
- Miért, mit képzelt,  
talán kínaiak  
vagyunk?!
- De...  
miért beszélnek  
akkor szlovénül?!

#### IV. Egy középiskolai szlovénórán

**A tanárnő:**

Módfelett csodálkozom  
azon, hogy néhány magyar  
tanuló  
franciát vagy németet,  
esetleg angolt  
mellőzve, anyanyelvén,  
magyarul tanul...

#### V. Egy gyárban

(Magyar munkavezető, magyar dolgozó)

– Higgyc el, munkavezető  
elvtárs,  
hiába mondtam el  
panaszaimat  
az igazgatóságon.  
Egyre csak azt  
hajtogatták,  
hogy nem értik,  
amit mondok;  
fejezzem ki magam  
érthetőbben,  
világosabban.  
Magyaráztam nekik  
kézzel-lábbal,  
keverve a szlovént  
magyarral, szerbhorvátal.  
– No és?  
– Mi az, hogy no és?  
Végül is azt mondták,  
hogy panaszomat  
vagy kérésemet  
írjam meg szlovénul.

Különben,  
maga is magyar  
és mégsem beszél velünk  
magyarul...

## VI. Kétnyelvű gyűléseink

### **A gyűlést vezető elnök:**

Azt hiszem,  
kedves elvtársak,  
hogy mindenki megértette  
a szlovén nyelvű tájékoztatót;  
vagy mondjuk el talán  
magyarul is?!

### **Egy fáradt, álmos dolgozó:**

Kár a drága időért,  
a lényegét így is  
megértettük,  
tudomásul vettük.

## VII. Utószó

Lám, milyen szépen  
milyen jól  
megértjük mi egymást  
szlovének és magyarok  
kétnyelvűen...

Így őrizzük és gazdagítjuk  
szép anyanyelvünket!!!

# Bántanak

Az elefántgyomrú leprás irigység  
pletykamérges nyilát most újra  
mellembe döfte.

Azt mondják a galád ostobák:  
lopott szőnyegen dőzsölők,  
állampénzen,  
s csent-függöny bársonyos selyme véd  
az „igaz” világ  
fonákos vádjai ellen.

Ó, a cudar, hiszékeny valóság!  
Az emberi agy mélyébe fészkelte  
hiú Káin-gondolat  
befonja a tiszta ész  
ítélő fényét.

Férgek közt élek?!  
Egyedül?!  
Pártom hallgat,  
fajom néma,  
s a kába gondolat úgy terjed szét sután a tájon,  
mint a szélvihar-űzte  
átkos falutűz haragos-csípős nyelve:  
rombolva erényt, eszmét, igazságot,  
meggyalázva emberséget.

Férgek közt élek?!  
Értük kell tűrnöm!  
Hogyan bizonyítsam be,  
hogy igaz emberként élek,  
hogy parázna-éhes szájukat befogjam...

Kevesen érzik, hogy bántanak.  
Engem mégis milliók serege pártol:  
józan hitem,  
tisztaságom!

## Századunk vágya

Részeg puszkagolyók menetelnek  
lehajtott fejjel, megcsonkult éllel  
az éneklő szegesdrótok mellett.  
Mezítelen csontvázak gyűrűznek  
a szürkebolyhos nehéz ég felé.  
Fekete bánat roskad a tájra.  
Lázongó vércseppek tiltakoznak –  
Látod: ilyen a huszadik század!

Virágzó életre vágyó világ,  
szerelmi ölelést, bódulást várt,  
tavaszba pattanó rügyek zömét,  
nem vad tanyák farkasölő ködét.  
Meggyalázott emberi értelem,  
sárba nyomorított béklyós valóság,  
testvért eladó Káin-gondolat –  
Látod: ez lett a huszadik század!

Lobbanj lángra bénító gyötirelem,  
űzd el korunkról a jogbitorlás  
álnokul galád, hazug kényszerét!  
A hófödte bércek büszke ormán  
a szabadság víg madara szálljon;  
zúzza szét a bitang gondolkodás  
barbár-bomlasztó erejét, s legyen –  
Újra békés a huszadik század!

## Vers a kétnyelvűségről

A kétnyelvűséget már sokan megfogalmazták.  
Világszerte születtek a különböző elméletek;  
hivatkoztak a nemzetközi megállapodásokra,  
az emberi szabadság korlátlan fejlődésére.  
Voltak, akik a meglevő törvények betartását,  
vagy azok tartalmi módosítását követelték,  
míg mások új, megfelelőbb szabályokat sürgettek...  
s egyre születtek az akták, a holt papírkötegek,  
de a lényegyet, a realitást kevesen értették meg:  
A kétnyelvűséget nem csak ésszel, de szívvel  
lehet csak igazán megérteni!

Megérteni talán csak az itteni ember képes,  
akit még éget a múlt fájó-nyomasztó emléke,  
legyen az magyar, szlovén, horvát  
vagy akármilyen nyelven beszélő idegen,  
akik nem tudnak akarva sem felejtetni,  
akik még emlékeznek a szuronyvillongásra,  
testükön hordva a zuhanó puskatások  
csonttörő, bosszút-idéző haláltorzulását,  
a rabszolgatartó bérenceket megszegyenítő  
véreskezű, gőgös, jogtiprók átkos hatalmát...  
Akik tudatosan irtják a gyűlölködés magját:  
A kétnyelvűséget nem csak ésszel, de szívvel  
lehet csak igazán megérteni!

De nem elég csak megérteni! Érte tenni, harcolni,  
áldozni is kell! Vért és ideget.  
Milliókat érő végtelen-türelmes perceket,  
meglopva önnyugalmat, csonkítva vidám napokat,  
szó- és eszmecsatát vívni, hogy a lényeg,  
a kijelölt cél mind előbbre jusson:  
A kétnyelvűséget nem csak ésszel, de szívvel  
lehet csak igazán megérteni!

Itt a szlovén ajkon magyar dal fakad,  
Petőfi délibábos rónája fényesen ígéz,  
a szőke Tisza hullámai ölelik a barna Murát,  
Prešeren forradalmat teremtő gazdag lírája  
magyar szívben fakaszt égő őszirózsákat,  
s a Triglav örökhófényű csúcsa lágy ölében  
ringatja Pannónia búzavirágos aranykalászeit;  
és ember él emberrel jövőt formáló harmóniában...  
A kétnyelvűséget nem csak ésszel, de szívvel  
lehet csak igazán megérteni!

## Ereszlakók

Eresz alatt három fecske,  
Farkuk hegye kékre festve.  
Éhes hasuk enni akar,  
Sárga csőrük legyet akar,  
Villás szárnyuk eget takar.

Eresz alatt három cinke,  
Lesi őket a kis Vince  
Napraforgó-magot esznek,  
Apró kölest csipegetnek,  
Telet, havat felejtnek.

Eresz alatt három veréb,  
Tavaszt hirdet, ébred a rét,  
Kerek hasuk életet vár.  
Mire megjön meleg nyár,  
A sok madár napszárnyon jár.

## Ablakunkban

Ablakunkban kinyílott a  
tulipán, tulipán,  
odarepült két kis veréb  
paripán, paripán.

Piros kehely, sárga tölcsér  
mit kínál, mit kínál,  
mézet gyűjtő sok kis méhnek  
bibeszál, bibeszál,

Erdők, mezők, hegyek, völgyek  
aranyát, aranyát,  
boldog népek, szabad népek  
tavaszát, tavaszát.

## Gyorssegély

Robot bácsi, jöjjön gyorsan,  
elromlott a robogóm!  
Laci öcsém „operálta”,  
s benn maradt a kisfogóm.

Nem döngicsél motorszíve,  
kereke sem pördül már.  
Mi lesz velem, Robot bácsi?!  
Vár reám az utca-ár.

Boncasztalra kerül, fiam,  
szól a szelíd mesterhang –  
S húsz perc múlva tovaröppen  
boldogan a gyerekdal.

# Rózsaágon

Rózsaágon bölcsőt ringat  
egy madár,  
egy madár,  
darázsdallam lengi körül,  
illatár,  
illatár.

Zöld ablakban piros kelyhű  
tulipán,  
tulipán,  
bibeszálon aranyporzó,  
messze száll,  
messze száll.

Kéményormán kelepelő  
gólyavár,  
gólyavár,  
fészek alján tavaszt zengő  
fecskepár,  
fecskepár.

# Elemér és az egér

Városunkban egy gyerek  
Nem látott még egeret.  
Elemér meg az egér  
Találkzotak nyár végén.

El sem hitte Elemér,  
Hogy amit lát kisegér.  
Előkapta látcsövét,  
Úgy bámulta vendégét.

– Füled, farkad, ó, be nagy!  
Hallom, komisz kölyök vagy.  
Tüstént hívom a Kormost,  
Ki most éppen fogat mos.

Nem várta meg az egér,  
Hogy Elemér mit ígér.  
Egy szó nélkül megugrott,  
Szekrény mögé befutott.

## Pajtások

Van nekünk egy tarka cicánk,  
úgy hívjuk, hogy Mia;  
kunkorbajszú, nyílbajuszú,  
Cili anyó fia.

Egyedül jár már vadászni  
egértermő rétre;  
padlásokon, pincék mélyén  
pecsenyézget végre.

Van nekünk a bátor kutyánk,  
lompos szőrű Betyár;  
házat őriz, nyulat kerget,  
patakra is kijár.

Betyár, Mia jó barátok,  
különösen este;  
rongyszőnyegen habcuroznak.  
A két lusta beste!

# Delelőfény

Van nekem egy  
kis unokám,  
úgy hívják, hogy Gorán.  
Nem szereti  
a meséket;  
lompos róka komát.

Egyedüli  
szenvedélye;  
traktor, motor, vonat.  
Velük játszik,  
velük alszik,  
dédelgeti sokat.

Éjjel-nappal  
száguld rajtuk  
a nagy végtelenbe,  
s holtfáradtan  
bukik este  
anyja lágy ölébe.

## Meseszárnyon

Lovacskám, lovacskám,  
arany szép lovacskám,  
röpíts el messzire,  
a kéklő tengerre;  
a kéklő tengerre,  
hullámok hegyére!

Táltosom, táltosom,  
vasszárnyú táltosom,  
szálljunk a magasba,  
végtelen tavaszba;  
végtelen tavaszba,  
naprendszer-udvarba!

## Farkasmese

Farkas, farkas,  
kopasz farkas,  
hol a bundád,  
lompos farkad?  
Malachúsrá  
fájt a fogad –  
Forró zsákba  
dugtad magad.

Magas fára  
ágaskodik,  
farkas-tornyot  
gyorsan épít...  
„Forró vizet” –  
szól a malac,  
a sok ordas  
szerte szalad.

# Télapóvárás

(Lenkének)

Csendországból indul hozzánk  
hegyen, völgyön, bércen át,  
eső veri, hó belepi  
fehér-foltos bundáját.

– Csiling, csiling szól csengője  
betöltve a szíveket,  
s gyorsan sikló szánkójával  
átsuhan a táj felett.

Ajándékot lop a szívbe  
a ravaszkas kis öreg,  
boldogságot minden házba,  
új esztendőt, örömet.

Tinektek is kis pajtások  
meghozza a várt reményt:  
cukrot, mackót, Misi-mókust,  
mézeskalács-süteményt.

Jöjj hát végre jó Télapó  
vágyunknak és kedvünknek,  
adj a földnek derűs békét,  
s új napot az embernek!

## Tájkép

Az esti égbolt alján  
zajos fecskeraj köröz.  
Farkuk a lebukó nap  
vérébe mártott csillag  
a fenyőerdő mögött.  
Mélabús hangjuk a tér  
ólomfátylát fejt szét.

Távol vadlibák éke.  
Vijjogva érik a dér.  
A néma dombok alján  
a búcsúzó nap arcán  
látszik a vajúdó tél.  
Álomba dermed a táj,  
tavaszt érlelő határ.

## Tréfavers

De savanyú ez a szilva,  
Rózsám szeme ki van sírva.

Érett dió héja kemény,  
Kovács Pista büszke legény.

Bögyösen jár, bunkófejú,  
Csípje meg egy sovány tetű.



*A 48 felnőtt és 12 gyermekversem (összesen 60)  
a KONOKHIT című könyvemben jelent meg 1992-ben.*

## Kikelethirdetők

Ős hóvirág, ős hóvirág  
bokrok alján  
kendőt bont,  
szegényeknek, árva népnek  
bús szívébe  
jövőt olt.

Dús kankalin, dús kankalin  
terül szét a  
dombokon,  
sárga fénye, arany pírja  
színező a  
partokon.

Csirkevirág, csirkevirág  
csillagszirmát  
bontja már,  
hú derűjét, harmatcsöppjét  
az áldott nap  
ontja ránk.

Kék ibolya, kék ibolya  
illatozik  
kertünkben,  
új érzelmek, várt remények  
fakadoznak  
lelkünkben.

Vér-árvácska, vér-árvácska  
ezerarcú  
palástja,  
homályt kerget, fölébredést  
bíborselyem  
ruhája.

Lágy gólyahír, lágy gólyahír  
vizek, rétek  
bársonyán,  
keletet csal, új életet  
szabadságunk  
hírszárnyán.

Bús violák, bús violák  
bánatukat  
kínálják,  
kora méhek, szorgos népek  
gazdag mézét  
kívánják.

Sárga kákics, sárga kákics  
bóbitáját  
lámpázza,  
árvacsalán lila fodrát,  
mély harangját  
hintázza.

Szűz nőszirm, szűz nőszirm  
tarka színű  
szoknyája,  
vigaszt sugall, lelki békét  
szívderítő  
orcája.

Friss gyöngyvirág, friss gyöngyvirág  
részegítő  
harmata,  
olvasóként, szent gyógyírként  
ölel körül  
illata.

Lángtulipán, lángtulipán  
dísztik már az  
ablakban,  
égbolt hasad, hajnal érik  
a felkelő  
falvakban.

Fehér nárcisz, fehér nárcisz  
hamvas kelyhét  
pompázza,  
nemes erény, szerény csokor  
a tavaszi  
oltárra!

## Itt a tavasz

Megjött a szép kikelet,  
Örülnek a gyerekek.  
Elfelejtik a telet,  
Kékes szemük úgy nevet.

Kibújik a hóvirág,  
Fénybe derül a világ.  
Nyílik már az ibolya,  
Messze terjed illata.

Megjöttél, ó, szép tavasz,  
Hideg tőlünk elmarad.  
Hadd ébredjünk énekre,  
Keltsd a földet életre!

## Tavaszkor...

Tavaszkor a rózsa  
nyílik,  
leszakítani őt nem  
illik,  
bársony szirmán szorgos  
méhek,  
keresik az édes  
mézet.

Templomba is eljut  
néhány,  
oltár elé legszebb  
gyémánt,  
egész nyáron gazdag  
bokra  
kertünk dísze, büszke  
csokra.

## Téli táj

Téli táj, téli táj,  
éhező  
kis madár.

Jégvirág, jégvirág,  
didergő  
verébvágy.

Kendermag, kendermag,  
csipkedő  
cinkehad.

Gólyahír, gólyahír,  
friss mezőn  
meleg pír.

Kankalin, kankalin,  
ébredő  
sárga szín.

Ibolya, ibolya,  
szökkenő  
télfodra.

# Hóember

Bundám fehér  
vastag kemény  
bajszom alatt  
jégcsap fakad

pajzsom véka  
orrom répa  
kucsmám korsó  
szemem borsó

a sok gyerek  
engem szeret  
talpam alatt  
hórét szalad

# Hang-bona

billegő berregő  
búgattyú  
babonát búgató  
bús hattyú

cinege cibálta  
cérnaszál  
cicere-cibere  
cicaszáj

csirregő csörrögő  
csöngettyű  
csöppöket csurgató  
csöppentyű

didergő dobogó  
dobbantó  
deleket dúdoló  
dobkancsó

fűzfából faragott  
füttentyű  
félelmet feledő  
füllentő

gondosan gördülő  
gondola  
gazdagon gajdoló  
gordonka

hihegő huhogó  
hóhenger  
hegyeket havazó  
hótenger

jajukat jajgató  
jég hullám  
jajongva jelezve  
jajdul már

kenyeret kelesztő  
kisteknő  
kereket kergető  
kipergő

levelet lengető  
lágyszellő  
libegő lobogó  
lánykendő

mozsarat mozgató  
medvetánc  
mazsolát majszoló  
majomszáj

neveket nevező  
névnapár  
narancsot növelő  
napfényár

pittegő pattogó  
patakár  
perecet pirító  
pásztorlány

ripegő ropogó  
rézkancsó  
rémeket rikoltó

rikkantó

sikoltó sikongó  
sarkantyú  
sorsokat sorvasztó  
sírodú

szellemes szövegű  
szószövet  
színeket szorító  
szöszözet

tipegő topogó  
tálbontó  
teleket temető  
télfosztó

várat verető  
várnagyvágó  
vadhangú varangyos  
vartyogás

zizegő zizzenő  
zöldsátor  
záporok zuhogta  
zugtábor

zsebeket zsebelő  
zsebmetsző  
zsineges zsinóros  
zsákverő

# Hetési élcelők

Bánután az

az öreg Varga  
a bocskorát  
bőre varrta.

Kibélelte  
gyolcskapcával,  
melegítve  
rozsszalmával.

Elfogyott a  
bocskormagja,  
borjú bőrét  
hát nem szabja.

Dobronakon

a pincében  
mustot ízlelt  
egy vén ember.

Nem tudta, hogy  
mi a mérce,  
szegénynek ez  
lett a vége.

Jó özvegye  
megsiratta,  
de magát is  
vigasztalta.

## Göntérházán

kidobolták:  
a lányokat  
ingyen adják.

Gyülekeztek  
a legények,  
fiatalok,  
szépek, vének.

Hamar elkelt  
a sok kislány,  
ebből van  
most ottan hiány.

## A hídvégi

híres vadász,  
hús patakban  
csukát vadász.

Rétek alján  
őzet kerget,  
hurkot készít,  
rejtett vermet.

Sárkányokra  
sandán tekint,  
szíve, szava  
békére int.

Hosszúfalu  
hegyoldalán,  
botladozik  
az én komám.

Tarisznyája  
lóg a vállán,  
benne pintes,  
ezért vidám.

Van, amikor  
kétszer is megy,  
így hordója  
üresebb lesz.

Kámaházán  
birka béget,  
bámulja a  
felhős eget.

Báránkját  
dédelgeti,  
öreg apó  
legelteti.

Kövér testén  
bundát nevel,  
istállóban  
jól kitelel.

Radamosban

néhány asszony,  
ruhát áztat  
a patakban.

Kilátszik a  
fehér térdük,  
jókedvű a  
kába férjük.

A legtöbbje  
jól kelendő,  
vígán múlik  
az esztendő.

Zsitkócban a

fedő alatt  
dödölle föl,  
duzzad, dagad.

Gánicájuk  
meg ráégett,  
helyette hát  
ettek pépet.

Kemencéjük  
is beomlott,  
de peregük  
szépen fonott.

# Hagyományápolás

a rendszeres táncpróbákon

Juli

Kati

bokázik bokázik

gyorsan pörgő szoknyák alól

combjuk

térdük

kilátszik kilátszik

csillogó vágyú szemekkel

Karcsi

Jani

nótázik nótázik

# Mesterségűzés

a sudaras öreg nyárfán

csalfa

csóka

csókázik csókázik

tűleveles fenyő ágon

fürge

mókus

mókázik mókázik

zöld erdőben dombok alatt

ravasz

róka

rókázik rókázik

# Nálunk régen?!

Kertünk alatt  
fut a határ,  
felém repül  
a hírmadár.

Gyerek sír az  
új bölcsőben,  
eggyel több a  
nagykendőben.

Keresztelőn  
víg a koma,  
körbecében  
fumu-torta.

Megszólalt az  
esti harang,  
Juli, Kati  
haza hamar.

Vén góréban  
kukorica,  
köpeszti a  
szorgos Vica.

Fürösztik a  
tyúkok lábát,  
készítik a  
mátka-ládát.

Az asszonyok  
kendert vágnak,  
lepedőnek,  
párnazsáknak.

Nem nyúlik  
a túrós béles,  
éhes maradsz  
szegény béres.

Hús padláson  
füstölt sonka,  
korog apó  
üres gyomra.

Hosszú lett a  
Tükrös szőre,  
méla szája  
sovány bőre.

Vékony még a  
koca lába,  
nem kerül a  
kocsonyába.

Pista bácsi  
hordót kongat,  
novemberig  
vízzel olthat.

Szapura lett  
a házinyúl,  
Rózsi néni  
most késért nyúl.

Kerítésen  
mázas mosdó,  
kismelence  
bádoggkorsó.

Nagyra nőtt már  
ez a fiú,  
ő a hős: „he-  
tisi Piku”.

Pajta mélyén  
rejtett dohány,  
takarója  
lyukas dolmány.

Silingába  
szült a macska,  
fészke alján  
micisapka.

Patak partján  
fűzfa ázik,  
Gergő bátyám  
ott csikászik.

Lábra kapott  
a babona,  
üszkösödik  
a gabona.

Boszorkány a  
zsúp tetején,  
véres tejet  
ad a tehén.

Gyertyások a  
havas úton,  
ló riadoz  
a szánrúdon.

Göntérházán,  
a csárdában,  
iszik tíz lány  
bánatában.

Radamosban  
ruhát mosnak,  
nem találják,  
nyomát foltnak.

Megpörzsölték  
a törzsököt,  
így szolgálták  
az ördögöt.

Spekulált Csen-  
tében kábán,  
az a ravasz  
üres gránát.

Két lyuk közé  
újat fúrtak,  
feltárták a  
másik kutat.

A pincei  
részeg „póka”,  
fejest ugrott  
be a tóba.

Megúszták a  
szép hajdinát,  
lerántva az  
alsószoknyát.

Állva alszik  
a kóti ló,  
megállott a  
sárga hintó.

Megszólalt a  
halálmadár,  
öreganyám  
lelke elszállt!

# Milyen lett?

Hegyes lett a  
macska bajsza,  
kezdődhet  
az egérhajsza.

Sánta lett a  
kutya lába,  
megbotlott a  
vágott fába'.

Sáros lett a  
liba háta,  
beúszott egy  
pocsolyába.

Vizes lett a  
kacsa csőre,  
megfázik a  
pőre bőre.

Öreg lett a  
kényes páva,  
olyan, mint egy  
büszke dáma.

Korpás lett a  
malac orra,  
úgy viszik a  
végső torba.

Sima lett a  
borjú szőre,  
pecsenye lesz  
esztendőre.

Rövid lett az  
egér farka,  
bekapta egy  
cica, tarka.

Hangos lett a  
mátyásholló,  
sárgás csőre  
nyitott olló.

Fáradt lett a  
fürge cinke,  
kergeti a  
vidám Ince.

Édes lett a  
medve szája,  
bedugta egy  
mézes tálba.

Hangos lett az  
udvar, határ,  
megérkezett  
a sok madár.

## Piki és Blöki

Rohan Piki ki a rétre,  
nyulat kerget, fog ebédre.  
Megbotlik egy fűgyökérben,  
nagyot gurul hevenyében.

Fel is pattan, mint a labda,  
most jut ám igazán bajba.  
Előtte egy szörnyű állat,  
nagyra nyitott öblös szájjal.

Blöki az, a híres kutya,  
ő a környék büszke ura...  
Szomorúan hazaballag,  
erősebb a komisz kullog!

## Rigó szállt...

Rigó szállt az  
                    almafánkra,  
onnan les a  
                    szamócánkra:  
jó csemege  
                    a gyomrába.

Érik már a  
                    cseresznye is,  
pezseg benne  
                    a zamat íz:  
rózsás arcán  
                    öröm pírlik.

Piroslik a  
                    földieper,  
zöld levél közt  
                    sokat nevel:  
gyermekszempár  
                    rajta legel.

## Az én keresztpókom

Szobám sarkában póklakás,  
benne munkás, öreg takács,  
hálójában szúnyog, ravasz,  
sokszor bizony fogoly marad.

Selyemszálas vékony fonat,  
lengén lengő gyenge vonat,  
alig látszó ezüstös szál,  
kellemetlen tapad reád.

Megpróbáltam elkergetni,  
söprűággal hessegetni,  
de a végén megsajnáltam,  
hadd szőjön csak, hát megszántam.

# Madárfütyty

madárfütyty madárfütyty  
lombsátorban  
madárfütyty

mohaágy mohaágy  
bokrok alján  
mohaágy

bogárzaj bogárzaj  
humusz tövén  
bogárzaj

fűdallam fűdallam  
zöld pázsitos  
fűdallam

ökörnyál ökörnyál  
tarlók fölött  
ökörnyál

virágtár virágtár  
rétek ölen  
virágtár

## A kis mókus

Fenyőágon zöld toboz,  
mókus fészke kördoboz.

Odújában két gyerek  
mohaágyon szendereg.

Lompos farka poroló,  
fogai közt mogyoró.

Táncot járni mindig kész,  
az erdei kis bűvész.

## Békaakarat

Patak partján ül béka,  
kerek szeme vizes véka.  
Szöcske, szúnyog, dongó, darázs,  
lapát nyelvén könnyű harács.

Hordó hasán fehér foltok,  
zöld bársonyán fényes pontok.  
Napot inna, ködöt fújna,  
egérlyukba belebújna.

# Rókamese

Róka, róka  
vörös róka,  
lompos farkad  
dugd a tóba!  
Ráarakódnak  
a kis halak,  
vacsorára  
néhány falat.

Róka koma  
farka dagad,  
balgán hiszi,  
hogy kis halak...  
Sulykolóval  
a sok néni  
vég óráját  
jól kiméri.

## Hol érik, terem...

A babán banánfán érik,  
a ruhája sápadtsárga,  
puhafehér a poszátja.

A narancs narancsfán terem,  
héja szemből könnyet fakaszt,  
belseje girizdre hasad.

A kivi kivifán érik,  
krumpliforma, szőrös legény,  
most lett nálunk kedvelt szegény.

A szilva szilvafán terem,  
kékes bőre bársonyhamvas,  
reászall zúzmara, harmat.

A körte körtefán érik,  
édes húsa földre hullik,  
néha levél alá bújik.

Az alma almafán terem,  
arca piros, rózsásarany,  
egész télen ízes falat.

Az apró meggy meggyfán érik,  
vére festék, húsa érték,  
Matyi, Timi mindig kérték.

Az eper eperfán terem,  
fehér, barnás vagy fekete,  
lúd, tyúk, kacsa mind felette.

A szamóca bokron érik,  
földre hajolva szétterül,  
gyermekszájba gyorsan kerül.

A dió diófán terem,  
zöld burkában csontosodik,  
késő ősze foncsorkodik.

## Vadgesztenyét...

Vadgesztenyét  
szedtem reggel,  
harmatágyból  
kertek mellett.

Lombsátorból  
reám csörrent:  
Mit keresel?  
Kinek viszed?

Lovacskának,  
barikának,  
kajla bajszerű  
szép huszárnak.

Gyöngyöt fűzni,  
gurigálni;  
óvó nénit  
megdobálni!

# Csereznyeszüret

Vastag törzsű  
csereznyefánk  
terebélyes  
lombsátorán  
függ a gyümölcs.  
Jó ropogós,  
piros bogyós.  
Édes húsú  
csemege.

Sóvárogva  
nézi Matyi,  
kéri Timi,  
Még a szomszéd  
Zoránka is.  
Nyár elején,  
korán érik,  
gyermekeknek  
csemege.

Létrát hoznak,  
kosarakat,  
gyűlik már a  
fürtös golyó.  
Megmosdatják,  
ropogtatják.  
Mindenkinek  
csemege.

## Élet a mezőn

Hegyek hátán sűrű erdő  
Erdő fölött sötét felhő  
Felhő mögött nyugvó világ  
Világtájon nyíló virág.

Virág szirmán szorgos bogár  
Bogár lábán porzó-pohár  
Pohár mélyén sárga arany  
Arany alatt foszló avar.

Avar alatt sovány hangya  
Hangya mellett gazdag kamra  
Kamra előtt tücsök koma  
Komatáncra húrját fonja.

# Az út szélén...

Az út szélén  
piros pipacs  
virágzik,  
bársony kelyhe  
messze tájra  
kilátszik.

Körülötte  
sok zöld növény  
bokázik,  
szamárkóró,  
pázsitperje  
hintázik.

Pörgő kasza  
sudár testét  
levágja,  
árva szirmát  
a vidéknek  
széttárja!

# Láttál-e már:

karó hegyén  
szürke  
varjút  
szunyókáló  
öreg  
darut

rét fodrában  
fürdő  
ürgét  
fenyőágon  
mókust  
fürgét

vén égerfák  
függő  
gyöngyét  
erdők völgyek  
mohás  
ölét

árok szélén  
úti-  
laput  
árvák előtt  
bezárt  
kaput

szalmatető  
kereszt-  
ormot  
sziporkázó  
tüzes  
kormot

jegenyefán  
csörgő  
szarkát  
istállóban  
kövér  
marhát

rozmaringot  
sárga  
borsót  
kerítésen  
mázás  
korsót

ablak alatt  
játzó  
rigót  
zöld burkában  
érő  
diót

kéményszájra  
költő  
gólyát  
szélcibálta  
színes  
pólyát

pincék mélyén  
öblös  
hordót  
rokka szárnyán  
pörgő  
orsót

égbe szálló  
pöttyös  
labdát  
rád mosolygó  
piros  
almát

napraforgót  
tépő  
cinkét  
januárban  
józan  
Vincét

Erre ment...

Erre ment egy  
katona,  
megszomjazott  
a lova.  
Megitattam  
őt magát,  
kaptam tőle  
parolát.

## Karácsonyfánk...

Karácsonyfánk dísze fényes,  
Lucfenyője, tüllje kényes,  
Lehullatja tűlevelét,  
Már megunta giccses terhét.  
Januári kora reggel  
Csengője szól a mély csendben:  
Szedjétek le játékimat  
Vágjátok le ágaimat,  
Angyalhajam tegyék el,  
S jövőre is örvendjete!



*A HANG-BONA című könyvem – válogatott  
gyermekversek – 1995-ben jelent meg.  
Ebben a 77 költemény közt a fenti 33 az új.*

# A muravidéki magyarokhoz!

E vidéken a vad vihar  
Dúlta bősziált táncát,  
De kiállta a zord idő  
Életfojtó láncát!

Vállalnod kell jó hűséggel  
Ősöd konok hitét,  
Hogy szívedben meg lelkedben  
Őrizhesd örökét!

Védened kell történelmünk,  
Te késői utód,  
Széppé szöve otthonunkat,  
Gondosan, mint a pók!

Mura menti kis falvaknak  
Szorgos kezű népe  
– Magyarok és nem magyarok –  
Jó barát lesz végre!

Összekovácsolt titeket  
A rabhatalmú múlt,  
Gyűlölet és ártó szándék  
Már békévé simul!

Itt kell élned, hű magyarom,  
A Lendva-hegy tövén,  
Hol az élet ismét éled  
Gazdag jövő ölén!

# Mardosó gondok

Botor gondolatok  
süllyesztő sodrában  
hánykolódik vésztől  
terhes lélekvesztőnk.  
Vulkánkitörések  
izzó kohógátja  
rémesen gyűrűzi  
zsugorodó erőnk  
gyenge patakozását.  
Páncélba bújtatott  
kéjvágyó zsoldosok  
marakodnak balgán  
gazdag koncra várva  
népünk értékein:  
Nemzetvédő vértünk  
egyre kopik, romlik!

Az ősi erényből  
szótt fonalvásznunkat  
vicsorgó fogú vad  
vérebe szaggatják,  
tépik foszladozó  
szövetünk rostjait.  
Az álnok ellenség  
mézesmadzag csele  
lebeg már mindenre  
kényes orrunk előtt,  
és mi sután, önként  
vetjük magunkat az  
előre megásott  
átkos sírgödörbe;  
jövőnket sorvasztó  
kétes versengésbe!

Hiába int dicső  
múltunk józanságra,  
füleinkbe forró  
ólomláva ömlik,  
agyunkat a gyáva  
kábaközöny bokros  
csápja ostromolja,  
elúzi a tiszta  
szellem bilincsbontó  
erejét. Lelkünk mély  
rekeszében gonosz  
sátáni tivornyák  
gyűlnek, árulkodó  
jegyei tombolnak:  
s a béke szigetén  
vészes ködök ülnek!

Borgőzös katonák  
véres hereharcok  
s kéjgazdag bűntanyák  
lakomáján dőzsöl,  
lelketlen fúriák  
pusztítják létkertünk.  
Hervadásnak indult  
szűz ágyásaiban  
új eszmék sarjadnak  
bővülő értékkel.  
Boldogan keressük  
a megmaradásunk  
csodás megoldását,  
egységünk alapját:  
s vágyaink talaján  
remény virágzik már!

De fiatal törzsünk  
épülő belsejét  
mérges féreg rágja.  
Kiszívja éltető  
nedvünk irigy-önző  
gőggel a bomlasztás  
élesfogú szúja.  
Egységünk oltárán  
hamvasztó máglya ég,  
oszlik a közös cél!  
S a sárba merevült  
gúzslított rendszerünk  
kiáltó sikolya  
eget ostromolva  
őrzi görcsös hittel  
őseink örökét!

# Görcsös virrasztásban

Hihetetlen!

Az oly sokszor hangoztatott szómag  
rávetődik agysejtjeim táblájára:

PUSZTULJATOK!

A kábulat durva vasbilincse  
gúzslítja a szabad szellemáradást,  
a sokszínű valóságkép-formálást.

Elbűvölten nézem

a rám meredő torz betűk  
sorvasztó sugárzását.

Nem!

Ez nem lehet igaz,  
hiszen józan vagyok.

Tudom,

mennyi még  $2 \times 2$ .

Velem nem történnek csodák.

Inni sem ittam annyit,  
hogy rémeket lássak...

M Á R !

Mit rejt magában e szó?

Kit fenyegetnek?

Az üzenet kikhez szól?!

A múlt sakktábláján furcsa figurák;

új pozíciót keresnek –

k ö v e t e l n e k .

A csillagfényben fürödtek eddig;

most a kereszt jegyét élvezik.

Birkatürelmet bégető gyalázat  
tapsol térdet hajtva  
a cirkusz porondjára lépett  
kétes szereplőknek.  
Ismerős alakok tolmácsolják a drámát,  
játsszák:  
a mi T R A G É D I Á N K A T .  
A póre bábjellemkomikum varázsa  
lesöpri az avult világ  
porba vont értékeit,  
a kósza divatelv bearanyozni látszik  
a szorongó gondok  
kongó sivárságát:  
holnapunk kenyéradagolását.

M E G Ö L I  
az égő szívek dübörgő lázongását,  
a vöröslő tűzhelyek izzó parazsát,  
a feszülő érzelmek tomboló vágyát,  
a pörölylé görcsült öklök zuhanását...

Fénytompító kardélre simul  
a nyelv uralkodó ereje,  
a szószöveget hazug palettáján  
kéjes, sunyi alázat remeg:  
élők és holtak ördögi násza ez!

Az elnyomás fuvalóján síri hang,  
s fásultan rezdül a bús lélekharang.

# Mag – Szó – Álom...

(A muravidéki magyarokhoz!)

Őrizzétek a magyarság  
évezredes Magját:  
lelkünk kertjének sokszínű,  
virágdíszes napját,  
őseink nomád létének  
gazdag rétű honát,  
a pillangó-röptű rétek  
mézelő aranyát,  
a bővérű, kacér fenyők  
pikkelyes tobozát,  
a békét sugalló bércek  
nyugalmas odúját,  
a fodros keblű tavaink  
csillagarcú habját:  
megmaradásunk hő vágyát!

Őrizzétek az ősi Szót  
a kegyetlen idő  
vasfogú rombolásától,  
a múltszakadástól,  
a medveének sámáni  
szokását feledő  
bősz tivornyák nyomásától,  
az idegen átkok  
és mérgező áramlatok,  
vad, gyökérsorvasztó  
nézetek rémes-fullasztó  
féreg-fonatától;  
és állatok büszke szívvel  
a hont védő gátra,  
gyepűszegélyű sánkra!

Őrizzétek: Árpád bátor  
népének új hazát  
adó konok akaratát,  
Szent István királyunk  
szilárd küldetéstudatát,  
a ránk nehezült  
évszázadok viharának  
megtartó hatalmát,  
a végvárok hős harcának  
dicső nemzedékét,  
Rákóczi szabadságharcát  
s édesanyánk ajkán  
fakadt magyar szavunk  
dallamos varázsát:  
a szittyá-gondolat Álmát!

Szeressétek és őrizzétek:  
a Magot, a Szót, az Álmot;  
őseink szép üzenetét:  
egy nemzet töretlen hitét,  
jövők teremtő erejét!

## A KŐ!

A Kő önmagától meg nem mozdul!  
Ahhoz sok erőt kell kifejteni:  
elsősorban a lélek hatalmát,  
mely egy közösség hő akaratát  
igazolja, annak hű vágyait,  
kötelességeit erősíti.  
Buja érzelem szükséges hozzá,  
pezsgő vérerekből kisarjadó,  
gondolatalakító konok hit.

És azt kérditek tőlem, mi a Kő!?  
Egy nyelvcsaládból kipattant hős Nép!  
Sámánok és regösök utóda,  
nomád sztyeppék kóborló harcosa,  
semlyék, morotvák híres lakója,  
nyíresek, tundrák szilaj vadásza,  
vadvizek és zord folyók halásza,  
nyargaló ménések dübörgése,  
magas bércormok meghódítója,  
sűrű erdők vágató lovasa,  
biztos hazát teremtk magzata.  
Gazdag hagyományok kincsestára,  
régi lovagvárak maradványa,  
értékszokások titkos őrzője,  
ősközösségek függetlensége,  
halálos szurdokba kényszerített;  
megcsonkult töredék szilárd töve,  
bátor tettek és országok pajzsa,  
pogány tüzek, szent szüzek védője:  
az Örök, a Mindenkori Minden!

Hogy a közömbös Kő megmozduljon;  
kemény összefogásra van szükség,  
megértésre és megbecsülésre,  
nem kényelmes pozíciószékek  
elfoglalásáért folyó harcok  
és testvérietlen torzsalkodás,  
gáncsos acsarkodó irigykedés;  
becsületes emberi kézfogás,  
észjárás, mert most érik számunkra  
a fényes gyümölcs, amely jövőnket,  
önmagunkat végleg biztosítja:  
megmaradásunkat szavatolja!

Ne kergessük hiába ámokfutóként  
az önámító kerge érvényesülést,  
a szeplőtlen Eszmét ne gyalázzuk meg  
kicsinyes emberi méltatlanságokkal!  
Az álompénzt kínálók, galád kufárok  
előtt vállaljuk csak bátran a józanság  
nemes eszményerényét, és ne rogyjon meg  
térdünk, vállunk alázatos hajlongással!  
Tisztán kibomló gondolatainkat  
védjük meg a kétes tanok, befolyásos  
politikai és aggályos gyávaságok  
megtorló-ölő komisszárai elől;  
lombosodjon az ki olyan sokrétű  
szellembokorrá, amelynek minden ágán  
kivirágoznak az ujjongó érzelmek  
forrásai, jótállások gyémántkövei,  
szilárdítva gránitszöttek erényeinket:  
önbecsülésünk tudatos értékrendjét.

A Kő magától meg nem mozdul,  
de közös akarásunk lendíti;  
rég, dohos dolgokat lerombol,  
de képes új utakat is vágni,  
amelyen egy másik, hatalmasabb  
világ épülhet szabad eszméssel,  
új életforma alakulhat ki,  
csak Akarni, Akarni, Merni kell!  
Le kell dönten, a gyávaságot,  
az egyéni gátak akadályát,  
meg kell szüntetni az átkos önzést,  
a meghunyászkodó tartásunkat,  
megakadályozni a széthullást,  
s tömör közösséget kovácsolni,  
mely betölti létünk zord zugait,

csökkenti, zsibbasztja a fájdalmat,  
a sérelmeket, megbántásokat,  
a mellőzést, a gőgös megvetést,  
elnyomást, igazságtalanságot:  
a Nemzetgyalázó Életölést!

Erre hivatottak Közmozgatóink, kik  
a szellem zsilipjein nem engedik át  
a józanság napfényeit kivirulni,  
mérges pókhálók fonják be agysejtjeik  
szövevényes tekervényeit, megölik  
a még csírájában kipattanó tiszta  
józan érzelmeket, a kilombosodni  
akaró értékelő gondolatokat.  
Az emberiség békés fejlődéséhez  
szükséges dús rügyeket elsorvasztják a  
gyarló tévhitek, kegyetlen gonoszságok,  
bemocskolják a hófehér tisztaságot,  
az egyetlen önzetlen isteni hitet.

Krisztus bűvös köntösét öltik magukra,  
meggyalázzák üzérkedő hajlongással,  
ájtatoskodva Isten drága oltárát,  
melyen bűnös faggyúba mártott gyertyákat  
égetnek képmutató szemforgatással.  
Néma ajkuk nem megbánást, szeretetet  
s megbékélést sutyorog; önző célokat,  
harácsoló-halmozó terveket főznek,  
fogat csak a közéletben csikorgatnak,  
úgy harapnak, mint a vicsorgó farkasok,  
megveszett, láncra kötözött dühös ebek,  
hivatkoznak törvényre, jogra, mindenre,  
de csak saját hasznukat tartják szem előtt,  
letarolva mindent érdeküket védve.

S a Kő mégsem mozdul meg? Hallgat, tűr  
birkatürelemmel, szelídséggel,  
kába, közönyös lesz, fejét saját  
gyávaságába reszketően dugja,  
balga struccpolitikát gyakorol,  
bár önmaga életét, jövőjét,  
nemzetének, népének sorsát  
kockáztatja buta léhaságból.  
Még ősi szavát is elfelejti  
galádul, hanyagul megtagadja.  
Furcsa, ezt nem veszi senki észre,  
nem háborodik fel önérzettel,  
hogy nevét, anyanyelvét már nem is  
használja nyilvánosan vagy nem is  
alkalmazhatja a beszédében,  
hiszen környezete már nem érti,  
többségi szomszédja sem becsüli,  
pedig századokon éltek együtt;

de idegennek, „jöttmentnek” tartják,  
kitől elvárják a hódolást,  
a kutyaként nyűszító talpnyalást;  
nem egyenlő már a közösségben,  
talán csak hallgatólag, papíron,  
mert az némán minden gyalázatot  
elbír, türelmes, hisz bohó jószág;  
rá akármit rá lehet vezetni,  
s a jelen kora vagy az utókor  
igaz valóságnak fogadja el,  
a hitelesnek vélt hazugságot,  
nem is sejtve, hogy mekkora csalás  
történt, hogy egy nép történelmét  
hamisították meg itt Európa  
kellős közepén, hangoztatva

a demokráciát és igazságot,  
a személy védettségi jogait  
hirdetve büszkén, vállveregetve.  
S közben a Kő, a Remény, a Jövő, az  
Életünk sorvad, satnyul, egyre halványul!

Elhagynak barátaink, hű harcosaink;  
koporsók százait sodorja az élet,  
bennük kidőlt barátaink és társaink,  
azok, akik cselekvőn mellettünk álltak,  
éltek, áldoztak, hogy mi szilárdak, gyöker-  
mentesek, partszakadtan ne maradjunk;  
s most kezdünk siránkozni, önkínzón nyögni,  
ahogy széttéptük fonalszövetünk vásznát.  
A galádság, a csalárdság elkábított,  
visszaút már számunkra alig létezik,  
mert a gőg vett rajtunk hatásos hatalmat,  
magunk keverte zsírunkban pirulunk,  
de ezt csontjaink, izmaink izzadják ki,  
a mi áldott vérünk sorvad, fogy általuk.

Ezt a lavinát megállítani nehéz,  
mert a Kőnek kellene elmozdulnia!  
A vakmerő, bátor tízezer magyarnak,  
hogy újra kiderüljön szabadon az ég,  
s értéke, becsülete legyen Népünknek;  
a lenézett, kisemmizett, agyongyötört,  
sután megszégyenített, megfélemlített,  
a közömbösség talajára feneklett,  
megnyomorított, zsugorított fajtánknak.

Ki ennek az oka? Mi? A szülők?  
A társadalom? Vagy az iskola?  
Az itt élő népréteg kényelme,

hanyagsága, kényes felfogása,  
magatartásának tunyasága?  
Ki ad erre megfelelő választ?  
Felelet nehezen található,  
pedig sokszor bosszankodunk ezen,  
sőt, égő fájdalom hasítja szét  
bensőnket, amikor tapasztaljuk,  
hogyan a magyar szülők gyermekei  
szlovénul beszélnek: otthonukban,  
az utcán, az iskolában és a  
közéletben általában mindig;  
tudatosan? és hogy néhány szülő  
ajkáról gyakran elhangzik szinte  
ez istenkáromló kijelentés:  
„Minek kínozzák gyermekeinket  
az anyanyelvük tanulásával;  
sokkal egyszerűbb lenne, ha mindjárt,  
már kicsi korukban megtanulnák  
a többségi, hivatalos nyelvet.  
Mit akarunk mi itt a teuton-  
szláv ősi tenger kellős közepén  
alig maréknyi kis létszámunkkal!?”

Hát lehetséges ez? Ezt kimondani is!  
Istent gyalázó kijelentések ezek;  
cáfolatukat is kevesen próbálják.  
Kummogó, kushadt vénasszonyok módjára  
morzsoljuk fogaink közt a jóváhagyást,  
a megszégyenítő léleknyomorítást.  
Szemünket ugyan lesütjük, hangunkat  
is megpróbáljuk bár néha fölemelni,  
de tiltakozásunk csak kétszínű játék,  
mit közömbös magatartásunk igazol,  
amelybe énünk gyáván beletörődik;

a magunk övezte áldatlan sorsunkba.  
Igaz, ezt csak mi hoztuk létre, senki más.  
Jogaink, lehetőségeink megvoltak,  
s talán még most is visszaszerezhetők, de...  
Elhanyagoltak gyáván képviselőink.  
Egy népet mégsem lehet csak úgy eladni,  
kizsigerezett gyilkos tömlőbe bezárni,  
amely akar (talán mer is?), s kiáll bátran  
a kegyelet s a lét mezejének gátjára,  
hiszen most nem kell kardot, fegyvert rántani,  
ágyút dörgetni, kell viszont értékelni,  
megbecsülni magunkat, értékeinket,  
ősi, érdekes, szép hagyományainkat,  
az édesanyánk ajkán fakadt kellemes  
dalainkat, táncainkat, szokásunkat,  
egyszóval jövőnk örök biztosítását.

A Jövőt, amely megőrzi önjellemző  
vérvonásainkat, megtartó erővel  
biztosítja azokat a zálogokat,  
melyek alapföltételei lehetnek  
mindannak az összetartó jó kovásznak;  
s magyarságunk sikeres szavatólói  
e zsúfolt, nemzetekből kevert térségben.

A MAGYARSÁGKŐNEK el kell mozdulnia  
kátyúba szorult, vívódó holtpontháról!

# Világaim

Amikor születtem,  
terhes világégés volt,  
milliók remegték  
a léthez való jogot.

Aztán háború lett,  
szögesdrót-nyomor, halál;  
felhőkbe szökkent a  
zöldellő Magyarság-Nyár.

Négy évig tartott csak  
az örömvarázsos kép!  
Rácsok mögé zárták  
őseim anyanyelvét.

Ki vállalni merte  
igaz hitét és fáját,  
megtörték jövőjét,  
bővérű akaratát.

Vérköntösben jöttek  
a bakóhírű Nagyok,  
behálóztak mindent  
az eszmét dörgő tanok.

Most újra víg szelek  
rezgetik a Nyár-fákat,  
s görcsös vajúdással  
mond búcsút a század!

## Ha szárnyam lenne...

Ó, ha szárnyam lenne,  
járnám a világot,  
minden szegény házba  
hintenék virágot;  
éltető fényt lopnék  
a hó napkorongtól,  
megóvnám a Földet  
gyilkos atomkortól!

Megvalósítanám  
a milliók álmát,  
az elnyomott népek  
rég óhajtott vágyát;  
kenyérhez juttatnám  
az éhező embert,  
s tenger fenekére  
vetnék minden fegyvert!

Hódító útjára  
indulna a béke,  
megszelídülne az  
élőlények mérge;  
boldogság virulna  
a nagy földi tájon,  
s vidám kacaj szállna  
az egész világon!

# Hozzátok szól Igém!

A leláncolt Prométheusz  
kínja lett lelkem,  
dús létvirágot dermesztő  
fagyos jégfohász.  
Lángokádó sárkánytűzre  
hiába várunk?  
Erisz vizálya megöl itt  
Mindent, s a magány  
közönyködében új fényre  
hiába várunk?!

Parisz almáját megveti  
szép Aphrodité.  
A trójai faló ténye  
elbűvöl, hódít.  
Sámson erejét megtörték  
az ál-Delilák!  
Dániel isten-csodái  
bűnt nem oldanak,  
és megint győznek álnokul  
az ál-Delilák?!

Pilátus-kezed kár szentelt-  
vízbe mártanod.  
A megbélyegzés jele így  
is rajta marad.  
A trónra a lator-lelkű  
Barabbás kerül.  
Nyegle nyúlkeble a hősök  
vérétől dagad,  
s ha galádul nem ragad:  
hatalma merül!

Rajtunk konok, sziklaszilárd  
hitünk segít csak;  
rongyos életünknek gazdag  
szirombontása.  
Fogjuk hát Kharón ladikját,  
s szálljunk szabadon  
egy békésebb, jobb világba  
új reményekkel,  
s mint igazi embercsalád:  
éljünk szabadon!

## A vén Tölgy lakói

Volt midőn a lombsátorán  
lanyha szellő ringott,  
Dúsan termő virágágyán  
méhek népe zsongott.

Vidám ajkú kis madarak  
dala halkán illant,  
Ifjú törzsén napsugarak  
pajkos tánca csillant.

Boldog volt e hűs hajléknak  
élni vágyó népe,  
Rámosolygott a mindenség  
áldást osztó képe.

Nem ragyogott bánat könnye  
a reszkető ágon,  
Csak szeretet gyémánt tüze  
lángolt az orcákon.

Nem volt messze boldogabb nép  
kerek e világon,  
Mézet termő szirom lengett  
a piruló fákon.

Rázúdítva dörgő vihar  
létfagyasztó hadát,  
Csírájában fojtotta meg  
rügyet bontó magvát.

Meggyalázva, rongyruhában  
áll most fája, tája,  
Megcsonkított szép honában  
csak a bánat járja.

Bodorodó bús fellegek  
dúlva úsznak rajta,  
De éltető fényt küld felé  
a megváltás napja.

## Fénykeresés

A változás hirtelen állt be.  
Az égen esőcseppek.  
Röhögnek.  
Vállamra mázsás súly nehezedik:  
magyarságtudatom.

Minden fában szű perceg már?  
A giliszták grimasza bánt!

Vigyázz, szól az intelem,  
a poloskák bűze elsodor!  
Már azt sem tudom, hol élek,  
kikkel szövetkezett énem.  
Erősödik a pókhálófonat...  
Az egérlyuk szélén  
szuronyos macskahad áll őrt.

Mikor lesz Csillaghullás?  
Rám egy új feladat vár!

Add vissza!

Add vissza, ó Uram,  
lelkét a bús világnak,  
lopott biztonságát,  
új hitelét szavának!

Tedd alkotó hőssé  
a hitét veszített embert:  
bírja türelemmel  
az építő küzdelmet!

## Új remény

Most újra kigyúlnak  
a megfásult szemek,  
a fényes gondolat  
szabadabban szállhat;  
igaz gyümölcseként  
a megszépült szájnak.

Éledez lassan a  
bilincstelen eszme,  
bár idegen még az  
új ritmusú zene.  
Évek súlya ölte  
világunk belsejét,  
lávarögbe fojtva  
kibomló szellemét.

Napsugár töri át  
a bús halálködöt;  
s hol tegnap még rabot  
őriztek a hegyek,  
virágot bontanak  
a megkínzott lelkek!

## A zsarnok

Végre sikerült  
rácsok mögé zárnod  
létünk daloló  
csalogányát,  
megtörni dacoló  
akaratát,  
égbe törő, víg  
szárnyalását!

## Ott, a segesvári rónán...

Ott, a segesvári rónán,  
Fejéregyház közelében,  
A Sárpatak füzes partján...  
Ott tűnt el a forradalmak  
Lánglelkű, bátor költője.

Az Ispánkút mélye hallgat,  
Őrzi a vad történelmet:  
Petőfi békében alhat,  
Ékes magyar legenda lett,  
Mint a tordai hasadék.

A teste porlad itt csupán,  
A széljárta pusztaságon,  
Saslelke égmagasan száll,  
Szelleme világot bejár:  
S mint szabad-madár dalol.

Szabadságot hirdet újra,  
Elnyomott népek tavaszát,  
S harci dalát bátran fújja  
Csaba és Árpád népének:  
Kurucos ősi himnuszát.

Ott, a segesvári rónán,  
Fejéregyház közelében,  
A Sárpatak füzes partján...  
Ott tűnt el a forradalmak  
Lánglelkű, bátor költője.

## Esti fohász

Fehér galamb, szelíd galamb,  
Szól a harang: giling-galang.  
Vecseryére hív a hangja,  
Imádkozni zengő dalra.

Lehajtja fejét a nappal,  
Hálát mond a nép a pappal.  
Öröm éled a szívekben,  
Béke fészkel a lelkekben.

Könyörögnek az Istenhez,  
A végtelen Szeretethez.  
Hintsen rájuk boldogságot,  
Vonja fénybe a világot!

## Mi lesz velünk?...

Álomittas, jó meleg szobából nézem  
a Golgota-domb mozaikos világát.  
Terhes gondokkal gomolygó szürke felhők  
árnyékolják be fonott-lazán, színdúsan  
a magasba ívelő szelíd gesztenyék  
tarka sokaságú dús lombkoronáját.  
Kétes, rozsdavörös foltok ölelkeznek  
az opálos mezbe rejtett levelekkel:  
az öröm és irigység életszínei...  
Mát idéző valóságkép – tartja a nép.

Távol szürke varjak bús raja lepi el  
a harmattól nehezült, csillogó mezőt.  
Vészmadarak. Villogó halálsikolyuk  
fásultan szétterül a reszkető tájon.  
Bevésődik tompán a sokrétű agyba.  
Mélyre ássa magát a lélek zugaiba:  
Szarkák néma népe csap át a levegőn,  
prédára lesve áldozatukra bukznak.  
Titkos félelem suhan át a határon.

Mi készül, kérdi reszketve vackán az őz?  
Félek, jajdul fátyolos hangon a fűrj.  
Mind elveszünk e szörnyű tragédiában,  
remegik a hajlékony szálú növények.  
Megdermed a patakok hullámozó vize.  
Jó húsrá hiába vár a ravasz róka.  
Mi lesz, súgják álmos lehelettel a fák?  
Mit hoz ránk a titokzatos, rejtelmes ég,  
sikolt félve a kiszökkent lélekfoszlány:  
meddig tart még a fagyos, fenyegető tél?

Nincs válasz. Hallgatnak az árva virágok,  
szótlanak a felborzolt, ideges dombok,  
vakok és némák a maggondozó mezők,  
sérültek a pázsittermő, gazdag legelők.  
Jeges csöndet érlel a pattogó erdő,  
vért verejtékeznek a nádszötte tavak.  
Szorongásgörcsbe rántódnak a vén tanyák,  
halotti dalt énekelnek a barázdák.  
Újra kitárulnak a rejtelmes völgyek,  
aggastyánok lettek a sokkarú tölgyek.

És az ember!?... Komoran áll e kép előtt.  
Nézi búsan a beteg, furcsa világot.  
Az út szögletében elhagyott keresztfa,  
törzsén kopott bádogkrisztus. Szél cibálja.  
Fityegő karján fonnyadt levélkoszorú.  
Horpadt melléből kiröppen a gondolat:  
„Mi lesz veled ember, mit műveltél megint?...”  
A homály hirtelen szakad a vidékre.  
A fáradt hold a légűr ösvényét járja...  
Bizonytalanság, kétely e vad rettenetben!

## A munkáshoz!

Kiadtd kezedből a vezérfonalat?  
Most zártad igazán béklyóba magadat!  
Béremelést balgán hiába követelsz,  
Ha kalapácsot, vésőt sarokba helyezel.  
Jövődet lopod meg, gyengítve fajtádat,  
Lábad alatt vágod a zsenge létágot!

Feladtad az eszme szép-ívelő útját,  
Feledted őseid történelmi múltját.  
Hiába hóbörögsz, csapkodol, vitázol,  
Hited árultad el; megtörted az álmot.

Létedet formálni megadatott néked,  
Hatalommal élni – bátor messzeséget!  
Beléd is rozsdaként mart gyáván a pénz-gond;  
A „enyém-eszmény” férges tunyasága ront.  
Hagytad, hogy megöljék a „miénk” igazát –  
S így pecsételted meg a milliók sorsát!

# Szürke vasárnapok

az egyedüllét rideg napjai  
fonják körül létem  
börtönsötét, fagyaszó levegő  
a színlelt magány  
és bent  
dévajharcot vívnak  
a gondolatok  
érzések  
sátánkacajuk tivornyabontó  
kedvrontó  
ádáz sereg  
velőmbé már mérges csápjaival  
s szívemen át hasít barázdát  
átkos magjainak  
terjed  
nő  
duzzad habzó szájjal  
a véres vetés  
létfosztó görcsberándult ujja  
orkánként tépi marja  
idegfeszült  
emlékeim

## Hetven év!

Hamar elmúlt a hét évtized.  
Úgy érzem, még csak alig éltem.  
Jégorsó pörgeti már sajkám,  
Éveim sorvasztó fonalát.

Visszaidézem a szép múltat,  
A gondtalan, vidám napokat.  
A gyermekkor csodás világát,  
Lelket derítő tisztaságát.

A szellemet és érzelmeket  
Bénító búskomor éveket;  
Szerelmet, boldog házasságot,  
Nem ígért, kapott biztonságot.

Hetven éves lettem én.  
Unokáim gyakran mondják: vén.  
Vászonpendelyem még ki sem hűlt,  
S a Tölgyfámra halálbagoly

## Pincérszemlélet

Tányéromon három gombóc,  
rajta ül egy keresztespók.  
Elúzzem őméltóságát,  
vagy a pincér őlordságát?

– Van itt, uram néhány csoda,  
lokálunknak sok bogara,  
kedve szerint válogathat,  
mint a tyúk a kendermagban.

– Le kell venni szép könnyedén,  
összegyűrt ujjunk begyén.  
Nos, további jó étvágyat,  
kedves vendégem, kívánok!

## Hetven évem

Sokrétű, megkövesült mérföldkő.  
Csak én tudom, hogy eddig mit adott.  
Gazdag misztikumot rejt a jövő?

Titkokat őriz még a nagy élet,  
A lelkünk békéjét betöltő hit,  
A végtelen tudomány, s a végzet?

Vászonpendelyes kisgyermek voltam  
A gyilkos világégés idején,  
S rengett az „idegen föld” alattam.

Én csak anyám nyelvét beszéltem,  
Az érchangon csilingelő magyart,  
De szólni alig mertem; mert féltem.

Növekvő életfám koronáját  
Csillogó napsugarak érelték:  
Annak konokul féltett világát.

Izmosodott a szilárd akarat,  
A népemhez kötődő létgyökér,  
S vártam, vártam, az érkező tavaszt,

Hogy megteremtsen egy boldogabb kort,  
A tiszta gondolatok, érzések  
Virágbomlását, a szabadságot!

Aztán sötét felhők gyülekeztek  
A vészterhes, gomolyfelhős égen.  
Béklyóba zárták újra a szellem

S a lélek sugárzó, új reményét.  
A megcsonkított szárny meggátolta  
A magasba ívelő repülést.

Az ősrögöt őrző csírátlan,  
Az igazi „falra hányt borsó”.  
Az ígért jövő csak maradt!

## Rád gondolok

A szép múltra gondolok:  
a fehérszoknyás nyírfák  
kecses-sudarú törzsére,  
midőn még égő szívem  
fellobbanó forrását  
lángos ajkad mámoros  
tűzpecsétje zárta le.

A jelenre gondolok:  
a gazdag létörömré,  
a fonákos sodrású  
ádáz gondszövevényre,  
a minden bajtól óvó,  
vidám perceket nyújtó,  
megnyugtató lényedre.

A jövőre gondolok:  
az örvények árjára,  
a tomboló érzelmek  
csillapodó zajára,  
a fagyközelgő télre  
s az életmet betöltő  
hideg haláltusára

## Csábítás

Lendva-hegyi rizlingzamat  
bolygatta meg az agyamat:  
mámorködös lett a világ,  
körülöttem sok szép virág.

Ne higgyétek, hogy növények,  
csodálatos égi lények;  
tündérek ők, kecses formák,  
testem, lelkem körülfonják,  
dévajkodnak, incselegnek,  
az eszemnek száz cselt vetnek;  
azt óhajtják, hogy öleljem,  
valamennyit ölbe vegyem,  
csókot kérnek, visszaadják,  
bús szívemet vidámítják.

De a reggel hűvössége,  
kijózanít engem végre:  
nem kellett jó angyalok,  
pár évig legény maradok!

## Még harminc év után is...

A Bors-hegy enyhe lejtőjén  
még mindig ezerszínű  
kendőt fodroz a tavasz  
jöttét váró csintalan  
márciusi napfény.  
A tölgyesek mélye  
sejtelmesen hallgat,  
s a völgyek árnyaiban  
vidáman szövődnek  
a titkolt érzelmek, vágyak.  
S én újra rád gondolok...  
Fehérszoknyás szépsudarú nyírfák  
kacér törzsébe véstem boldogan  
nevedet!

A repceszegélyű  
lankás hegyoldalról  
kacagva szórtam szét  
a távoli térbe azt.

A dombok incselkedő rejtelseiben  
mámorosan öleltelek.  
Vadcikláment szőttem  
barna hajtincseidbe.  
Öleltelek, csókoltalak,  
nem törődve az irigy világgal,  
a büszke fenyő gúnyos mosolyával,  
a fölöttünk köröző lármás  
madársereg zajongásával.  
Csak örültem szerettelek...

S a fehérszoknyás szépsudarú nyírfák  
kacér törzsébe véstem boldogan  
nevedet!

## A virágbibe...

A virágbibe aranypor  
özönét várja,  
selymes szép szirma szédítő  
illatát tárja.

A szorgos kis méhek zsongító zaját,  
a fényes napsugár ölelő raját,  
a mézgyűjtő természet pompás dalát.

Lelkünkben már békesség él,  
szeretet vágya,  
szomjas szerelmünk új korok  
seregét várja.

## Negyven év után

Még negyven év után is nagyon szeretlek,  
Négy csodás unokával és két gyermekkel.  
Fejünk fölött sokszor haragos volt az ég,  
Felhők mögé rejtőzött az éltető fény.  
Fészket raktunk ketten, mint gondos fecskepár,  
Így lett a mi házunk meleg biztonságvár.

A gyötrelmes nehéz évek már elmúltak,  
A gondbokrok óriási lángra gyúltak.  
De a meg nem értés szúátka nem rágott:  
Szerelmünk legyőzte a gonosz világot.  
Örömet vetettünk igaz tetteinkkel,  
Fiatal lelkekbe szerény értékekkel.

Gyakran megízleltük szegénység kenyerét,  
Mégsem törte ez meg szívünk hű szerelmét.  
Kéz a kézben mindig együtt építettünk,  
A boldog jövőben reménykedve hittünk.  
A kezedet fogom most gyérülő hajjal,  
Rád mosolyog ajkam sok éjjel és nappal.

Néha visszavágyom az elmúlt perceket,  
De negyven év után is nagyon szeretlek!

## Nosztalgia

Gondolni most csak a szépre akarok:  
az ifjúság bohókás éveire,  
a gyönyört ígérő fiatal lányok  
sejtelmesen libbenő szoknyáira.  
A pipacsbársonyos hullámszó rétek  
gazdag fodrozatú lágy párnáira,  
a búzavirágvédő lágy szőnyegére,  
mámorandalító mezők ölére,  
egy hús rekettyebokor rejtékére:  
lelki nyugvásom békés derűjére!

Most nem érdekelnek a társadalmi  
nehézségek túlkuszált fonalai.  
Oldják meg azokat helyettem mások,  
a minden kétes lében kanált játszó,  
hatalmat gyakorló botor harcosok.  
Félre magyarsággond, oktatás kénye,  
tudatgyötrő viták éretlen ténye!  
Dús fátylat vonni a gonosz világra,  
megpihenni csupán, kikapcsolódva:  
élni boldogan emberek módjára!

Járni a tengerpartok szép peremén,  
beszélgetni növényekkel, állatokkal,  
csodálni párnászuikat fák levelén  
az élet nyújtotta bő ajándékkal.  
Széttépni a görcsös kapcsolatokat,  
meglelni a függetlenség erényét,  
a gazdag fényforrás erjesztő kelyhét,  
őshitem jövőt teremtő erejét.  
Újra magamra találni végre:  
Hogy lelkembe fészket rakjon a béke!

## Szex(text)ológia

Fölöttünk a bús gondokkal terhes évek  
oly rohamosan száguldanak már tova  
mint az atommaggal töltött életveszélyt  
hordozó romboló-pusztító rakéták  
a még fényesen ragyogó kékes égbolt  
nyugalmat sugalló biztos peremének  
békét nyújtó védett karzatán de MEDDIG?

Pedig az élet örömeit  
Perzselő gyönyöreit  
Még alig ízlelte fiatal  
Erőtől remegő ajkunk.  
Új szerelemre áhítózó,  
Teljes mámort igénylő,  
Ébredést váró testünk.

Fiatal szép lányok csábosan szédítő  
mámorcsókját még csak alig ismertük meg  
a bűvölő szerelem lángoló bomló  
ájult hevületében alig oltottuk  
gyönyörtől epekedő bódító kéjes  
szomjunkat alig éreztük teljesen  
a túlfűtött égő heves vágyainkat.

Akadtak gazdag motívumok,  
Buja töltetű vágyak,  
Kínálkozó lehetőségek,  
Végzetesnek tűnhetők,  
Bolondos halálba kergetők  
Kalandos epizódok,  
Varázslatos helyzetek.

Amikor a kínzó gyötrő érzések úgy  
tombolnak bennünk a birtokolni vágyás  
reményében a nyári esték csillagdús  
holdfényes vagy felhőkbe rejtett lámpái  
aljában becsukott sötét kapualjba  
húzódva nyugtató védelmet keresve  
integető álmos vadgesztenyék fehér  
ruhába öltözött menyasszonyi fátyla  
mögött nyitott bérházak nyirkos zugában  
mozik félelmetes előtereiben  
borgózós kocsmák homályos folyosóján  
lépcsőházak kopott-deszkás árnyékában  
templomok nyitva hagyott haranglábjában  
szegényes barakkok titkokat megőrző  
konok csöndjének leple alatt mindenütt  
ahol szeretni szeretni lehet és KELL!

Bennünket nem zavartak soha  
Bősz esőzuhatagos,  
Betongyűrűs záporpatakok  
Gátszakító sodrásai,  
Félelmet görgető robajai,  
Villámok éghasító,  
Dörgedelmes fényei.

Felhőszakadás fagyot dermesztő átkos  
jégeső s gátaakat szakító vasbeton  
hidakat romboló rémes vad árvizek  
érzelmi kapcsolatainkat megtörni  
akaró erőszak mások mély érzését  
vágyát figyelembe sem véve senkire  
semmire sem vigyázva mert mi csak élni  
akarunk élvezni az élet kínálta  
nyújtotta lehetőségeket a legszebb

és legdrágább emberi vágybirtoklások  
szép emlékek szellemi lelki érzéki  
szerelmi motívumokkal gazdagított  
pazar fonatú világának bírását  
az enyves szagú örökzöld fenyőerdők  
tüskés ágyán vénodvas öreg tölgyesek  
lombsátoros rezgő kupolája alatt  
vastagon lapuló avarpárnák ölén  
fehér szoknyás karcsú nyírfák lány szőnyegén  
a csendben csacsogó gyérvízű patakok  
tarka fűzfákkal ékesített partjain  
a tavaszt hirdető sárga kankalinos  
a halvány mezők fűbársonnyal színezett  
virágos illatos függönye szegélyén  
a hullámos dombok védett-rejtett titkos  
hajlatában szőlősorok hívogató  
hús biztonságot nyújtó ágyástövében  
mindig mindenütt élni a SZERELEMNEK!

Szemed kéksmaragdos sugara  
Gyémántos tűzben lobog.  
Vulkanikus forró lávakút  
Tör ki belőle izzó  
Égető, perzselő erővel:  
Lebilincselő kéjjel,  
Babonás hatalommal.

Mindig szem előtt tartva szerelmünk tárgyát  
drága személyét és nem feledkezve meg  
az érzelmi és érzéki érdekekről  
kapcsolatunk szeplőtlen tisztaságáról  
a tudatosan vagy ösztönösen kötött  
szép érdekviszonyunk értékrendszeréről  
az őszinteség bizalom odaadás

eggyéolvadás és eggyéválás csodás  
bűvöletében feladni önmagunkat  
elégni vagy megsemmisülni Ő-érte  
és hogy a szerelmi gyönyör fürdőjéből  
boldogulva teljes átalakulással  
dicsérhessük áldón az isteni Venust  
aki ezt a pompás isteni-emberi  
tündérvilágot nekünk ajándékozta  
hogy általa elfelejtsük gondjainkat  
s olyan szellemi érzelmi új erővel  
gazdagodjunk amellyel e földön szebbé  
és boldogabbá lesz számunkra az ÉLET!

Belevésődtek sejtjeinkbe  
A bő kéjgondolatok.  
Összeomlott bennünk a világ.  
Te vagy nekem mindenem:  
Földi és mennyei boldogság,  
A végzetes-halálos  
Égi beteljesülés!

## A piacon...

A piacon láttam meg őt,  
Tűzben égett meggyszín ajka,  
Rózsás arcú, ében hajú,  
Olyan, mint egy érett alma.  
Rózsás arcú, ében hajú,  
Olyan, mint egy érett alma.

Fesztes teste vérlázító,  
Egész lénye mámorító.

Ott kínálta szép gyümölcsét,  
Kerek, kemény dús bimbókkal,  
Varázst váró lány ringlókkal,  
Ringó csípős szűk derékkal.  
Varázst váró lány ringlókkal,  
Ringó csípős szűk derékkal.

Egész lénye oly megnyerő,  
Tüzes teste vágyingerlő.

## Ifjú szívem...

Ifjú szívem lázban lobog,  
Pezsgő vérem tűzben ég,  
Fénylő szemem feléd üzen,  
Benne remeg új remény:  
Érik a szép szerelem.  
Érik a szép szerelem.

Kéz a kézben barangolunk,  
Hársfák alatt egyedül,  
Úgy hallgatjuk lelkünk dalát,  
Csillagos ég hajnalán:  
Megérett a szerelem.  
Megérett a szerelem.

# Nyelvprivatizáció – szövegdőmping?

(A „Hévíz–Keszthely irodalmi napok” margójára – 1997-ben)

Minden irodalomban az írás joga  
saját, kivételes magánügy –  
Hölgyeim, Uraim, ez nem prűd.  
A szövegre vonatkozóan pedig még  
fokozottan, stilárisan az –  
s ez örökvényűen igaz.

Az ember alkotása legyen egyéni:  
aki szabadságát nem félti,  
a ritmust konok hittel védi.  
A nagy kérdés mégis: kinek ír az író!?  
Milyen célokat s eszmét szolgál;  
népet, közösséget, hazát?

Lehet a tartalom, forma, téma gazdag,  
díszes gondolat-fodrozódó,  
a lényeg nem hanyagolható:  
A költői hitvallás, a jó megérzés,  
formáló esztétikum-érték –  
az Én, Mi s az Emberiség.

Fontos a nyelvet privatizálni, fonni  
tarkává színes szószedéssel,  
érthető gazdag szövéssel!  
Óriás halmazcsokorrá dömpingelni,  
Világot ámulatba ejtve,  
benne igaz értéket rejtve!

# Csokonai

(A Csokonai Vitéz Mihály Irodalmi és Művészeti Társaság  
keszthelyi irodalmi estjére rögtönzött versféle  
1998. november 7-én, délután 4 órakor)

Ki az a Csokonai? – kérditek.  
Időtálló csillogó drágakő.  
Irodalmi bátyánk gránitköve.  
Ész, Érzelem, Meglátás, Újítás,  
Természet, Fény, Vonzalom, Szerelem,  
Gyűlölet, Bánat, Égbolt és Minden!  
Debrecen híres kollégistája,  
Sárospatak szelíd jogtudora,  
Pest-Buda várának „vén” utasa,  
A pozsonyi diéta hírforrása,  
Magyarország örökös vándora:  
Az emberiség nagy poétája!

Komáromnak megcsalt szerelmese,  
Csurgó városának segédtanára,  
A tihanyi ekhó víg dalnoka,  
Farsangi szokások Dorottyája,  
A Hévíz-forrás tavirózsája.  
Csokonai fényes forradalom,  
Európai felvilágosodás,  
Fejlődésünk magasztos harcosa,  
Függetlenségünk bátor védője,  
A szegények nemes pártfogója,  
Az új eszmék konok hirdetője:  
Szabad szellem, szabad gondolkodó!

Formateremtő színes ábrázoló,  
Csipkés rokokó, szép klasszicizmus,  
Gazdag reneszánsz, dús romantika,  
Csodás képalkotó stilizáltság,  
Biztos dallamvezető virtuóz.  
Kurucos-bárdos hagyományőrző.  
Népköltészetünk díszes fonója,  
Antik formákat mintázó takács,  
Az estbe hajló mennybolt aranya,  
Magyarságunk érckovácsa,  
Háromszínű nemzeti kokárda...  
Ez Csokonai! Ha nem tudnátok.

## Színház az egész irodalom?

(Alkalmi vers a „Hévízi irodalmi napok”  
1999. október 1–2-i rendezvényeire)

A végtelen kozmosz megtermi az Embert.  
Hatalmául adva a gazdag szellemet.  
Mérhetetlen mélyről sok gondolat fakad,  
Virágbokkrétázva az érzékeny lelket.

Megszületnek a nagy irodalmi művek.  
Az Élet porondján hős gladiátorok.  
Homérosz és Shakespeare eltörpül mellettük,  
Pedig ők császárok, nem galád kufárok.

Ady Pénz-Istene bódít bénítón itt.  
Közönygödörben az értelmes nevetés.  
Ügyes trónbitorlók új vígjátéka ez?  
Sarjadásnak indul a félelemvetés?

Üres talajra hull most az írástermés:  
A szép Szó! Elhal a tisztaság harangja...  
De szárnyat bont újra az ősi Pegazus,  
S világot meghódít a költészet magja!

## Mi a mosoly?

(A Hévízi Napok rendezvényére írt költemény  
2000 szeptemberében)

Szeretném valóban megfogalmazni,  
Hogy mi is igazán a Mosoly –  
A tavaszt ébresztő bolyhos fűzbarkák  
Dúsvirágporos csillogása?  
A selymes díszbe öltözött gesztenyék

Májusi fátylának illata?  
A hullámzó búzatáblák kalászán  
Rezgő harmatcseppek gyöngyéke?  
A csendben csobogó erdei csermely  
Nyugalmat sugalló fényszeme?

Szeretném pontosan meghatározni,  
Hogy mi is igazán a Mosoly –  
A bátor házörző szelindek szelíd  
Szemének sugárzó hűsége?  
Az eresz alatt fészükét gondosan  
Építő fecskék csivitelése?  
A zöldellő tölgyesek mókusának  
Szívet derítő vidám tánca?  
A hófedte sziklás bércormok, szirtek  
Sasának süvöltő zúgása?

Szeretném tényleg szavakba önteni,  
Hogy mi is igazán a Mosoly –  
A gyermekek gondtalan játékának  
Szabad és tiszta szenvedélye?  
Boldog szerelmesek mindig bájoló  
Gyönyört adó szembogár-tüze?  
Az idős embereknek gondját-baját  
Elűző mámorító álma?  
A haldoklók utolsó sóhajában  
Rejlő isten-igénylés vágya?

Keresem a megfelelő szavakat,  
A gondolatokat papírra vetve...  
A Mosoly az emberiség lelkében  
Élő biztos Hit, Béke és Szeretet!

# A divat

(A Hévízi Napok rendezvényére írt gondolatfoslányok,  
2001. augusztus 9–11.)

A DIVAT óceánok hömpölygő,  
sokfodrú, millió veszélyt rejtő,  
csalfa hímezetű dús áramlása.

A DIVAT korunk istenostora,  
katonák, rendőrök kétes hada,  
biztonságot ígérő árnyalás.

A DIVAT öntelt, álszent, gügyögő  
politikuskok sok embert ölő  
bitorlása, szemfényvesztő kábulás.

A DIVAT képmutató kéjencek,  
pőre bájgörlök busás kenyere,  
kéjt habzsoló, mámoros szárnyalás.

A DIVAT hasznos olajszőkítés,  
bankómosás, emberüzérkedés,  
keleti sárgaláz, népvándorlás.

A DIVAT bohócok fintorszája,  
híres nevettezők bíbororra,  
könnyeket fakasztó víg ámulás.

A DIVAT vénasszonyok szép nyara,  
szerelemvágysok csábos panasza,  
bő fényforrást árasztó varázslás.

A DIVAT bátor melegek raja,  
munkakerülők forró óhaja,  
könnyű létvitel, jövőáhítás.

A DIVAT szeszélyes függőnycsere,  
szőnyegváltás, csempe-pipere,  
végzetes, vakmerő csődeljárás.

A DIVAT hódító, elbűvölő,  
incselkedő, mindent lenyűgöző,  
örökké pezsgő erőáradás.

A DIVAT hömpölygő áramlás,  
A DIVAT ígésző árnyalás,  
A DIVAT gügyögő kábulás,  
A DIVAT mámoros szárnyalás,  
A DIVAT keleti vándorlás,  
A DIVAT bíboros ámulás,  
A DIVAT csábító varázslás,  
A DIVAT létkönnyű áhítás,  
A DIVAT vakmerő eljárás,  
A DIVAT hódító áradás.

## A halcsontfűzős lidérke

Hajdan itt járt ősapám, a Hévíz partján.  
Enyhülést keresett megsebzett szívére,  
Bánatűző erőt gyógyiszapok alján.

A lila tavirózsa hamvas levelén  
Vízibogarak szerelmi dala zsongott.  
Nádi-ember pihent káka-heverőjén.

A tóvízből egy nimfa emelkedett ki.  
Fényárt vont köréje a szelíd napsugár;  
Bája, szeme, ajka lágy ölelésre hí.

Ősrokonom arcára fagyott a mosoly.  
Az incselkedő tündéralak varázsa,  
Tánca megbűvölte, amint rákacsintott,

Kinek, mint Kleopátra gyöngyvénusz öve,  
Bársonyos testének csillogó vaspántja,  
Övezte derekát halcsontos fűzője.

*(A Hévízi Napok „Lilla-díj”-áért)*

## Késői virágzás

Az öreg Tölgy ága ismét lombot bontott.  
Új hajtásait darazsak dongják körül,  
Rajtuk nektárt és levélnedvet remélve.  
Az örökéltű Nap csak mosolyog ezen –  
Botor bizakodás, hencegő önámítás.

A vén Tölgy nem hallja a Fényforrás szavát.  
Megrészegült a csábító, víg zsongástól.  
Úgy érzi, újra bővérű és termő lett,  
Ahogy égre törve terebélyesedett –  
Botor bizakodás, hencegő önámítás.

Elhervad tavaszod sokszirmú virága.  
Vénasszonyok nyara a mámoros varázs:  
Illúzió, halál előtti lobbanás  
Az élet bábjátékos hazárdszőnyegén –  
Botor bizakodás, hencegő önámítás.

## Októberi hangulat

Elhalt a nyár virágos kedve,  
Dér csillog a reggel fűszálán,  
S már játszik őszi harmatágyán  
Az öreg Nap pajkos melege.

Ólmos ködben autó robog,  
Lámpája tompán töri a fényt,  
Az úton végig sárga levél;  
Suttogó hangon felém zokog.

Agyamban százgondú ősz fészkel,  
És belül már vészsejtés fakad.  
Próbálok lépni döngő lábbal...  
S a Holnap elsuhan felettem!

## Régi aratás

Szél-lengette szőke búzatenger  
Ibolyakék mosolygó ég alatt,  
Hullámain tündértáncot játszik  
Fürge szökéssel kacagva a Nap.

Halált-hintó pengő kaszák nyomán  
Zizegve hull le Föld párnáira,  
Mezőkről kalászos béke árad,  
S gazdag lesz a „koldus nép” fia.

Markot szedő hajlongó pipacsok  
Ölelnek keblükre új életet,  
S kisdedként pólyába takarják  
A kévebölcsős, ringó táj felett.

## Az első hó

Ólomnehéz mély álomból  
    ébredtem.  
Még kábultan az ablakra  
    bámultam.  
Pehelykönnyű dunnám alatt  
    hevertem.  
A szobám egyik sarkába  
    bámultam.  
Ott nagyon furcsa figurát  
    találtam...  
Súlyos életgondolaton  
    rágódtam.

Gyorsan belebújtam posztó  
    ruhámba,  
S indultam máris a tea-  
    konyhába.  
Konyakot kevertem ginnel,  
    pohárba.  
Kinéztem a kockakertre,  
    merengve,  
Hó fedte a rozsdaszennyes  
    tetőket...  
Békésebb, boldogabb jövőt  
    remélve.

## Téli világ

Ólomnehezen hull alá  
a szitáló ködfüggöny  
a fáradt tájra.  
Nehéz sóhaj a szürkületben.

Csintalan szélporontyok  
sírnak a tompa csöndben.  
Gyászvarjak ülnek  
a kéklő hósíkon,  
szarka gubbaszt  
a véres tetem fölött.

Zúzmarát pattog az erdő,  
s az estbe hajló hegyek  
görbe ívű hátán  
piros búcsút int a lebukó nap.

## Halált hozó Hajnal

Tavaszi szél lágyan rezgeti a fákat,  
Fütyörészve halkan szomorú nótákat.  
Megremeg az ága vastag törzsű tölgynek,  
Új ruhát öltenek az ébredő völgyek.

Erdők mocsarában nyílik a hóvirág,  
Rózsás fény remeg a havas bérceken át.  
Dagad bordás keble a szántóföldeknek,  
Humuszos ágyukban vetőmagok kelnek.

Sárga szirmú virág illatozó réten,  
Hűs harmatcsepp fészkel a gyenge fűnépen.  
Rengeteg lágy ölen díszlik az ibolya,  
Méhek szorgos népe munkát keres újra.

Zsong a kaptár méhe, vágyódva szabadba,  
Ellepni az avart, királynői harcra.  
A Bodri is ujjong, rohan a patakba,  
Kövér bolhák testét a vízben áztatja.

A gazda is készül korai szántásra,  
Mosolyogva néz az éledő határra;  
Szekérkerék fordul, ekevasat élez,  
Esők sarát járja mezítlábas gyermek.

Föld minden lakója kikeletet várja,  
Bennem a csírázást valami elvágta...  
S midőn a világon csak örömök nyílnak,  
Tölgyfa-keresztemre forró könnyek hullnak.

## Jól sikerült zsúr

Telefonon felhívott egy csini csaj,  
Ma estére szerveznek egy jó ricsajt.  
Lesz ott pár remek hapsi meg pipi-lány.  
Farmozgató, szívdöglesztő HI-FI-bár.

Only together you and me,  
Only together you and me.  
Csak egyedül te meg én,  
Csak egyedül te meg én.  
Samo skupaj ti in jaz,  
Samo skupaj ti in jaz.

Farmergöncben gyülekeztünk estére,  
Jó italok, kaja, pia terítve.  
Istenien szórakoztunk kedvünkre,  
Csak a reggel vetett haza bennünket.

Only together you and me,  
Only together you and me.  
Csak egyedül te meg én,  
Csak egyedül te meg én.  
Samo skupaj ti in jaz,  
Samo skupaj ti in jaz.

## Antennapárbeszéd

Első antenna: Pajtás, mit látsz a szomszédban,  
milyen műsort néz a család?

Második antenna: Á, semmi különlegeset.  
A kábeltévé valami  
akciófilmet közvetít.  
Az előtt gubbaszt a család:  
apa, anya s a két gyerek.

Első antenna: Mit gondolsz, hány óra lehet?

Második antenna: Fél tíz is elmúlt már jóval.

Első antenna: S a gyerekek filmet néznek  
ilyen késő éjszakában;  
ebből is látszik a nevelésük.

Második antenna: Megöregedtél, barátom,  
nem észleled a változást,  
hiszen van, hogy éjfél után  
is a felnőttek számára  
közvetített adást nézik.

No, de mi van nálad?

Első antenna: Itt sem sokkal jobb a szitu.  
Az osztrák kettes csatornán  
egy vadnyugati film pereg.  
Az előtt ül babonázva  
a család apraja, nagya,  
még a beteg nagymama is,  
bár feje lekonyul többször,  
mint az érett búzakalász,  
közben még bele is horkol,  
ezért a család felmordul.

Második antenna: Mit tapasztalsz, veszel észre,  
milyen a magatartásuk.  
Élvezik a sok kalandot  
vagy csupán időtöltésből  
kuksolnak ott megszállottként?

Első antenna:           Úgy bele vannak merülve  
                                   a mámoros élvezetbe,  
                                   hogy még azt sem vették észre,  
                                   mikor a kávévíz kiforrott.

Második antenna:       Hihetetlen, hogy a mai  
                                   emberiség jó hányada  
                                   megfeledkezik az élet  
                                   nemesebb, szebb, értékesebb  
                                   dolgairól még a saját  
                                   szórakozása terén is,  
                                   és jó érzéssel szemléli  
                                   a durvaság, gyújtogatás,  
                                   pusztítás és emberölés  
                                   esztelen kegyetlenségét!

Mindketten:           Látod, őrt álló barátom:  
                                   Furcsa egy világban élünk!

## Fiúk a gyepen

- Hé!... srácok! Sziasztok!
- Jó napot!
- Ha megszabad kérdeznem,  
           milyen nemzetiségűek vagytok,  
           s otthon szüleitekkel,  
           a nagymamával  
           hogyan beszélgettek,  
           milyen nyelven?
- Én Peti vagyok.  
           Magyar.  
           De egyébként Vereš Peternek anyakönyveztek.
- Tévesen?

- Nem tudom.  
Otthon mindig magyarul beszélünk.
- Engem Árpinnak szólít mindenki:  
otthon, az iskolában és a játszótéren.  
Apám félig szlovén, félig magyar.  
Vegyes házasságban született.  
Horvat Ladislav.  
Bár én láttam az anyakönyvi lapját,  
ahol úgy írja, hogy Horváth László.  
Anyám magyar.  
Az én vezeték- és keresztnemről már  
eltűnt az anyakönyvvezető jóvoltából  
a három „vesszőcske” és a „h” betű,  
s így ma csak Horvat Arpadnak  
jegyeznek hivatalosan.  
Kár...  
Otthon csak szlovénul beszélünk.
- Tilos magyarul?
- Hát... nem!
- Én nem vagyok magyar,  
csak anyu az.  
Apu neve Györek Ivan,  
Anyukámé meg Gaál Piroska.  
Apukám ragaszkodik a vezetéknevének  
pontos leírásához.  
Én Dezső vagyok,  
de csak a közéleti nyelvhasználatban.  
Mindenütt Györek Dezidernek írnak,  
vagy Gyereeknek, de Gereeknek is.  
Otthon szlovénul és magyarul beszélünk.

- Én Sebestyén vagyok.  
Szebi.  
Magyar.  
De a nevemet mindig Sebastijannak írják.  
Ez sokszor bosszant,  
de nem tehetek róla.  
Apám, anyám magyar,  
mindkét nyelvet használjuk.
- Tudjátok, fiúk,  
engem csak az zavar,  
hogy játék közben  
csak szlovénul beszélgettek.  
Nem furcsa ez?!

## Versfaragás

Verset faragni értelme nincs,  
bár néha azt hiszem balgán, hogy kincs.  
Ezért tettem egy fura próbát,  
s létre hoztam e szerény strófát.

Verset írni csak akkor szabad,  
ha belőle költészet fakad.  
Ha hiszed az igazság szavát,  
s véredben érzed annak dalát!

## Korszerűen

Vedd kezedbe az értelmező szótárt,  
a szinonimák szógyűjteményét,  
írj ki belőlük taláalomra szókat,  
sok feltűnő, frappáns kifejezést;  
formálj azokból tarka mondatokat!  
Ne használj rímet, ütemet, ritmust,  
ne törődj az alliterációval!  
Hidd el, érdekes lesz alkotásod,  
csak akarni, merni, újítani kell:  
meglátod, mindenki dicsérni fog.  
Csodálják a sok értelmetlenséget.  
Nagy költőnek hisznek, nem értve téged!

## F. B. Barátomnak!

Gazdagabb lett idén  
a Lendva-hegy leve,  
a rizlingből sajtolt  
jó must minősége;  
adja meg, Barátom,  
mielőbb az ég,  
hogy szerény pincémben  
élvezhesd erejét!

## „Füstbe ment terv”

(Egy tervezett iskolai kirándulás margójára)

Egész télen – éjjel-nappal –  
Azon gondolkodám,  
Miként foglak köszönteni  
Rég óhajtott Rómám.

Mit érzek majd először is  
Kedves képed láttán?  
Az emberbölcsőt ringattad,  
Sok műkincset adtál.

S szárnyalt velem a gondolat,  
Bár a tavasz késett,  
Az őskortól a Vénuszig  
Lelkem betelt véled.

S a valóságra döbbenék  
Egy szerdai napon...  
Maradtam itthon... szótlantul...  
„VIZ”-gát sújtott agyon.

(VIZ = Vzgojno izobraževalni zavod – Nevelő-óvó Intézet)



*A 49 versem az ÉLETFOJTÓ LÁNC című  
könyvemben jelent meg 2002-ben.*

# FÁK

érdes kérges enyves fényes  
az égerfa  
ruhája  
patak tövén vizek ölen  
halak bújnak  
alája

fehér mintás ülő lámpás  
a gesztenye  
virága  
szúrós tüskés zöldes bőre  
kávébarna  
a magja

égbe szökik tornyosodik  
a sudaras  
jegenye  
gólya fészkel tetejében  
boldog tavaszt  
kelepel

vastag kényes terebélyes  
a platánfa  
sok ága  
évszázados ős parkok  
őre dísze  
csodája

# Mezők, rétek kincse

búzavirág  
búzavirág  
    gabona közt  
        pompázik  
piros konkoly  
piros konkoly  
    kalászközt  
        meglátszik

harangvirág  
harangvirág  
    a réteken  
        most díszlik  
szellőrózsa  
szellőrózsa  
    forgószéllel  
        bokázik

gyűszűvirág  
gyűszűvirág  
    élénk színnel  
        most virul  
gyermekláncfű  
gyermekláncfű  
    lámpa fénye  
        már pirul

fehér nárcisz  
fehér nárcisz  
    levél fölött  
        virágzik  
kerti porcsin  
kerti porcsin  
    kavics között  
        jól látszik

piros pipacs  
piros pipacs  
    a mezőket  
        díszíti  
napraforgó  
napraforgó  
    fényugarat  
        elnyeli

tündérrózsa  
tündérrózsa  
    a kiskertben  
        virágzik  
orchidea  
orchidea  
    a melegben  
        hintázik

# Rétek dísze

boglárka boglárka  
szép mezei  
boglárka

kakukkfű kakukkfű  
piros arcú  
kakukkfű

kamilla kamilla  
gyógyírt adó  
kamilla

kardvirág kardvirág  
hosszú nyelvű  
kardvirág

kontyvirág kontyvirág  
terpeszkező  
kontyvirág

kökörcsin kökörcsin  
kék ruhájú  
kökörcsin

szarkaláb szarkaláb  
tarlón nyíló  
szarkaláb

szívvirág szívvirág  
rózsaszínű  
szívvirág

# Mocsarak éke

mocsár ölén  
a gólyahír  
zöld levelén  
a hajnalpír

tölgyes tövén  
a hóvirág  
messze szórja  
friss illatát

domboldalon  
a kankalin  
sárga szirma  
télbúcsút int

patak partján  
nefelejcs él  
kék szemében  
szerelem ég

tó szélében  
a nőszirm  
bő szoknyája  
selymes finom

cserje között  
a tűzike  
szelíd mint a  
kis őzike

# Kiskertek szépe

Kiskert dísze  
az ibolya  
összegyűjti  
kis Ibolya

bokor alatt  
a gyöngyvirág  
tavaszt hirdet  
az új világ

szép ruhájú  
piros jácint  
fürtös kelyhe  
varázsport hint

őszet búcsúztat  
a krizantém  
hideg téltől  
sohasem fél

zöld ládában  
a muskátli  
virít mint a  
piros masni

fökdágyában  
a tulipán  
harmat gyöngyöz  
harang szirmán

# Díszbokrok

kert sarkában  
labdarózsa  
megcsodálja  
a kis Rózsa

ablak előtt  
liliomfa  
tölcsérvirág  
a gyémántja

szépen díszlik  
az orgona  
elkábít a  
dús illata

fehér akác  
édes fürtje  
szorgos méhek  
gazdag kincse

tearózsa  
sárga szirmú  
csalogató  
mézillatú

magnólia  
lila éke  
édesanyám  
büszkesége

## Sárgarépa

Sárgarépa,  
sárgarépa  
a fazékban  
    jó puhára fől;  
ettől dagad,  
ettől dagad  
Marci hasa  
    s jó nagyra megnő!

## Vöröshagyma

Vöröshagyma,  
vöröshagyma  
tarisznyában  
    s kemencés kenyér;  
szalonnával,  
szalonnával,  
vágottzsírral  
    békésen megfér!

## Paradicsom

Paradicsom,  
paradicsom  
édes leve  
    vörös, mint a bor;  
olyan piros,  
olyan piros  
lesz az inged,  
    hogy epéd felforr!

# Karalábé

Karalábé,  
karalábé  
kecskeabrak,  
a nyúlnak is jó;  
passzírozva,  
passzírozva  
a fogatlan  
öregnek való!

## A sárgarépa gyökere...

A sárgarépa gyökere  
vastagra nőtt meg a nyárra.  
Kirántották puha földből,  
főve került a tálcára

Nézi, Matyi, mint a csodát.  
Fenyőtoboz vagy fadarab?  
Orsóspelyhes, furcsa jószág,  
talán bizony meg is harap.

Ne félj tőle, nincsen szája!  
Fütyülésre jó egy falat.  
Növekedő kis testednek  
vitamindús, sok erőt ad.

## A spenótról

A spenót színe sötétzöld,  
körülötte laza a föld,  
a fazékban péppé válik,  
jobb életről elmélázik.

Szeressék a kerti csigák,  
gyökereit a giliszták;  
Timi, Peti riad tőle,  
kellemetlen nyálkás bőre.

Jobb lenne kecskének adni!  
Vagy a nyuszik elé rakni.  
Termő magját úgy elvetni,  
sose tudjon az kikelni!

## Aranyalma

Aranyalma,  
érett alma  
    mosolyog  
a faágakon  
    büszkén;  
vilmoskörte,  
sárga körte  
    harangoz  
a levelek közt  
    fürgén.

## Rózsaszőlő

Rózsaszőlő,  
édes szőlő  
    megérett  
hát októberre  
    szépen;  
hosszúszilva,  
hosszúszilva  
    kékes lett  
már szeptemberre  
    végre.

## Piros málna

Piros málna,  
piros málna  
    hajszála  
a kerítésre  
    kúszik;  
fehér eper,  
fehér eper  
    gyöngyszeme  
a meleg fényben  
    úszik.

# Madarak

nehéz lett a szarka farka  
ráragadt az alma  
magja

csonka lett a gólya szárnya  
tátva maradt sárga  
szája

diófára száll a rigó  
gyászruhája ingó-  
bingó

villás szárnyú parti fecske  
száll a tengerekre  
messze

szürke veréb fészket keres  
védett még a meleg  
eresz

kakukk szól a messzeségben  
dala száll a hegyen  
réten

## A kis őz

Erdő mélyén  
lakásában  
a kis őz,  
tél közepén  
lábaskában  
tejet főz.

Anyukája  
szénavackán  
szendereg,  
nincs csizmája,  
a nyomorán  
kesereg.

Szendereg,  
kesereg,  
tejet főz,  
a kis őz.

## Az árva őzike

Kis őzike sír az erdőn.  
Golyó ölte apukáját.  
Éhes, fázik, egyedül van:  
Nem találja anyukáját.

Ki ad neki mostan enni?  
Ki táplálja édes tejjel?  
Úgy fél magányosan lenni,  
Bánatában hová menjen?

Nincs otthona, meleg ágya.  
Bús, szomorú, teste remeg,  
Fájdalmában könnyezni kezd,  
A szegény árva őzgyerek.

# Nyuszi anyó

Nyuszi anyó  
kicsinyeit  
szoptatja,  
olvad a hó,  
gyermekait  
oktatja.

Hat kis nyuszi:  
Csöpi, Szundi,  
Soványka,  
Alamuszi,  
Torkos, Dundi  
hallgatja.

Szoptatja,  
Oktatja,  
Soványka,  
hallgatja.

## A bizonytalan jövő

Szörrel bélelt jó fészkében,  
Boldogan él nyuszicsalád.  
Négy bő bundás vidám kölyök  
Döfködi a mama hasát.

– Jön a vadász! – riad anya.  
– Ne féljetek, nincs puskája –  
Szólal meg a bátor apa.  
– Nem kíséri szimattársa.

Azért járja most a határt,  
Őrizze a békés tájat.  
Rókát üldöz, gonosz párát,  
Kinek étvágya ránk támadt.

Pár hónapig víg az élet.  
Sok kis nyusztit fölnevelünk.  
De majd ősszel, fagyos télben,  
Golyók elől menekülünk!

# Ravasz róka

Ravasz róka  
lompos farka  
hintázik,  
vár a hóra,  
jó falatra,  
nem fázik.

Négy gyermeke  
a föld alatt  
kacsát vár,  
úgy örülnek,  
hogy tarthatnak  
lakomát.

Hintázik,  
nem fázik,  
kacsát vár,  
lakomát.

## Mókusvár

Mókus apó bátran őrt áll,  
Fenyőágra puha hó száll.  
Odújukban két kis gyerek,  
Mohaágyon épp szendereg.

Alig látnak még szegények,  
A hidegtől nagyon félnek.  
Anyukájuk rájuk lehel,  
Így alusznak ők nesztelen.

Vége lesz a kemény télnek,  
Tavaszkor a világ ébred.  
Akkorra már vígan élnek,  
Bogyóíze lesz a szélnek.

# Mókus él

Fenyőágon  
tőzegvárban  
mókus él,  
esti bálon  
lombsátorban  
vígán él.

Odújának  
szűk nyílása  
rejtve van,  
bundájának  
prémgallérja  
odavan.

Mókus él,  
vígán él,  
rejtve van,  
odavan.

# Szarvasbőgés

Szarvasbőgés  
erdő fölött  
messze száll,  
jön a nőtény  
avar között,  
boldog már.

Szelíd párját  
megóvja majd  
a bika,  
égő vágyát  
meghallgatja  
a suta.

Messze száll,  
boldog már,  
a bika,  
a suta.

## Biztonságban

Sűrű erdő közepében,  
Mocsaras tó közelében,  
Mohaágyon pihen a vad.  
Minden csöndes: falomb, haraszt.

Mellette a két kis borjú,  
Vékony testű, hosszú nyakú.  
Éber apjuk agancshegyén  
Megtörik a hajnali fény.

– De csitt! Vajon milyen hangok?  
Közeledni vadászt hallok.  
Recsegnék a száraz gallyak,  
S szarvascsalád védve nyargal.

## Tehén szarva

Tehén szarva  
két oldalt áll  
hegyesen  
öregmama  
sok tejet ad  
kegyesen

kicsi borjú  
tőgyét szopja  
éhesen  
gyenge lábú  
anyja nyalja  
békésen

## Csirke csipog

csirke csipog  
kacsa hápog  
háp-háp-háp  
liba tátog  
halkan gágog  
gá-gá-gá

tolluk párna  
zajos hangjuk  
megremeg  
magot várnak  
éhes szájuk  
élelmet

## Kutya ugat

kutya ugat  
macskát kerget  
csaholva  
szegény futhat  
szemmeresztve  
loholva

meleg házban  
lusta agár  
szundikál  
szomszédjában  
tücsök barát  
muzsikál

# Macska farka

macska farka  
kunkorodik  
magasba  
szelíd fajta  
hegyesedik  
a bajsza

bátran indul  
vadászatra  
az éjjel  
arca virul  
játszhat majd  
az egérrel

# Macskasors

Elbeszélem, bár nem mese.  
Az életünk hű esete,  
Hogy bátyámmal mit műveltünk.  
Volt egy cicánk, sose tiszta,  
Ágyunkban maradt a pizska,  
Rá ezért hát haragudtunk.  
Kedvét bizony nem kerestük,  
Fülét, farkát megcsipdestük.  
Elég sokat bosszantottuk.

Megszületett a jó ötlet:  
Főzünk belőle pörköltet...  
Szüleinkkel megetettük!

## Macskát patkol...

macskát patkol  
Marci gyerek  
a sok pajtás  
rajta nevet  
patkószege  
mellécsúszott  
így a macska  
hát megugrott

## Egeret les...

Egeret les  
a mi cicánk,  
lopva nézi  
szöszke Micánk.

Üres a lyuk  
nincsen zsákmány,  
tejbekása  
lesz a tálkán.

# Egy kis veréb

Ablakomon  
tél idején,  
bekopogott  
egy kis veréb.

– Adjon Isten  
szép jó napot!  
Meleg szobát,  
boldogságot!

– Mit kívánsz hát,  
te kis madár?  
Fagyos hóban  
gyér a határ!

– Nem kívánok  
semmi nagyot,  
Csak egy marék  
kendermagot!

## Tavaszi ébredés

Érzem lelkemben, tavasz, remegésed,  
Pezsdül a vérem dalolva tenéked.

Csordul a könnye fakadozó rügynek,  
Szűztiszta vére az alkotó létnek.

Benne mosolyog a nap üde képe,  
Lángsugárt szórva az ébredő népre.

Árad keringve a bódító illat,  
Megrészegítve már ember és állat.

Halk zenét suttog bérceken az erdő,  
Bontja virágát pompázva a mező.

Szent varázs igéje kél minden lényben,  
S épül a fészek az isteni fényben!

# Jégtörő Mátyás

Megjött acélkalapáccsal,  
Februári fényforrással.  
Tördeli a havas páncélt,  
Jégcsapszakállt eresztőn.

Karcsú csövén fogynak tűhegyek,  
Fal tövébe csurog leve.  
Orsóssá lesz csigateste,  
Felcsókolja nap melege.

Medve mordul barlangjában,  
Mókus ébred odújában.  
Tavaszt remél cinke, veréb,  
A világnak gazdag vetést!

## Suttog...

Suttog a távoli  
zöld erdő,  
ébred mély álmából  
a mező.  
Borongó vén dombok

kék ormán,  
fénypír remeg a  
nap arcán.

Bontja szép szirmát a  
sok virág,  
díszruhát ölt az  
új világ.

## Húsvétra...

Húsvétra a kalitkába  
apró nyuszt kapott  
a kis Zsuzsi;  
fehér szőrűt, piros szeműt,  
kurta farkút, hosszú  
fülű nyuszt.

Masnit köt kerek nyakára,  
selymes ruhát szab a  
derekára;  
sétáltatja, dédelgeti,  
nyalánkságot rak a  
tányérjára.

Búskomorra vált a nyuszi,  
napról napra fogyott,  
szomorúbb lett;  
s vígan ugrált, játszadozott,  
kit az okos Zsuzsi  
szabaddá tett!

# Kenyéradó hónapok

Orgonaillatot  
árasztó szép május.

Új kalászt ringató  
napfényes június.

Bő termést érlelő  
kalácsos július.

## Tarka levél

tarka levél  
tarka levél  
messze sodor  
az őszi szél

messze sodor  
a tél elé  
a tél elé  
halál felé

# Télen

Szürke felhőt ölel az ég boltozatja,  
Alant fehér színbe öltöztek a mezők,  
Rajtuk apró foltok a fekete varjak.

A távoli erdő homályos zugában  
Korgó gyomorral lapul a rókacsalád,  
Négy gyermekük szendereg meleg vackában.

A vén tölgyes sűrű-bozótos tövében  
Makkot keres az éhes vaddisznókonda,  
Csíkos malackákat nevelget fészkeiben.

A fenyvesek szélvédett dombüregében  
Tűlevelű lágy párnán remél szelíden  
Napfényes tavaszt az őzár reménységben.

Tükrös-rózsás-páncélos a Lendva-patak,  
Széles kardpengéjű gyékény s káka között  
Cserkészve vár a fürge vidra jó halat.

A megárvult szántások bordái alatt  
Nyúlanyó félti fiatal csemetéit.  
Puska szól... s egy élet a halálba szalad.

Hóbunda mélyén alszik a szőlőtőke,  
Pincék ölében telt hordók sorakoznak.  
Vígán gondol a gazda a szép jövőre.

Csörög a szarka a közeli jegenyén,  
Nyest oson sötét padlás bús csöndje alatt,  
És vidám gyerekek a tó sima jegén.

## Téli táj

A tájon vastag homály.  
Fagyot pattog a határ.  
Tiszta hóbundalepel  
Vajúdó időt befed.  
Alszik, hallgat az erdő,  
Jeget érlel a mező.

A Lendva-hegyi lankán  
Akáckaró-katonák.  
Rajtuk bő hattyúlabda,  
Jó vastag, fehér sapka.  
Törzsükön varjú károg,  
Várva egy szebb világot.

Kosárfűzbokrok mélyén  
Szelíd őz lapul, félénk.  
Vén tölgyek odújában,  
A puha mókusvárban  
Kis bohócol álmodnak,  
Békés tavaszra várnak.

# A gönci hordó

Jaj de kicsi  
jaj de kicsi  
ez a gönci  
hordó  
még az ősszel  
még az ősszel  
festette a  
„bordó”

újév táján  
újév táján  
üres lett a  
hordó  
kiszáradt már  
kiszáradt már  
s a gyomra most  
kongó

kongó hordó  
gyomra kongó

## János-napra

János-napra kövér disznót,  
vörös borral teli hordót,  
kenyérmagtárt,  
gyümölcsraktárt,  
az új évre fényes naptárt!

Teli zsákot, boldogságot,  
minden házba bő családot,  
egészséget,  
víg örömet,  
az új évben békességet!

## Kongó hordóm...

Kongó hordóm gyomra  
üres,  
messze még a gazdag  
szüret.  
Vékony dongák száraz  
torka,  
Józsi szomját már nem  
oltja!

# Út porában

Út porában beteg  
veréb,  
mellében egy ólmos  
serét.

Szárnyaszegett, fáj a  
Feje,  
Azt sem tudja mi van  
vele?

Gyilkos csőből golyó  
villant:  
szegény madár, lelke  
illan!

# A piros labda

Kék felhőben  
piros labda úszik,  
mögötte egy  
sötét bolygó kúszik.

Belsejében  
bolygólakók hada  
villámesőt  
szór a szálló napra.

Felhőrongyból  
ködpalástot fodroz,  
fény sugárból  
csillagszemet ormoz.

Zöld pázsitra  
piros labda leszáll,  
a sok gyermek  
vígán kergeti már.

# Csokipapír

Csokipapír  
színes masni  
sörös doboz  
gurul forog  
halomszámra  
az utcákra

szél röpíti  
messze löki  
Bodri Kormi  
bambán lesi  
de fura egy  
játékszer ez

# Tik-tak, tik-tak...

tik-tak tik-tak  
int az óra  
hetet kongat  
kakukkszóra

Szandi Bandi  
táskát ragad  
fürgé lábbal  
máris szalad

rohannak az  
iskolába  
hol őket a  
tudás várja

## A csodás léggömbök

Az égen tengernyi  
színes ballon úszik,  
kékek, zöldek, sárgák,  
pirosak és lilák:  
szerelem, irigység,  
szomorúság, remény.

Egy vasárnap reggel  
lengtek fönn a lében,  
útjukat követi  
vágyó szem; ezernyi,  
vajon kiknek visznek  
békét s boldogságot?

## Tibinek

Óvodás lett a kis Tibi,  
Magát máris nagynak hisz.  
Buksijában tudomány,  
Mese, versek, fogalmazvány.

Kapja magát, tollba diktál,  
Vagy papírra autót pingál.  
Ürge-fürge, okos fiú,  
Rá az anyja kicsit hiú.

## Engem!

Engem Juli ne  
csalogass,  
házatokhoz ne  
hívogass!  
Úgy sem leszek én  
a tied,  
Bacsi Ferku  
lesz a híved!

## Egy szem búza...

Egy szem búza,  
egy szem bab,  
barna kislány,  
kié vagy?  
Nem vagyok én  
senkié:  
Csak az édes-  
anyámé!

## Tüske között

tüske között  
az egrest  
tüske miatt  
ne keresd  
gyöngyös násfa  
sok bogyó  
aranyszínű  
szép golyó

## Az unokám

Van nekem egy  
kis unokám,  
úgy hívják, hogy Gorán,  
nem szereti  
a meséket  
lompos róka komát.

Egyedüli  
szenvedélye,  
traktor, motor, vonat.  
Velük játszik,  
velük alszik,  
dédelgeti sokat.

Éjjel-nappal  
száguld rajtuk  
a nagy végtelenbe,  
s holtfáradtan  
bukik este  
anyja lágy ölébe.



*Az 54 gyermekversem a TAVASZI ÉBREDÉS című  
könyvemben jelent meg 2002 ben.*

## Parázs volt bennem

Vendégem volt ma drága lényed,  
S lelkembe szállott égi fényed.  
Kinyílt hitemnek rózsaaága,  
Létedre világok Királya.

Parázs volt bennem Istenséged,  
Örök fénnel tündöklő mécses.  
Most lángtengerré vált a szívem,  
És benne szereteted pihen.

Így lettél életem napfénye,  
Rügyet fakasztó reménysége.  
S míg hitbimbómat ápolgatom,  
Hálaének fakad ajkamon.

Légy hát áldott, ó, menny s föld Ura,  
Örök életünk alkotója!  
Tárd ki felénk ölelő karod,  
Add meg nekünk mennyei lakod!

## Égi harmat

Bimbó fesel a lelkem mélyéből,  
S mint virág szirmából az illat,  
Dalolva száll ajkamról a szózat:

Te vagy az életem  
Márványkő oszlópa,  
Vajúdó keblemnek  
Enyhítő balzsama.  
Lángoló szívemnek  
Szomjoltó itala,  
Vágykeltő szememnek  
Húsító harmatja.  
Csábító mosolyom  
Fagyasztó tilálma,  
Gyönyörtől vonagló  
Testemnek oltalma.  
Sötétség elleni  
Küzdelmem harcosa,  
S múlandó életem  
Mennyei vigasza.

Nyílj hát lelkemből fakadó rózsá!  
Égi harmat öntözgesse ágyad,  
Isten keze ápolja az ágyad!

# Iluska emlékkönyvébe

Légy ártatlan, mint a rózsza,  
Hallgass mindig a jó szóra!  
A tisztaság örök erény.  
Mint a lélek, örökké él!

Virágszálnak lenni soha  
Ne feledjél, kis Iluska!  
Benned mindig tisztán égjen,  
A szeretet szelíd fénnyel!

## Jövőt adó

Úgy őrizlek téged,  
Mint egy kristálykelyhet,  
Melyben szerelmünknek  
Szép virága erjed.

Ha fagyos szél éri,  
Elhervad a rózsza,  
Ha nem éri harmat,  
Szárad töve alja.

A fényes nap heve  
Felüdíti kelyhét,  
Szirmaiba rejtve  
Az élet bő nedvét.

Őrizem is féltőn  
Bensőm kis virágát,  
Szerelmes szívemnek  
Jövőt adó álmát!

## Fehér liliom

Légy te is hasonló,  
mint e nemes virág!  
Lelkedben viruljon  
a szűzi tisztaság!  
Élettitok rejlik  
e virág kelyhében,  
mint igaz boldogság,  
erények medrében.

## Aranybíbort

Oly sok bölcs kereste hajdan,  
Az igazság áldott kútját,  
Kutatom én lelkem mélyén,  
Boldogságom hév forrását.

Benne lellek kedves téged,  
Kire oly sokáig vártam...  
Ott pihensz most, szerelmesen,  
Mint a gyermek anyja karján.

Aranybíbort tűz rám a nap,  
Mert te szeretsz, érzi szívem.  
Boldogságom virágdíszes,  
Madárdallal lelked izen.

Jaj, de árnyék suhan végig  
Éltem bíboros hajnalán,  
S ködfátyolba burkolózva  
Közeleg a sötét halál...

## Követ dob rám...

Követ dob rám gonosz világ,  
Mert tégedet úgy szeretlek,  
Mint óceánok titkos mélye,  
Öleli a tengervizet.

Hogy szeretlek, mért tagadjam,  
Hisz ezt súgja, mondja ajkam.  
Érző szívem érted dobog,  
Égő szomját hogyan oltsam?

Szeress te is, barna lányka,  
Májusom nyíló virága!  
Légy sötét éjemnek fénye,  
Lelkem örök reménysége!

Hagyd a rózsát leszakítnom,  
Véle létem földíszítnem,  
Mint szép csokrot megőrizlek,  
Örökké, kisvirág téged!

## Tűzsugarat nékem

A napfényt, ha durván  
Lelopják az égről...  
Olyan most a lelkem  
Elszakítva fénytől.

Hozd vissza szép szemed  
Tűzsugarát nékem,  
S a te drága lényed  
Boldogítsa életem!

## Fogom a kezéd

Még mindig fogom a kezéd,  
Bár már öregesen reszket.  
Még mindig búvöl a szemed,  
Ámulva hódolok neked.  
Még mindig érzem a szíved,  
S maradok hűséges híved!

## Vágy

Szeretnék néha visszajönni,  
Ha majd a síron túl leszek,  
Ne félj kísértő lényemtől,  
Panaszt neked sosem teszek!

# Arannyal vonnak be

Most kellene égned,  
míg ragyognak lelkedben  
az ezüstös Csillagok.

Most kellene lépned,  
míg lángolnak szívedben  
a tavaszi Hajnalok.

Most kellene kérned,  
míg hallgatnak kegyesen  
a megőszült Harangok.

Most kellene félned,  
míg hatalmad élvezed,  
s rád törnek a Bitangok.

Most kellene élned,  
míg arannyal vonnak be  
a sugárzó Nappalok.

# Apám utolsó nyara

Apám a diófánk  
Árnyékában pihent.  
Nyár volt. A magasban  
Lanyha szellő lengett.  
Kismadár csicsergett  
A dús lombok között,  
Napsugár bújt meg a  
Báránfelhők mögött.

Ábrándozott szegény.  
Igézte a szép múlt...  
Magát látta újra,  
Mint gondtalan ifjút.  
Ekeszarvát fogva  
Vigan, dalolva szánt,  
Veti az életet,  
Sok gondot boronál.

Egy lány csodás képe  
Villant szeme elé,  
Kit büszkén vezetett,  
Fényes oltár felé...  
Hatvan év boldogság  
És együttélés után,  
Itt hagyta őt árván  
Ez évnek tavaszán.

Nyolcvan év nyomja már  
Meggörnyedt két vállát,  
S nem tudja feladni  
Gazdagon szőtt álmát.  
– Nagyapó! – kiált a  
– Legkisebb unoka.  
– Lepkét fogtam. Nézd meg!  
– S kacagva mutatja.

– Gyere ki a rétre,  
Kergetni nyuszikát!  
Ragadjuk meg fülét,  
Kapjuk el a farkát!  
Vagy vessünk bukfencet,  
puha most a pázsit,  
Dobd le a párnádat,  
Rúgd félre a sámlit!

Megcsillan a szempár,  
mosoly ül az arcon.  
– Hej be rég volt fiam,  
Hogy perdült a lábam.  
Most már csak azt várom,  
Hogy jöjjön a halál,  
S kidólt vén legénnyel  
Csendesül a határ...

# Tavaszi

A tetőkről megindul  
a fehér fedő,  
mint vászon alsószoknya  
lágyan aláhull.  
Üres marad a tető,  
s a cserép izzad.

A tó tükrén roppan a  
vékony jégplemez.  
Napfény gyöngyöz a fűszál  
még zsenge hegyén.  
Álmos kankalin ébred  
a partok ölen.

A patak menti sárga  
fűz barkát dajkál.  
A fenyves tűlevelén  
víg ének fakad,  
de a bérc sziklaormán  
még csillog a hó.

# Nyár

Smaragd színű fűtenger  
között tűzpiros  
pipacsot ringat lágyan  
az enyhe szellő.  
Fecskemama eteti  
éhes csöppjeit.

Dús kalász hull a földre  
a kaszaéltől,  
zsákokba kerül a szem,  
az áldott kenyér.  
Bodri hancúroz büszkén  
öt gyermekével.

A cseresznyefán rigó  
bogyót csipeget.  
Édes körte harangoz  
gazdag lomb között.  
S vidám gyermek kacaj száll  
messze a nyárban.

## ŐSZ

Tarkablúzos dombhátak  
nyerges lankáin  
jó szagú illat terjeng.  
Mézédes mustot  
sajtol a szorgos gazda,  
telnek a hordók.

Ügyes kezek kopasztják  
a gyümölcsfákat.  
Szegény lesz a természet.  
A szántón már csak  
a kukorica megtört  
szára őrködik.

Üres a fecskék, gólyák  
megrongált fészke.  
A fagyos-felhős égen  
vadludak szállnak,  
s a kihalt mezőkön a  
varjak az urak.

# Tél

A diófa ágán még  
csüng néhány levél,  
csípős szél cirógatja,  
síri hangja száll,  
zenéje az elmúlás  
bús fuvolája.

A tájra újra ezüst-  
fehér hó terül.  
Az ablaküveg furcsa  
virágot terem.  
Kályha mellé bújnak a  
gyerekek, vénék.

Babonás mesék élnek  
a lelkük mélyén.  
Kis Jézust váró szívük  
hálával telik,  
s boldog reménnyel várják  
az új év jöttét!

# Körtefa

udvarunk  
sarkában  
virágzó  
körtefa

dúslombú  
ága közt  
gyümölcse  
harangoz

fényes nap  
érleli  
bő harmat  
áztatja

ősz felé  
tél elén  
mi Matyink  
élvezi

## Érik...

érik a  
rizling  
énekel  
a pint  
gyöngyöt vet  
szája  
a gyönyört  
várja

## Jövőnek fénye

Gyertyafénnyel gyújtottuk meg  
A mai ünnepségünket,  
A boldogság örökhangú  
Dicsérő üdvözlésünket.

Elűzzük a gonoszságot  
A megmérgezett lelkekből!  
Rakjon fészket most újra ott  
Bárányszelíd örömeiből!

Jó szándékunk nem is titkolt:  
Békét lopni a szívekbe,  
Gazdagrétű bátorságot,  
Megértést az emberekbe.

Karácsony szép éjszakáján  
Legyen veletek a béke,  
S a világot ölelje át  
A jövőnek boldog fénye!

## A szűzi hó...

Azt hitted te balga ember,  
Örök tavasz lesz az élet?  
Rózsák között, tövis nélkül  
boldogulhatsz majd tétlenül?

Tudd meg: harc az élet!  
Küzdj hát véle, hogy legyőzzed!  
Bor, szerelem, május-éjek  
Tündérálom, csalfa képek.

Haldoklik a gonosz világ,  
Hervad, mint a beteg virág.  
Bosszú érik a szívekben,  
Tőr lapul a tenyerekben.

Testvérvérre szomjas a nép,  
Megtagadja nemes lelkét.  
Erkölcstelen fertő a föld,  
S a szeretet benne kiölt.

Várlak téged, ó, szűzi hó,  
A sok bűnre szennytakaró.  
Hozd vissza a szeretetet,  
Teremtsd újra értékrended!

## Szállingózva már...

Szállingózva már hull a hó,  
Az új sírra gyásztakaró.  
Virágdíszes koszorúkkal  
Most hantolták fájó búval.

Egy jó anya pihen csendben,  
Elhagyva a földi létet,  
De itt maradt árva fia,  
Szívében a bánat kínja.

Engemet is vigyetek el.  
Túlvilági sötét lelkek!  
S sírhantomra nefelejcsot  
Jó emberek helyezzetek!

## Néhány téli haiku

A házeresről  
üvegjégcsapok lógnak –  
fagyasztó világ.

Az ablakokra  
virágot mintáz a tél –  
élethaldoklás.

Erdőn és mezőn  
fehér bundát ölt a táj –  
fákon hólabdák.

Meleg kéményből  
a szőke füst száll, kormoz –  
békés a szobánk.

## Jézust váró lelkem

Jézust váró lelkem  
Most csodára vágyik,  
Kicsi fenyőfácskát  
Neki csendben állít.

Szerényet, szegényet,  
Jusson mindenkinek.  
Krisztusi kegyelmet,  
Vágyó emberszívnek.

Sugározzon fénye  
Az egész világra,  
Angyali üdvözlét  
Szálljon békés tájra.

## Hálát zengve

Kettős tornya égbe mered,  
Rajta régi vaskereszt,  
Hirdeti az Úr otthonát,  
Hit-reményt, szeretetet.

Lágyan szóló orgonadal  
Emeli föl lelkemet,  
Mámorító tömjénillat  
Tölts be a szívemet.

S míg vonszolom fáradt léptem,  
Zengő szava hull elém:  
Üdvözlégy, ó, áldott Jézus!  
Védő karod nyújtsd felém!

Add, hogy ajkam érinthesse,  
Meváltónk öt szent sebét,  
Krisztus vére lobbantsd lánggra,  
Hitem alvó mécsesét!

Jézus teste: élő kenyér,  
Légy vendége bensőmnem!  
S hálát zengve én boldogan  
Néked adom éltemet!

1954

# Évváró

Új évet köszöntünk  
Újévnapján reggel,  
Adjon boldogságot  
Szent János nevével!

Jézust köszönteni  
Gyűljünk most templomba,  
Az Igét hallgatni,  
Urat magasztalva!

Kérjük a jó Isten  
Kegyelmes áldását,  
Hintse ránk békéjét,  
S végtelen jóságát!

## Szilveszter '74

Megjött a tél, itt van végre  
Szilveszter, az óév vége.  
Összegyűltünk jó barátok,  
Testvérek és sokan mások.

Köszöntjük a ház asszonyát,  
Nyújtson nekünk bő lakomát!  
Cserépbogrács húst rotyogjon,  
Kristálypohár bort csillogjon!

Fiatal még a ház ura,  
Legyen neki sok utódja!  
Sokasodjon jószág, erény,  
Szívünkben a boldog remény!

Új esztendő első napján,  
A szeretet víg hajnalán,  
Azt kívánjuk mindenkinek:  
Legyen boldog e kis sziget!

## Táborozók

Táborozók, gyűjletek,  
Lepjük el a hegyeket,  
Örülni a tavasznak,  
Reggeli hús harmatnak!

Sátrat verni völgy ölén,  
Bársonyos rét szőnyegén,  
Fodros vizű patakban  
Fürdeni a habokban!

Tábortűz fénye mellett  
Eltölteni az estet,  
Növényeket gyűjteni,  
Természetet védeni!

Légy kis pajtás szorgalmas,  
Mutasd meg, hogy cserkész vagy!

## Cinkepanasz

kemény télben  
a jó gyerek  
magot szór a  
kisablakba

erőszakos  
verébsapat  
rákapott a  
magtálcára

bő asztalkán  
üres tányér  
a kis cinke  
futhat másért

## A gerle

ablak előtt  
    áll egy fenyő  
sűrű ágú  
    magas törzsű

bús gerlice  
    fészkel rajta  
tollázkodik  
    szelíd fajta

zúzmara hull  
    jégcsap törik  
várja már a  
    tavasz jöttit

## Orgonabomlás

A szöszke szellő göndör  
    fürtjei közül  
bomlott ki bódítóan  
    a virágillat,  
s mámoros-ölelkező,  
    vad táncba perdült  
egy lángoló napsugár  
    fényhajtincsével.

Figyeld csak ezt a furcsa,  
abszurd játékot! –  
Szólt részeg csodálattal  
a kékliliom  
bársony szirmán szerelmi  
párnászra váró  
zümmögő kis darázshoz  
suttogva társa.

A rozsdamart csatorna  
alatt rejtező,  
tollas-meleg fészkében  
fiókát költő  
nyugtalan fecskemama  
ámulva nézte  
az ébredő évszak  
víg változását.

A fehérszoknyás-díszes  
cseresznyeágon  
játszó tarka pillangó  
is boldog, vidám.  
S aggódó szívemben már  
a bűvös tavasz  
békés jövőt ígérő  
hangja muzsikál!

## Hárfásdal

Halicanumi lantos  
                                vagyok én,  
muravidéki Nimród-  
                                ivadék.

Álmos szépen álmodó  
                                utóda,  
pogány-jobbágy nemzedék-  
                                fióka.

Új Tavaszt váró Nyárfa,  
                                gólyahír,  
a Lendva menti tájon  
                                zengő síp!

## Hónapsoroló

január január  
fehér bundás  
január

február február  
jeget törő  
február

március március  
télkergető  
március

április április  
vén-furfangos  
április

szép május szép május  
meleg-fényes  
szép május

június június  
kalász-védő  
június

július július  
kenyéradó  
július

augusztus augusztus  
nyarat űző  
augusztus

szeptember szeptember  
gyümölcs-védő  
szeptember

október október  
víg kedélyű  
október

november november  
búfelejtő  
november

december december  
áldást váró  
december

## A „viharmadár”

(A költő születésének 150. évfordulójára)

1822. december éjének utolsó perceiben  
megrendült az ég, fölajdult a föld,  
s hidegen vajúdott a zúzmarát pattogó  
téli éjszaka. Csillag pattant, fénysugár,  
harang kondult öregtompán,  
s a szalmatetős kiskőrösi házikó  
alacsony, mestergerendás szobájában  
„világra pottyant” egy emberóriás:  
Petőfi Sándor, a költő és forradalmár.

Szíve viharos dobogását  
a szülőföld őszinte szeretete,  
az ezerarcú, varázsos Alföld  
sokszínű világa pezsdítette.  
Vére feszülő-lázongó lángolását  
a világforradalmak újtó tüze hevítette.  
Gyermekkorának gazdag-formáló forrását  
a magyar táj varázsos ereje,  
a népmesék lebilincselő-hódító,  
tündér-boszorkány-kiskondás hatása,  
az ezer évig zsellérgúzsban tartott  
nép ajkán fakadó népdal virágoztatta.

És legnagyobb lett a legnagyobbak között!

Dózsa parasztbocskorába lépve  
magasra szállt az Olümposzra.  
Jobbjában a világszabadságért szikrázó  
lánglelkű-élű, rendbontó-erejű kard,  
baljában a leigázott embermilliók  
hő vágyát kifejező lírai lant.

Dúsgyökérzetű költészete a népelet  
változatos világából meríti bő tápanyagát:  
a rongyokkal bélelt cigányputrik füstös  
homályából, a vályogfalú, nádtetős kunyhók  
földbeshűpsett pocsolyaodúiból,  
az ódon-dohos pincék, bérkaszárnyák  
poloskabűzös munkás-nyomortanyáiból,  
az útszéli bokrok, árkok, tanyák, puszták,  
parkok és vasútállomások mélyén megbűjt  
szegénylegények, kivetettek, nincstelenek  
siralomház-jajgató, létfojtó nyomorából;  
a ponyvanagyságú földjéért remegő  
sovány tehenét féltő-védő,  
szegényparaszt-igavonó-izzadó gyötrelméből,  
a föld kincseit feltáró-bányászó,  
olajgőzös vajúrok ezer-átkot sziszegő,  
keservet sirató panaszaiából.

Fonta a búzakalászt ringató, pipacs-hullámozású,  
kékbúzavirág-szemű, gyöngyharmatos rónán,  
a tölgyet, bükköt, nyárfát, égert, fenyőt  
susogató, görbeívelésű, termő dombok  
barnabarázdás gazdag hátán,  
a morotvák, pocsolyák, kákástavak  
rekettyés-szegélyű gólyahírvirág-szőnyegén,  
a mindenkor áldott és ezerszer megálmodott  
édes szűlőföld soknépű, ajkú, gazdagtermésű,  
jövőt formáló délibábos földjén.

Költészetét a szabadság-szerelem istennője  
ihlette tartalmi, érzelmi, eszmei, formai,  
népművészeti értékelemekkel, s érlelte  
őszinte, mély, bárányszelíd, galamblelkű,  
jó illatú, szénaszagú, rózsaszínű, tájleíró,  
homokízű, felhőfodrá, kacagtató, harcos-hódító,  
borongó, halálmegvető forradalmi értékke;

a Lúdas Matyi-s igazságtételű,  
Csokonai Mihály-osan egyszerű,  
fölülmúlhatatlan emberközelségű  
és központú, népies hangvétellű,  
János vitézes, kalandos, gazdag-életrajzú,  
nagyerejű, ősiparaszt-büszkeségű,  
szabadvilágot teremtő:  
KÖLTÉSZETÉT, MŰVÉSZETÉT!

## A Szem, a Száj, a Fül

(Költemény-féle a Lilla-díj elnyeréséért –  
Hévízi Irodalmi Napok)

Anyám szelíd szeme  
vigyáz már az égből,  
aranyköntöst sző rám  
a meleg napfényből.

Arám édes szája  
víg mosolyt küld felém,  
olt varázsos bája  
boldogságot belém.

Apám éles füle  
felfog minden balhét,  
sokrétű kalandot,  
életem balléptét.

Így e három testrész:  
a Szem, a Száj, a Fül,  
óv engem, míg létem  
mély sírba nem merül.

## II. Rákóczi Ferencre emlékezve

A végeken Vak Bottyán népe örült  
– Kibontották Rákóczi lobogóját,  
Rajta: „Pro Patria et Libertate!” –,  
Amikor háromszáz évvel ezelőtt  
Meghallották a tárogató hangját.

Esze Tamás talpasai, Bercsényi  
Megalázott, nyomorba süllyedt hada,  
Béri Balogh Ádám jobbágy serege  
Végigdübörgött a Kárpát-medencén,  
S ujjongva szállt szerte győzelmük dala.

A kuruc fejedelem a francia  
Királytól várt fegyvert és támogatást,  
Az orosz cár segítségét... Megbukott  
Zrínyi szellemisége, s Rodostóban  
Hunyt el árván, a Márvány-tenger partján!

## „Berzsenyiné!”

Hova tűntek a niklai  
Öreg vadgesztenyefák?  
Milyen álmokat őriznek  
A vén kúriaszobák?

A kertben még árválkodik  
Egy soktörzsű naspolya.  
A sövénynél múltat gyászol  
A százéves diófa.

Érzem ódai szellemed,  
A szép Horatius-dalt,  
Mit büszkén dédelgetnek még  
Az ódon, titkos falak.

Itt született maradandó  
Költészeted, magányban:  
Aranyozza magyar egünk  
Ragyogó fénysugárral!

# Deák Ferenchez

(születésének 200. évfordulójára)

Mért neveznek téged  
A haza bölcsének  
A megtorlás után,  
Népünk gyászos sorsán?

Látnoki szemeddel,  
Megértő szíveddel  
Jelölted utunkat,  
Becsülve múltunkat.

A zsitkóci dombok  
Őrzik gondolatod,  
Őseid örökét,  
Itt élők örömét.

Eltűntek a bölcsek,  
Az igaz váteszek;  
Reméljük a békét,  
Jövőnk gazdag fényét!

## Gárdonyi Géza sírjánál

Egri nyughelyed előtt állok,  
Körben a dúslombú, öreg fák.  
Gondolatom a múltban kószál,  
S szívemet a mámor hatja át.

Az egri bátor vitézeknek  
Állítottál dicső emléket,  
A végvárak hősi harcának,  
Kik általad örökké élnek!

Jeltelen sírodra ezt írták:  
„Csak a teste!” Lelked bennünk él;  
Sok vihart megélt utódokban.  
De te csillag vagy hazánk egén!

## Rajta magyar!

Rajta, magyar! Rajta!  
Elő kopja, szabja!  
Török feje hulljon!  
Rájuk éj boruljon!  
Rajta, magyar! Rajta!

# Szindbádhoz

(A 125 éve született Krúdy Gyula emlékére)

A Nyírség igézett,  
Hogy téged idézlek,  
Fényes prózacsillag.

Fényes prózacsillag:  
Költők királya vagy,  
Kedélyes utazó.

Kedélyes utazó,  
Vidám mulattató,  
Messze látó dalnok.

Fényes prózacsillag,  
Kedélyes utazó,  
Messze látó dalnok!

# Krúdyhoz a Kéhli Vendéglőben

Varázsos szellemed járt  
A Kéhli Vendéglőben.  
Ott találkozott velem.

Megigézett a múltad,  
A szép világod éke;  
A kisemberek népe.

Őrzik csodás emléked.  
Zamatos zöldszilvánit  
Mégsem élvezhettem itt.

Sugallj bátorító szót,  
Emeld föl az esendőt,  
hogy hihesse a jövőt

## Költő...

Költő, bánj csínján  
a szóval,  
mint háziasszony  
a sóval!

Gondolataid  
tömörítsd,  
fékezd romboló  
béklyóit!

Lobbanjon lángra  
a fáklyád,  
s őrizd a béke  
virágát!

# Mura mente dalnoka

(Kanizsa Józsefnek)

Honnan bukkantál elő?  
Nem a tenger hulláma  
vetett a felszínre!  
Te, a Mura mente  
bátor dalnoka vagy.  
Rokonlélek velem.

Milyen fából faragtak  
édes Zalánk szülöttje:  
te, gyenge alkatú,  
gránit jellemű,  
nemes lelkületű,  
mélyen érző Ember?!

Szellemiséged békét,  
szerelmet gazdagon hint  
e romlott világra  
jobbító szándékkal.  
Pazar költészeted  
értékrendet teremt!

Élj még sok szeretetben  
számos bőtermő évet!  
Légy mindig mellettem,  
te, igazi barát,  
hogy gyakran élvezhesd  
a Cser-hegy zamatát!

## Segíts nekem!

segíts nekem költemény  
sugározz bátor hitet  
a művészet eszményét  
változások erejét  
óceánok távlatát  
egy új kozmosz melegét  
emberek megértését!

## Az esztergomi Duna partján

A Duna bal partján sétáltam,  
A Mária Valéria hídnál.  
A megcsonkított drága magyar  
Földön, az elrabolt Felvidéken.  
Elöttem a megapadt folyó,  
Hátam mögött Párkány szép városa.  
Velem szemben az ős Esztergom,  
Az impozáns, csodás bazilika.  
Omladozó kőfal. Szent István  
Királyunk különös bástyavára.

Ülök egy vízcsiszolta, sima  
Kövön, s nézem a halkán hullámzó  
Vén Ister titokzatos vizét.  
Acélbilincs szorítja szívemet,  
Népem sorsának ezer éve.  
Lelkemet elárasztja őseim  
Gazdag, nemes, bátor élete,  
Árpád népének varázsos múltja,  
A hős utódok méltó tette:  
Zrínyi s Rákóczi szabad szelleme.

Hallgatom a felszín csobbanó,  
Csillogóan tükröző habjait.  
Mintha csendben szólnának hozzám:  
Sajnálunk téged, szegény „idegen”.  
Itt számodra nem érik gyümölcs,  
Ne keresd hát hiába a javad!  
Bősz viharok átkos hatalma  
Törték meg történelmünk szép fényét:  
A bal part most nem lehet „jobb part”!  
Az egységet gyűlölet dúlta szét.

Mégis, mit gondolsz, hű Barátom?  
Lesz még itt újra boldog kikelet?  
A mezők pacsirtája milyen  
Nyelven énekel? A szép magyar szó  
Eltűnik az idő rostáján?  
A lankák víg oldalán a nedű  
Milyen dalt csal a nép ajkára?  
A szláv-teuton értékrend, szellem  
Elfojtja a Góg-Magóg-erőt?...  
Ne hagyd, hogy ez megtörténjen, Nagyúr!

*Párkány-Esztergom, 2003. augusztus 31.*

## Átkot szül

Ne higgyétek, hogy meghaltam!  
Az élő is lehet halott?!  
Csak kikapcsoltam agyamat,  
Hogy vállalhassam a harcot.

Ki ellen kell most küzdenem?!  
Mért háborog folyton bensőm?  
Mi nyomasztja, gyötri lelkem?  
Mi sorvasztja konok erőm?

Szemem izzik, vérem pezseg.  
Hálót fon a gaz gondolat!  
Bennem a létigény remeg,  
De átkot szül a fondorlat.

# Munkanapom

Reggel korán ébredek. Hat óra előtt.  
Örömmel hallgatom a kakukk víg dalát,  
A szoknyásharang lélekemelő hangját.

Egy órát olvasok. Vallásbölcseletet.  
Azután jön a kényes borotválkozás,  
Majd a langyos vízben történő pancsolás.

Vérnyomásmérés, cukorszint-ellenőrzés,  
Inzulinadagolás, tablettafalás.  
Diétás reggeli, gyógyteaafogyasztás.

És kezdődik a nehéz taposómalom.  
Órákra való készülés, fűkaszálás,  
Előadások írása, cikkfordítás.

Délben könnyű ebéd. Újabb injekció.  
Egy óra kötelező pihenés, alvás,  
Majd a mindennapi, házi barkácsolás.

Internetezés és elektromos posta.  
Művészkedés, líra- és prózaalkotás,  
Sok időt igénylő, gyötrő ihletvárás.

Vacsora teljes őrlésű rozszsömlé, tej,  
Inzulin. Szlovén–magyar tv-hallgatás.  
Akciófilm, szórakozás, nyugtalan alvás.

## Távozás

a háztetőre szállt a gondolatom  
a rigó éretlen szőlőt csipeget  
a pokol tornácán most  
nem táncolnak a lelkek

az örült zivatar rongybabát kerget  
a napfényt sűrű ködfelhő szűri át  
macska gombolyítja már  
Fortuna szép fonalát

az üvegfal mögött bátran élek  
de odakint ördögök víg tánca dúl  
két bizonytalan kozmosz  
a lélekharang kondul

a szennyes levegőt beszívja tüdőm  
arcomba röhög az alattomos lét  
s a messze sikló vonat  
világom rombolja szét

# Meddig él még

a tudósok szerint  
a szív nem fáj  
akkor mitől reszket  
ég a magány

agyadban gát szakad  
bensőd sajog  
dübörgő vérfolyam  
árad zajong

lebénult gondolat  
részeg érzés  
szakadó kapcsolat  
meddig él még

## Üzenet...

a rejtett Nap  
fényburka  
felpattan  
s lelkembe  
deríti  
a béke  
olajágát

## Rabsors

deszkapriccsen gyászos  
gondolatok  
rácsos pincék mélyén  
sorvadozok  
nincs itt meleg napfény  
ólmos homály  
telepszik lelkembe  
szabadságvágy!

## Vigadjanak!

Mi van itt ma? Csodát látok?!  
Mennyi vendég! Hölgyek, Urak.  
Nagyszülők és gyermekeik,  
Szórakozó unokáik.  
Mindannyian sorban ülnek,  
Velünk együtt ünnepelnek.

Bemutatjuk tudományunk,  
A megújult kultúrházunk.  
Énekelünk, citerázunk,  
Verset mondunk, drámát játszunk.

Sok-sok szépet láthatnak itt.  
Arra kérek most mindenkit,  
Boldog ifjat, víg öreget,  
Csapják össze tenyerüket!  
Dallal, verssel mi köszöntünk,  
Vigadjanak hát közöttünk!

## Az útszéli fakereszt

Hány éve állsz itt az árokparton  
Bádóg-Krisztus árván, megcsonkítva  
A korhadt fakeresztre akasztva?  
Fiatalon a jámbor utasok  
Fejet hajtva még tiszteltek téged,  
S erős hittel bízott benned néped!

„Dicsértessék” – mondták az asszonyok.  
A férfiak keresztet vetettek.  
A gyerekek félénken néztek.  
Reményt vártak tőled a vándorok.  
A szegény nép segítséged kérte,  
Békés boldogságot a vidékre.

Mért tűnt el arcodról az égi fény?  
Rozsda marja időtépte tested.  
Jobb kezed hüvelykujja hová lett?  
Bal lábadat himbálja a zord szél,  
És zörgő-kotyogó bádóg-hangja  
Riasztja a szelíd madarakat.

Ma már a koldus sem köszön néked,  
Bár fáradtan a fűhalmodra ül.  
Hátát törzsedhez támasztja, s örül,  
Hogy ott a kóbor kutyáktól védett...  
Aztán vállára veti batyuját,  
Úgy folytatja reménytelen útját.

## Búcsú Barátomtól...

Még mindig nem hiszem,  
hogy vége, elmentél!  
Még mindig nem értem,  
miért ennyit éltél!

## Az élet morotváján

Mi az, mi bennem folyton tombol?  
Miért is van, óh, varázsszemed?  
Nem kérdezem, úgy sem értem,  
Csak azt tudom, hogy szeretlek.

Bár lehetnék zúgó orkán,  
Mely tombolva fákat dönt le,  
Vagy lehetnék tüzes vulkán,  
Mely Földet füsttel vonja be.

Lerombolnám a drága oltárt,  
Melyen hű szerelmem lángja ég!  
S nem maradna lelkem mélyén,  
Egyedül csak a puszta tél.

De nem lehet, mert hívogatsz te,  
Kit szeretnem úgysem szabad,  
S így az élet morotváján  
Fájdalmainm kínja fakad!

## Lelkemre rázuhant...

Vulkán lett a bensőm,  
Forró lávatenger,  
Vészes önemésztő,  
A nagy, tehetetlen.

Lelkemre rázuhant  
A föld egész gondja,  
Most agyam, a józan,  
Részeire bontja.

Még igádban ember  
A gyilkos atommag,  
De úzótként remeg  
A Jövő, a Holnap.

## Mégis fény gyúlt

Engem a viharok szültek,  
A fájók, nyögők, betegek.  
Bennem csak zokog az ének,  
Mert engem viharok szültek.

Jajgató korok kórleplén  
Kínlódtam vágytól részegen.  
Fetrengtem sárban, hevenyben  
A korok jajgató leplén.

Szememben fény hiába gyúlt,  
Bolygók, s atomok szikrája...  
Legázoltak bosszúvágyak,  
Ha szememben mégis fény gyúlt!

# Halálcella

Kip-kop, kip-kop,  
mi kopog? –  
Haláltánc,  
csörgő lánc.

Kip-kop, kip-kop,  
mi zokog? –  
Kurtavas,  
gyenge agy.

Kip-koip, kip-kop,  
mi dobog? –  
Kalapács,  
zuhanás.

Kip-koip, kip-kop,  
mi susog? –  
Kaszaél,  
halál, vér!

1953

## Csokrot emlékül

Kertész vagyok a rózsakertben,  
Hol a szívek nyiladoznak.  
Gyenge rügyüket ápolgatom,  
Nemes ágat beléoltva.

Miként a virág drága kelyhét  
Méhnek nyújtja illatozva,  
Bensőm értékét úgy osztom szét:  
Vándornak, sivatag kútja.

Nektek, ti kékszemű virágok  
Új világot teremtek...  
S midőn kifosztva, összetörten

Lezáródik majd fáradt szemem;  
Sírphantomra nefelejcsből  
Csokrot emlékül tegyetek!

## Lélekvergődés

A leláncolt Prométheusz  
kínja lett lelkem,  
télvirágot megdermesztő  
jégfagyos fohász,  
lángokádó sárkánytűzre  
hiába várok.

Erősz hatalma megöl itt  
mindent, s a magány  
közönyködében új fényre  
hiába várok?!

Páris almája már nem kell  
Aphroditének?  
A trójai faló ténye  
bűvölőn hódít.  
Sámson erejét megtörték  
az ál-Delilák?  
Dávid oroszlánjai nem  
oltanak tüzet.  
Noé bárkája sem őrzi  
az élet magját.

Új Nérók gyújtanak lángot  
rakétamaggal.  
A gladiátorok most más  
célokért küzdenek.  
Vér és pénz a játék tétje;  
és a hatalom.  
Érzelmet, szellemet törő  
átkos aratás:  
a bilincsbe vertek fölött  
lélekuralom!

Csont-bőr karok nyúlnak égbe  
bízó reménnyel.  
Milliók vágyát ordasként  
Fáraók ölik.  
Aranyszobrokat őriznek,  
gyűjtenek vágyva.  
A szabadság szép álma bús  
szívekben él, s Ők  
Isten Igéjét tapossák  
gyalázva sárba!



*A 60 versem a MÉGIS FÉNY GYÚLT című  
könyvemben jelent meg 2004-ben.*

## Távol élő anyám

Mint sírbörtönből hazajáró  
bús lélek, lopva lebben álmom  
az éj függőnye mögé rejtett,  
pihegő, alvó falum felé.

Néma csendben ültek a házak  
hunypillájú, sötét szemekkel,  
s kutyák dalától zsongó tájon  
repült velem az emlékezés.

Egy asszony virraszt magányosan:  
kis sziget óceán közepén.  
Fekete felhők örvényei  
ölelik át bánatos szívét.

Homályt elosztó fényként jöttem,  
kelet napszeme hús hajnalon,  
virágot ültetni szívébe,  
soktermőt, örökké virulót!

1953

## Anyám virága

Tarka szirmú őszirózsa,  
Anyám kedvenc virága,  
Tégy részeggé illatoddal,  
S vidd lelkemet tavaszba!

Emelkedjünk fel az égbe,  
Repüljünk a magasba,  
Távol élő bús anyámnak,  
Hadd omoljak karjába!

Öregedő két vállára  
Hajthassam rá fejemet,  
Köré fonva védelmezőn,  
Két remegő kezemet.

Becézgetve szavaimmal  
Békéltessem bús szívét.  
Álmot adó őszirózsa,  
Tedd boldoggá életét!

1955

## Anyám névnapjára

Örök hó fedte szívedet,  
Tél vihara tombolt benned.  
Nem ismerted mi a rózsza,  
Csak könnyed hullt zápor módra.

Elbújtál a bánatoddal,  
Mikor mások vigadoztak.  
Ha örömet láttál szerte,  
Sajgó szíved törél szelte.

Alvajáró voltál csupán,  
Nem törődve mások zaján.  
Fájdalmadnak nem volt írja,  
Csak a bizonytalan kínja.

Mint zátony a tengervízben,  
Éltél árván, fosztott sziget.  
Nem nyílt virág illatozva  
Jó anyám bús magányodra.

Sötét felhők tornyosultak  
Egymást űzve, bőszek, újak.  
Elmerül a sziklasziget,  
Hullámverés úgy közeleg.

Állj meg! Állj meg, tajték fodra!  
Küldj napot e gyászos foltra!  
Hol valaha öröm zajlott,  
Derű s vígság hadd legyen ott!

S lásd, a habok mind megállnak,  
Bókolva a szelíd árnak,  
Mely jön fényes lángpallossal,  
Létet hintő kosarával.

Viruljon hát újra virág,  
Hadd csodálja meg a világ  
Szeretet és béke égjen:  
Anyá s fia hű keblében!

## Anyám sírjánál

Azt mondtad, visszajössz:  
Hogyha már ott leszel,  
És majd elárulod,  
Hogy engem ki nemzett.

Lelkembe sugárzod  
Hű imáim közben,  
Létemre vigyázol,  
Ott örködsz fölöttem.

Most itt állok, anyám,  
Sírod előtt várva,  
Teljesüljön immár  
Szívem régi vágya!

Üzenj a csillaggal,  
Esti harangszóval,  
A suttogó erdők  
Lombja hullásával,

Vagy a napsugárral,  
Patak csobogással,  
Pohárban csillogó  
Illatozó borral!

Csak tudjam meg végre,  
Ki volt az én apám,  
Kire várok mindig  
Álmatlan éjszakán!

## Nagyanyám

A metringalmafánk alatt ült,  
szunyókált.  
Ki tudja miről ábrándozott,  
álmodott?

Jóval túl volt a kilencvenen,  
héttel is,  
bottal járt már, hajlott háttal,  
bicegve.

A távolba meredt bambán, várt  
valakit.  
Talán Ő hívta... egy boldogabb  
világba?!

## Jobbágy őseim

Jobbágy őseim  
mezítláb taposták  
a Muravidék  
agyagos talaját.

Élték keményen  
a gyötrő életet

## Nina néni

A faluban mindenki csak  
Nina néninek hívta.  
Az első világháború  
után maradhatott itt.  
Magányban élt viskójában.

Mindenhez értett, vajákolt.  
Ha kellett vizet csinált  
ártó szemmelverés ellen,  
ráolvasással kezelt  
látást gátló, gennyes árpát.

A rossz nyelvek szerint még a  
kapufát is megfejte.  
Az irigy gazda tehenét  
meddővé babonázta.  
Szerelmet is tudott bűvölni.

Volt keletje varázsának.  
Jártak is hozzá sokan,  
férfiak és fehérnépek  
Gazdag csodát remélve.  
Üzlete szépen virágzott!

## Az első csók

A lány még gyerek volt.  
Fehér blúza kemény mellett takart.  
Szemében félő kíváncsiság csillogott,  
s ösztönös vággyal tapadt a fiúhoz.  
Ajkán szelíd remegés futott át,  
s itta a mámoros csók borát.

## Őszi gondolatok

Hervad a nyár sápadt arca,  
Virág hinti levelét,  
Őszi szellő fújja lágyan,  
Az elmúlás bús lehét.

Nyílik még a dombok alján,  
Bársonyszirmú sok virág,  
De bensőmben avar csillan,  
S ködbe borul a világ.

A távoli hegyoldalon,  
A sötétlő vadonban  
Elhallgat a víg madárdal,  
Nem hallik a magasban.

Madáranya szólítgatja  
Csacsogva gyermekeit,  
Elhagyni a puszták honát,  
Árnyat adó fészkeiket.

Gyülekező énekeshad  
Köröz még a fák fölött,  
Búcsúdaluk messze röppen  
A suttogó lomb között.

Tarka lepkék aranyköre  
Lengi körül virágít  
A pusztának pompát adó,  
Dérlepette szirmait.

Délre szálló vándornépek  
Vigyétek el dalomat,  
S víg karotok énekeljen  
Anyám ablaka alatt.

## A kószapocok panasza

Mért rágok növénygyökeret,  
vájok romboló üreget?  
Mert nekem is élnem kell!

Mért haragszik rám az ember?  
Ő is pusztítja a Földet!  
Nem védi az Életet!

## Börtönálom

Sűrű erdők völgyölében  
Meredező vén falak,  
Rácsos ablak, szürke élet,  
Nem ragyog ott fényes nap.

Ott őrzik egy anya fiát,  
Pókként szövi álmait,  
Hazarepül lelke szárnyán,  
Így tengeti napjait.

– Vigyétek, ó, kismadarak  
Szabadulásom hírét,  
Otthon leszek szép tavaszon,  
S megnyugtatom bús szívét.

1956

# Vonaton

(Belgrád és Zágráb között 1956 őszén)

## Stara Pazova

Minden percben rád gondolok,  
Szívem gyémánt éke,  
Minden gondolatom tiéd:  
Növénynek napfénye.

Szeretnélek megölelni,  
Karjaimba zárni,  
Rózsapiros ajakadat  
Forró csókkal zárni!

Elképzelni életemet  
Nélküled nem tudom...  
Vagy eltűnök, mint tűzbolygó  
Szürke halálúton.

## Vrpolje

Minden bokról rád mesél,  
Merre visz a vonat,  
Csalogatva vágyképekkel  
Soha meg nem unlak.

Hogy lesz kettőnk boldogsága  
Alapozva mélyen,  
Árván élő égő szívem  
Még mindig reméljen?

Mikor építjük meg fészkünk,  
Mint a kicsi madár,  
S benne kacaj, vigadozás  
Száll még a világ áll!

## Slavonski Brod

Míg a vonat robog velem,  
Rólad álmodozom,  
Varázslatos tündérlényed  
Remeg szempillámon.

Mosolyogva hív a szemed  
Boldogságot adva,  
S én követlek, hű királynőm,  
Szerelemnek rabja.

Ha szólítasz, rögtön megyek,  
Még a síron túl is,  
Hol az élet mezejére  
Gyászos lepel hullik.

## Nova Kapela

Ha az élet zajló vize  
Elsodorná sajkám,  
Vagy pusztító viharával  
Kettétörné orkán,

Úgy érzem, azt nem élném túl  
Szívszakadás nélkül,  
Bár a jövőm boldogsága  
Csak fájdalomon épül.

Szeress engem, te kis virág,  
Hűséges krizantém,  
Minden kincsem érted adom,  
Csak enyém lehessél!

## Novska

Ha szép rózsát látok nyíl  
A virágos kertben,  
Mint a madár, énekelek,  
Égbe száll a lelkem.

De nagyobb öröm számomra,  
Ha itt vagy mellettem,  
Gyönyörködhetem mélyvizű,  
Szép, csábos szemedben.

Így megnyugszik saigó szívem,  
Csendesül vihara,  
S bensőm gyászos udvarának  
Felpirul hajnala.

## Banova Jaruga

Sok rózsaszál nékem terem  
Sötét bolygónk ölen,  
Mégis körülölel fázón  
Fagyával a zord tél.

Nem találok vadvirágom  
Buja növény között,  
Csalogatnak szép pipacsok,  
Dal a mezők fölött.

Hajnali fény dereng távol,  
Lángol a kikelet,  
Életemnek örömtüze  
Elúzi a telet!

## Dugo Selo

Sokszor gondolkoztam azon,  
Mit adhatok néked.  
Kincset, gazdagságot talán,  
Vagy milyen értéket?

De csak egyet tudok adni,  
Szívem gyöngyvirágát.  
Igaz hitem és hűségem  
Aranykelyhű vázát.

Szerelmem tiszta bimbóját  
Szerelmedért adom,  
Így mindketten elnyerjük a  
Földi boldogságot!

## Sesvete

Tagadom, hogy nem lesz május,  
Rügyet bontó tavasz,  
Hogy nem nyílik soha nékem,  
Nefelejcs mosolya.

Nem hajtja keblemre lágyan  
Rózsám kócos fejét,  
S nem csókolhatom ajkáról,  
Varázsos nedűjét?

Tévedni emberi dolog...  
Így mondja a szólás.  
Tarka szirmán az életnek  
Érik a boldogság.

## Maksimir

Bűvös volt az első csókod,  
Mikor csókoltalak,  
Mérget csurgattál testembe,  
Soha el nem hagylak!

Szeretnék elmenekülni,  
Hogy ne legyek rabod,  
Midőn kábán csalfa szíved  
Más legénynek adod.

Mégis áldom azt a napot:  
Decemberi estét,  
Mikor furcsán mosolygott ránk,  
Irigyen a holdfény.

## Zágráb

Közeledem hozzád, Szívem,  
Ujjong bensőm, repes,  
Ugye te is várod jöttöm,  
Teljesül szerelmed?

Eltűnnek a mezők, dombok,  
Te maradsz egyedül.  
A kattogó Pullman-kerék  
Lelkemben hegedül.

Újra együtt leszünk, kedves,  
Mit annyira várok,  
S szerelemtől, boldogságtól  
Elszállnak a gondok!

## A Vid-kútnál

Virágbontáskor május végen  
Merengve jártunk tarka réten.  
Búvkörbe vont az illatár,  
Lelkünk hűvöse mesze szállt.

Kispatak csacska locsogása  
Hívott a bűvös árnyvilágba.  
Vízében fürdő hattyúpár  
Szerelmi játékot kínált.

Mámort hintett a tölgyek lombja,  
Peregve hullt a hús habokba.  
A mohás part arca derült,  
S ajkunk csókárba merült!

*Dobronakon, 1957-ben*

## Szeress!

Valakit kell, hogy szeress:  
füvet, folyót, fát vagy követ!

## Az én falum

Naponta végigjárom  
kis falum utcáit,  
ujjaimon számolom  
fogyó lakosait.

A kilencvenegy házból  
hatvanötben laknak.  
Ezt eredményezték a  
többségi hatalmak?!

Bámuló bús ablakok,  
hallgató gyér falak,  
nem hallik vidám kacaj,  
az utcák kihaltak.

A régmúlton merengek...  
az udvarok puszták,  
itt valaha négyszáz élt,  
most alig van kétszáz.

Milyen sorsod szán neked  
a bizonytalan jövő,  
vagy talán csodát küld rád  
az égi Teremtő?!

## Vers Irénke születésnapjára

Jézus születése havában  
Láttad meg a szép napvilágot.

Hat évtizednyi életedben  
Sok öröm és bánat ért téged.

Szellemed gazdagodjon fénnel,  
Lelked, hited nemes erénnyel!

Ragyogjon fény hosszú élted  
Egén, s neved értelme: béke!

## Csönd tör...

csönd tör a  
fénybe  
az éjbe  
a mélybe

alszik a  
város  
a vándor  
a távol...

## Ködöt sző...

Füstöt fúj a kémény  
a házak tetején,  
ködöt sző az erdő,  
a rét és a mező.

Jeget sír a határ,  
a vándor, a madár,  
jajgatnak a völgyek,  
a véneres tölgyek.

Megsárgult levelek,  
nyárfogyasztó szelek  
nyelik a meleget,  
érezik a zord telet.

## Látomás?

A Mecsek lejtőjén barangol elmém,  
Csak a vén fák dús lombja suttog halkan.  
A szívem is néma, nem feszíti gond,  
Szélcsend van, béke. – Az utolsó nyaram?

Fölöttem a Misina tv-tornya,  
Lent a gazdag múltú település, Pécs.  
Hirtelen megzörren egy cserjebokor,  
És élém varázslódik egy furcsa lény.

Habkönnyű alakja fényárban úszik.  
Elkápráztatja a szemem, vakítja.  
Tenyerem gyorsan életartom. Szólnék,  
De hangom, lélegzetem belém szakad.

– Ne próbálkozz! – hallom szelíden szólni.  
– Mit akarsz tőlem? Még élni akarok!  
Vagy csupán csak álmodom az egészet?  
– Nem. Nem álmodsz. A valóságot látod.

Menj, barátom, bátran, büszkén utadon!  
Kövesd szellemed és lelked igéjét!  
Ne törődj a fullánkos bántalmakkal!  
Egyszer megleled életed békéjét!

## Tévés-haikuk

A tévé előtt  
bódult nénik nézik a;  
*szappanoperát.*

A tévé előtt  
tinédzserek bámulják;  
*a Megasztár-show-t.*

A tévé előtt  
sok ember élvezi;  
*a Fábry-show-t.*

A tévé előtt  
idős tanár szunyókál;  
*így pereg a kép.*

*Göntérházán, 2003 telén*

## A végzet

Csattogó fogát mutatja  
a zord tél,  
zúzmarát pattog süvöltve  
a bős szél.

Jég dermed a dérpáncélos  
faágon,  
s a végzet halkán átsuhan  
a tájon!

## A tavasz hírnökei

Kék ibolya szirmát  
darázs lengi körül,  
a mosolygó nárcisz  
a tavasznak örül.

Sűrű erdők mélyén  
sok gyöngyvirág nyílik,  
bársonyos fű között  
dús kankalin virít.

A hóvirág kelyhén  
megpihen a napfény,  
a Lendva-vidékről  
búcsút int a vad tél.

## Búcsúzik

Az öreg tölgy alatt  
Friss gyöngyvirág nyílik,  
A kankalin csókja  
Moha közül virít.

A tulipán kelyhét  
Darázs lengi körül,  
Ébredő ibolya  
A tavasznak örül.

A hóvirág szirmán  
Pihen már a napfény,  
A murai tájról  
Búcsúzik a zord tél.

## Derűsen incseleg

Már duzzad a vesszőn a rüggy  
az áprilisi napfényben  
a Cser-hegyi dombok  
nyergesívű hátán,  
ahol szorgos munkáskezek  
egyengetik a karókat.  
Feszül a dróthuzal,  
melyre majd bilincsként  
fonódik a fiatal kacs.

Májusi eső növeszti  
a gazdag hajtások testén  
bimbódzó fürtöket.  
Permetező kattog.  
A szomszéd lombozatot véd,  
dúskeblű gyümölcsöt érlel,  
s augusztus végén  
sárgás-kékes-vörös  
színnel derűsem incseleg.

Szeptember végén prés zúzza,  
leve tölgyhordóba kerül.  
Duzzog, fortyog, sziszeg,  
kellemes éneke  
szívet-lelket lánggra hevít;  
Márton-napkor már aranyló  
teste fényes, csillog  
a kristálypohárban.  
Boldoggá teszi a gazdát!

# Éles kasza pengése

Menyasszonyi ruhát ölt  
tavasszal a barackfánk.  
Fehér fátyol, illatozó;  
segíti lelkem nyugalját.

Érik hamvas termése,  
napsugárban mosolyog,  
nyár végére a sok gyermek  
zamatos húsától boldog.

Életfám gyümölcse fogy,  
hullatja gyér levelét.  
A távolból újra hallom  
az éles kasza pengését.

# Égjen benned

Állok a vár ablakában,  
Szemben kanyarog a Mura.  
Mély érzéssel ábrándozom,  
S visszatekintek a múltba.

Vad török hordákat látok  
Gyűjtogató csatazajjal,  
Életrontó, bőszen haraggal;  
S égnek szalmatetős házak.

Jobbágyósöm szorongva szól:  
Látod mivé lett a világ?  
Átkos idők viharától,  
Fájdalomtól jajgat e táj.

Égjen benned erős hittel:  
Lesz még itt fényes kikelet;  
Az éledő napsugárban  
Rügyet bont a boldog béke!

*Göntérháza, 2004 júliusában*

## Ha álomba merül...

Éjjel,  
ha álom kerüli szemem,  
furcsa lények kísértenek.

Kéjes,  
bűbájos, tivornya táncuk  
nyugodt éjem tépik széjjel.

S fáradt  
testem, ha álomba merül,  
bensőmben békesség árad.

## Megcsaltak az álmok

Ablakom alatt érik a szilva.  
A szomszédban kutya ugat.  
A számítógép előtt ülök,  
s a gondjaimra fütyülök.

Mardosnak a galád szívhullámok.  
Megcsaltak a gazdag álmok!  
Megnyugvásra hiába várok.  
Új utakon balgán járok?!

# Az öreg eperfánk

Öreg eperfa állt  
az udvarunk végén.  
Valamikor még  
dédapám ültette.  
Gazdag terméssel  
ajándékozott meg  
minden évben.

Haragos-kékes,  
zamatos gyümölcsét  
majszolva temettük  
kurtyogó gyomrunkba.  
Utána úgy néztünk ki,  
mintha sötét tintába  
mártottuk volna  
kezünket, arcunkat.

Ha szél lebbentette meg  
göcsörtös ágait,  
az apró majérság  
vígán lakmározott.

Dúslombú sátra között  
sokszor elrejtőztem,  
olvasva a falunkban  
levő ponyvairodalmat;  
munka elől megbújva.

Megkönnyeztem,  
amikor csonka törzsét  
Apám egy vihar után  
szomorúan kivágta.

Dongájából boroshordót  
készített.

## Kúp alakú lett

kúp alakú lett a  
facsigám  
rá körbe vágtam  
rovátkát  
jancsiszeggel óvtam  
a talpát

madzag-ostorral  
pörgettem  
megirigyelték a  
gyerekek  
kértek hogy nekik is  
készítsek

## Már csillogva ragyog

Valahol, valaki eldöntötte,  
Hogy nekem milyen legyen a sorsom:  
Égbe szállok könnyű lepkeszárnyon,  
Vagy sötét tengerek mélye nyel el?

Enyves kátyúba kényszerült lényem  
Most biztos utat hiába keres.  
A hervadás bús ténye fenyeget,  
Köd burkolja önalkotta fényem?

Keletem még szunnyad a virradat,  
De bensőmben vulkán tüze lobog,  
S szívemben már csillogva ragyog  
Az ígéretes, a régen várt Holnap!

## Fészküket féltik

Az erkély korlátján  
galambok ülnek,  
a meleg napfényben  
most fészülködnek.

Az út menti fákról  
verebek nézik,  
az eresz alatti  
fészküket féltik.

## Szőrlabda

Gyűjtöttem a tehénszőrt,  
Minden reggel, este,  
Sokat forgott kezemben  
Az éles fogú kefe:  
Labdát gyúrtam belőle.

## A Dolacon

Hegyre mentem,  
a nagy hóban  
keservesen  
szánkót húztam.

Tarisznyámban  
teli pintes,  
nedűjéből  
nagyot húztam!

# Küldd a fényt!

Uram, most hozzád szólok bátran.

Sokáig kerestelek:  
fűben, fában, kőben, virágban,  
égbe nyúló bérceken;

titokzatos tengerek mélyén,  
tüzes villámok ágán,  
kökénybokrok mérges tűhegyén,  
őserdők avarágján;

süppedő morotvák aljában,  
felhők fodrai fölött,  
fenyők tölcséres tobozában,  
érdes tölgygubacs között;

lengő búzaszár kalászában,  
mákgubó rekeszében,  
szelídbodza virágszirmában,  
az élet lényegében;

gondolatom szövevényében,  
szürke agysejtjeimben,  
szívem lüktető rejtekében,  
ígét váró lelkeimben.

Küldd már a fényt, hogy öleljelek,  
az égiek örömét,  
hogy végül meglegyek, elnyerjem  
az öröklét várt kegyét!

## Szellemidézés

Petőfi szellemét idézem,  
a harcos forradalmárt,  
gyújtott lángot,  
ki verseivel  
a szív mélyén parázsló  
békevágyat;  
s kibontott  
szent zászlóval  
a mának hirdetett  
igazságot:  
„Világszabadságot”!

# Hazám!

(Referendum a kettős állampolgárságról –  
2004. december 5.)

Mióta az eszem tudom,  
felnéztem rád,  
édes Hazám!  
Így bátran vallottam:  
hitem, vérem, fajom;  
magyarságom.

Most hát büszke lehetsz  
önmagadra!  
Becsaptál mostohán!  
Hites gyermekedet  
tagadtad meg;  
nem védted meg!

Mikor létünk tatár  
horda dúlta,  
te a pusztulástól  
őt megóvtad,  
a török rabigát  
is őrző balzsammal  
enyhítetted.  
A Habsburg-átoksúly  
alatt is mellettünk  
bátran álltál,  
hősi pajzsod oltalma  
bár éltetett.

Trianoni nemzet-  
ölő tiprás,  
gyalázatos, galád  
jogbitorlás!  
Túrted elrablásom,  
idegenbe taszításom  
kábán, gyáván.  
Írt égő sebemre  
nem kerestél,  
mikor gyenge lényem  
meggyilkolták,  
énem megbéklyózták,  
magyarságom  
sorvasztották!

Megbújtál germán-szláv  
bástyád mögött,  
harácsoló hadat  
uszítottál reám,  
zsoldos-pogány-barbár  
farkashordát.  
Zászlót bontó karunk  
csonkítottad;  
Lettél vad hóhérunk  
bűnös társa.

Most, az EU-hajnal  
szép küszöbén  
újra megtagadtál!  
Mostoha gyermeked  
Lettem megint?!  
Könnyáztatta kenyér,  
idegen hatalom,  
sors az enyém?  
Nem mertél vállalni,  
fattyúd lettem!

Góg-Magóg kebledben  
kiégett az igaz,  
hős érzelem?  
Önző, rideg szívű  
anya lettél?!

Gyermeked pusztulása  
elé nem emeltél  
erős gátat,  
hagytad, hogy megölje  
a sorvasztó,  
bősz áradat!

És én mégis hűen  
ragaszkodom hozzád,  
„kegyetlen mostohám”,  
édes Hazám!,  
mert tovább is vallom:  
hitem, vérem, fajom;  
magyarságom!

*Göntérháza, 2004. december 6.*

# József Attila

(születésének 100. jubileumára)

Most lenne száz éves, ha Balatonszárszón  
A kegyetlen, lelketlen, rideg vaskerék  
Nem szaggatja, tépi szét drága életét.

Ki Ő? – kérdezem hatvannyolc év után, Én.

Gazdag élményvilág,  
érzelmi lázadás,  
merész gondformálás,  
emberi megnyugvás,  
őszinte újdonság,  
tisztá világlátás,  
kamasz játékosság,  
nyelvformáló másság,  
ódai jóhangzás,  
feltörő szárnyalás,  
szellemi áramlás,  
költői látomás!

Képalkotó készség,  
teremtő műveltség,  
korfordító érték,  
modern versszerkesztés,  
eleven tükrözés,  
ösztönző világkép,  
kapcsolatteremtés,  
nemzetörző hűség,  
summázó szervezés,  
zenei örökség,  
elégikus mélység,  
kifejező szépség!

Büszke világpolgár,  
humánus bátorság,  
lírai magasság,  
gondolathullámozás,  
szárnyaló hagyomány,  
sűrítő ráhatás,  
érző realitás,  
drámai nagyítás,  
monumentális,  
feszült aktivitás,  
értő magatartás,  
örök forradalmár!

Ő az összmagyarság őrző büszkesége,  
Békés, víg jövőt ígérő reménysége;  
Míg a világ világ, népünk erőssége!

# Szindbád világa

Gondolatom  
a Nyírség sokszínű táján  
barangol  
keresi a költő által megálmodott  
varázslatos világot  
a múltba révedek  
énem magánysátrába  
szelleme belép  
megszólítom  
mosolyog  
hangja szívemben él  
millió érzés  
kusza képzettársítások  
kézen fog  
magához ölel  
száguldunk a „vörös postakocsin”  
a „szindbádi világ” csábít  
feszülnek a fásult idegszálak  
az éjben  
kopogó patkók  
acélszikrája száll  
varjú károg  
menny dörög  
folyó örvénylik  
minden a semmibe vész  
ne keresd az igaz utat balgán  
sokan megpróbálták  
hasztalan  
ismered a „farkasmondást”  
csak menj menj  
a saját utadon  
s teremtsd meg önarcú világod!

*Göntérháza, 2004. augusztus 9.*

## Mért bánt...

Most csak megértésre vágyom!  
Ez egyedüli álmom!  
Mért bánt, akit szeretek,  
Sok évtizede imádok?!

Nyugalmas béke kell nekem,  
Hisz a világ galádul  
Megsért, lényembe tapos.  
Értékeim gyalázza meg!

Csendet és nyugalmat kérek  
Baráttól és élettárostól!  
Ne dobjatok rám követ!  
A megalázástól félek.

A szép szellemet akartam  
Sugározni, formálni:  
Szívekbe átültetni  
A szeretet-olajágat.

Foszlik a drága szószövet.  
Mért nem értjük meg egymást?  
A számtalan gondolat  
Miért szül romboló követ?

Most csak megértésre vágyom!  
Ez egyedüli álmom!  
Mért bánt, akit szeretek,  
Sok évtizede imádok?!

*Cser-hegy, 2004. augusztus 10.*

## Végre megpihenek

Azt kérditek, mért háborgok,  
mért nem vagyok boldog?  
Mi motoszkál az agyamban,  
szívem kamrájában?

Az égbolton ezer csillag  
békés jövőt sugall,  
az éjszaka lágy csendjében  
végre megpihenek!

## Kanizsa Józsefhez

Ha gép lenne, úgy nevezném:  
perpetuum mobile,  
mert örökmozgó ember Ő.

Tervez, szervez, értéket vet  
az emberi szívekbe;  
a Kultúra Lovagja Ő.

Szelleme bő erényt áraszt,  
Lelkében sok virág nyílik;  
A Krúdy Kör bajnoka Ő.

Általa lett gazdag énem,  
nyílt világra két szemem.  
Igaz lelkű barátom Ő.

# Lelkem fénnyel

Agyam szüli  
a gondolatokat,  
szívem érzelemmel  
telíti meg,  
a lelkem fénnyel,  
színárnyalattal  
burkolja be.

## Laczkó András Barátomnak!

Membrán lelkű András,  
Aranyszívű barát,  
Magvas gyémánt-karát.

Tolla éles-fényes,  
Művészete kényes,  
Stílusa sem érdes.

Sok könyv jó szerzője,  
Naplók szerkesztője,  
Az értékek őre.

Megitta sok borát,  
Megérte szép korát,  
Dicsőítse honát!

Nekem jó barátom,  
Bár már ritkán látom,  
Szép életét áldom!

## P. Barátomra emlékezem

Egy évben születünk,  
rokon volt a lelkünk,  
régi játszótársak,  
felnőttként bajtársak.

Mikor beteg voltam  
a rossz istápolyban,  
titkon látogattál,  
még ételt is hoztál.

Aztán múltak csendben  
a megterhelt évek,  
útjaink elváltak,  
álmaink elszálltak.

Most a sír méhében  
pihen drága lényed,  
biztos égbe emel  
igaz emberséged!

*Mindenszentek napján, 2004-ben*

# A Lendva-hegyi pincében

Hárman ültünk csendben a meleg szobában,  
Odakint pelyhekben hullt a hó javában.

Az asztalon csillogó rizling aranylik.

– Hadd látom, ízlik-e úgy mint a tavalyi. –  
Mondja a sokat tapasztalt, szakértő Bandi.

– Jobb lenne talán az illatos tramini. –

Szól, kezébe fogva a poharat Jani. –

Majd az ízletes paprikás szalonnára,

Meg az igazi füstölt házi kolbászra

Jöhet a jó fröccsbor, a Cser-hegy zamata.

– Hát igen! – cuppantott egyet, és kacsintott. –

Ez a híres királyok boránál is jobb!

Ettől dől a lányka előre és hátra,

S az ilyen helyzetet sok fiatal várja.

Forrósodik teste, elborul az agya,

Édes bolondságon jár csavaros esze.

– Így összegzi Bandi ragyogó szemekkel,

Falatozás közben megemelve hangját:

– Isten éltesse e kis pincének urát,

Hogy hosszú évekig élvezhessük borát!

# Húsvéti bárányka

húsvéti  
bárányka  
indul a  
templomba

megnézni  
Jézuskát  
az égi  
jászolkát

Józsefet  
Máriát  
a mennyek  
nagy Urát

## Jézus, a pásztor

Karácsonyi áldott éjben  
Csillag ragyog, sok az égen.  
Himnusz száll, angyali ének,  
Béke s öröm emberszívben.

Betlehemi istállóban  
Istengyermek a jászolban.  
Melegítik az állatok,  
Imádják a hű pásztorok.

Te vagy az égi Messiás,  
Rád várt sokáig a világ.  
Légy a mennynek boldog ura,  
Híveidnek jó pásztora!

## 2003 karácsonya

Békét váró lényünk  
megtelik fohással,  
örvendező szívünk  
boldoságimával.

Lelkünkben fölépül  
a szegényes akol,  
mennyeivé szépül  
a kisdedi jászol.

Gondolatutunkat  
csillag vezérelte,  
édes Jézusunkhoz  
áldó szeretetre.

Élj bennünk fényesen  
Ura Földnek, Égnek,  
hálaadásunkért  
vár az örök Élet!

# Újévvaró

(2005)

Az új esztendő küszöbén  
Reménytelve köszöntlek én.  
Ragyogjon fényár az égen,  
Áldás az isteni fényben!  
Szellemözőn tündököljön  
Mennyben és az egész Földön!  
A szeretet szelíd lángja  
A világot körbe járja!...  
Ültess békét a lelkekbe,  
Megnyugvást az emberszívbe!

Mont Blanc csúcsán örök a hó,  
Szennyre, bűnre jó takaró.  
Kufárkodunk a jósággal,  
Marakodunk a jómódban.  
Az igazság gúzsba kötött,  
A józanság távol szökött.  
Lázad a tengerek mélye,  
Nincstelenek koldus népe...  
Ültess békét a lelkekbe,  
Megnyugvást az emberszívbe!  
Esőt vár sok zulukaffer,  
Kenyeret éhező gyermek,  
A sivatag nedves szelet,  
Tundrán élő, enyhe telet,  
A földműves bő aratást,  
Egész évre istenáldást,  
Patak vize gazdag halat,  
Aggastyánok meleg nyarat...  
Ültess békét a lelkekbe,  
Megnyugvást az emberszívbe!

Teremts réten zöld pázsitot,  
Erdők mélyén sok virágot,  
Dombok alján víg szüretet,  
Hegyek ormán üzenetet,  
Bort, búzát és békességet,  
Gond nélküli messzeséget,  
Varázslatos örömodát,  
Jövőt adó harmóniát!...  
Ültess békét a lelkekbe,  
Megnyugvást az emberszívbe!

## A Napot elérni!

Szeretnék néha felrepülni,  
a magasba törni,  
mint valami hegyóriás  
völgyeken őrködni!

Mint a vulkán, vágyik lelkem  
a Napot elérni,  
az igazi megbecsülést,  
emberjogot kérni!

Legyek én is bátor költő,  
ki szereti vérit,  
örök éltű, mint Földanyánk,  
századokon végig!

# Békességben, szeretetben!

Áldott, kegyes ünnepeket  
Az új évnek küszöbén  
Kívánok az embereknek  
Hálaadó szívvel én!

Ahogy az Úr Jézus mondta:  
Béke legyen veletek,  
Teljék meg égi malaszttal,  
Istenhittel lényetek!

Nyújtsatok az éhezőknek  
Mindennapra eledelt,  
Védjétek a szegényeket,  
Ápoljátok beteget!

Fogadjátok házatokba  
Az árva hajléktalant,  
Űzzétek a messzeségbe  
A zord, felhős egeket!

Ültessetek rokonszenvet  
A marcona lelkekbe,  
Olajággal köszöntsétek  
A kételkedő hitetlent!

Szálljátok a világűrbe,  
Boldogságot hirdetni,  
A számos pusztító fegyvert,  
Poklok tüzére vetni!

Úgy éljete e világon,  
Mint mennyben az angyalok;  
Békességben, szeretetben,  
Míg csak a Földön éltek!

# Szép Zalánk szülötte

Mura menti költő,  
Zala-Zajk szülötte;  
Elmédet a lágyan  
Ringó búzatáblák,  
Lombhullató, gazdag  
Tűlevelű erdők,  
Rigófüttyös, dalos,  
Fényes, víg hajnalok  
Érlelték tartalmas  
Acél-drágakövé.

Lelked erénymagját  
A szoknyásharangok,  
A Mura menti pompás  
Berkek, füzes partok  
Színezték, fodrozták  
Pazar költészetté.  
Ezt az értékkincset  
Oszd szét a világnak,  
S általa lesz boldog,  
Virágos a Holnap.



*A 62 versem a KÜLDD A FÉNYT! című  
könyvemben jelent meg 2005-ben.*

## Családi nevem

Vezetéknévemet, a Vargát,  
egy tizenhatodik századi  
jobbágyótsómtól örököltem;  
az ezerötszáz-huszonnégyes  
telekkönyvi adatok szerint:  
egy Varga Pál nevezetűtől.

Azóta több generáción  
át éltek szegényen, boldogan.  
Névadó ősem bátran harcolt  
második Lajos király alatt.  
Emlékül ajándékozva a  
magyar haza áldott oltárán  
bal kézfejének két ép ujját.

A századok békés-viharos  
éveiben sok elődöm élt:  
Varga József nevű nagyapám  
éltében öt gyermeket nemzett:  
Józsefet, Katalint, Ferencet,  
Juliannát és Rozáliát.

Elhunyt nagyapám nem ismertem,  
korán elvitte a tüdőbaj;  
sok szépet s jót hallottam róla –  
Tán ezért lettem én is József!?  
Engem, a sokadik utódot,  
a világra Julianna szült.

## „Szülőfalum”

Itt élem világom, itt ezen a tájon,  
A szép Lendvavidék egy kis falujában.  
Itt érzem jól magam, a kis patak mellett,  
A híres „Hetési csárda” közelében.

Békés itt az élet, kocsmája már nincsen,  
Kevés a dáridó, nincs is „részeg” ember.  
Volt gőzmalma hallgat, deszkáit szú rágja,  
Üres a garatja, nincs egértanyája.  
A „Center” belsejét pókhálózat fedi,  
Siratja a múltat, elveszített nevét.  
Szoknyás harangja is jó nagyokat hallgat,  
Ércbe rejtve őrzi a gazdag régmúltat.

Nagyon sok lakóház már csukott szemmel néz,  
Egyre kevesebb lesz, a jó paraszti kéz.  
Nincsen tehénbögés, lovak nyerítése,  
Disznótoros esték, ifjak éneklése.

Kéményeken gólya oly ritkán kelepel,  
Szép csendesen sorvad, fogy a magyar élet!  
Az írások szerint Göntér névből ered,  
Így lett Göntérháza az én falum neve.

# Ki vagyok?!

Én...

Én vagyok...

És ezt nem cáfolhatja meg senki!

Senki!,

mert bizonyítani tudom,

hogy 1930. szeptember 17-én láttam meg

a fényes,

de lehet, hogy éppen a ködös napvilágot.

Bölcsőm körül nem énekeltek

mennyei angyalok,

nem őrködtek

jólelkű pásztorok.

Nem három,

de egy király sem

látogatott meg

drága ajándékokkal,

pedig én is

Isten gyermeke

voltam,

vagyok.

Nem születtem királynak:

csak Embernek!

Emberfiának,

aki megélt majd nyolc

évtizedet.

Tiszta jobbágyivadék vagyok.

Óseim...

a Varga-nevűek...  
már Dózsa seregében  
küzdöttek  
a szabadságukért,  
a jogaikért,  
az emberségükért.

A mondás szerint:

fejem fölött

sokszor csaptak össze  
az Élet zord hullámai.

Átéltam a sok leigázást,  
népem embertelen világát,  
fajom tudatos pusztítását,  
szellemem béklyóba fojtását,  
szép anyanyelvem sorvasztását.

Sokszor azt hittem,

hogy mindennek vége.

Vége a tündöklő Nyárnak,  
a mámort teremtő Ősznek,  
a napot melengető Télnek,  
az újulást adó Tavasznak...

Milyen erők védtek meg  
ez önpusztító világban?

Hitem?

Istenem?

Őrzőm?

Ki tudja?!

A titkokat rejtő Világegyetem  
porszemcséje vagyok.  
Nem tudom,  
mi történik a színfalak mögött,  
milyen ismeretlen erők mozgatják  
– irányítják – a Mindenség bolygóinak rendszerét.  
Mit rejtenek a csillagok,  
az égitestek,  
a kihűlt és élő  
galaktikák?

Én láttam:  
A kora hajnali bitófaácsolást,  
A lámpavasra akasztott ember csonkját,  
A lövészárkokban gubbasztók csoportját,  
A halált szóró fegyverek kattogását,  
A síró-éhező gyermek jajgatását,  
Lebombázott lakások szurkos talaját,  
Élettelen magzatát ringató anyát,  
Az otthon melegét elhagyók családját,  
Az útszélre roskadt lombhullató nyárfát,  
Galád rombolást, pusztítást, harácsolást.

Miért?  
Kiért?  
Kérdem magamtól,  
töletek is, öntelt, kapzsi, szívtelen  
Emberek.

Társatok vagyok.  
Sodor az ár,  
bár próbálok ellenszegülni,  
akaratlan veletek úszom...  
de...  
Én... akkor is...  
Ember vagyok!  
Maradok!

## Életfám...

Menyasszonyi ruhát ölt  
tavasszal a barackfánk.  
Fehér fátyol, illatozó;  
segíti lelkem nyugalmát.

Érik hamvas termése,  
napsugárban mosolyog,  
nyár végére a sok gyermek  
zamatos testétől boldog.

Életfám gyümölcse fogy,  
hullatja sárgult levelét.  
A távolból már hallom  
az éles kasza pengését.

## Két véglet között...

lefeslik rólam a fájdalom  
a cseresznyefa mézgás ágán  
árva madarak gubbasztanak

az égen sötét felhőrongyok  
esőt fújnak a fásult szelek  
agysejtben idegek bomlanak

fal tövében hangyák nyüzsögnek  
a tó partján beteg gólya sír  
az útjelző kétfelé mutat

vándor szabadon válassz irányt  
jobbra visz a fenyőszegélyű  
balra a gazdag lombhullató

fáradt lelkem bénultan töpreng  
vajon melyiken induljon  
melyik nyújtja a békés jövőt

az égből angyalok kara szól  
lépj bátran a fényforrás felé  
öröklét istenáldás vár rád

az alvilág ura incseleg  
itt végtelen boldogságot nyersz  
nem kell magasztalnod senkit sem

két véglet között vergődik énem  
oszlik a bűvölet a csábköd  
és én újra egyedül vagyok!

## Lelopták az égről...

Lelopták az égről  
a csillagomat,  
a békét sugárzó  
biztonságomat.

Most életem napja  
sötétben zajlik,  
gondolatom fáradt  
gyászba temetkezik.

Hiába világít  
megértőn a Hold,  
létem bús tengerén  
csak szomorú folt.

## A Vigasztaló

Amikor úgy érzed,  
hogy megbántottak,  
mellőznek,  
vagy ép leírnak;

Gondolatban fordulj  
a Teremtődhöz!  
Kérd meg Őt,  
hogy adjon erőt.

Megnyugvást tőle nyersz,  
és megbékélést;  
örömet,  
kegyelmes békét.

# Születésnapomra

Hetvenhat éves vagyok ma,  
baldog, nyugdíjas nagypapa:  
    kevés foggal,  
    ritka csonttal,  
    görbe háttal,  
    gyenge lábbal.

Azt gondoltam, szobrász leszek,  
vagy csodás képeket festek:  
    gyermekálom,  
    úgy sajnálom,  
    hiú ábránd,  
    messze szállt már.

Lett belőlem magyartanár,  
örült ennek édesanyám:  
    tanítottam,  
    gyarapodtam,  
    így lélekben  
    gazdagodtam.

Költő vagyok, írogatok,  
formálnám e vad világot:  
    amit lehet,  
    érte teszek,  
    meg is védem,  
    amíg élek!

## 25 éves jubileum

Igen tisztelt szülők, rokonok, vendégek,  
Asszonyok, férfiak, felnőttek, gyerekek!  
Engedjék meg nekem a szónoki jogot,  
Hogy elmondjak ma itt néhány gondolatot  
Arról, hogy mért vagyunk ily sokan együtt;  
Kerüljük a pletykát, s vígan igyunk, együnk!

Az éhes verebek hírt hoztak a héten,  
Beszélgettek csöndben, s ezt mondták el nékem.  
Kérem, ha valakit sértenék a szómmal,  
Bocsásson meg érte, majd pótolom jókkal;  
Nyissa ki a fülét férfi, nő és gyermek,  
Kezdődjék a mese, két ember élete!

Volt egyszer egy falu,  
Úgy hívják, hogy Kapca.  
Ott jött a világra  
Egy tündéri lányka.

Szép volt, mint a mezők,  
Mura-parti tölgyek,  
Tudást vetett mindig,  
Gazdagítva Földet.

Dobronakra került,  
Hetés városába,  
Hol egy ifjú legény  
Már nehezen várta.

Cselédlány fia volt,  
Sok reményű, szegény,  
Hullámokat gyúrt le  
Az élet tengerén.

Közöttünk fejlődött,  
Vadcsikó a réten,  
Álmot látott, s vágyott  
Túl a messzeségen.

Hajnal akart lenni  
Kopár tarlók felett,  
S két barna szempárnak  
Örökös rabja lett.

Ötvenhét március másodika napján,  
Halad az ifjú pár Dobronak utcáján.  
Nagy a boldogságuk, sivár a lakásuk,  
Egy kincstári asztal lett a nyoszolyájuk.  
Öntöttvas-kályhájuk két és fél lábon áll,  
Kopott bádog tálban krumplileves árván.

Tíz hónap teltevel lányka sír a háznál,  
És rá hét év múlva már egy fiú járkal.  
Gyorsan elrepültek a száguldó évek,  
Hét télből hét nyárból negyedévszázad lett,  
Unoka is van már, de legyen még három;  
S találkozunk újra huszonöt év múlva!

Ezt kívánom mindenkinek,  
Menyasszonynak, vőlegénynek,  
Kevés gondot, sok örömet,  
Egészséget, hosszú életet!

# Ötven év

(1957. március 2.)

Most, a szép jubileum ünnepén,  
számot vetek életpályámról én:  
a tavaszelő második napján,  
Mars fényesen ragyogó déltáján,  
kéz a kézben vidáman, gondtalan,  
nem limuzinnal, és nem hintóval,  
gyalog mentünk a poros főutcán.  
Fölöttünk víg madarak cirpeltek,  
békét és boldogságot hirdettek.

Esküvőnkre a Császár-pár kísért.

Megértünk sok örömet, szenvedést,  
gazdagságunk csak reményekben élt,  
de nemzettünk két drága utódot:  
egy szolid leánykát s egy jó fiút.

Sok gondvihar zúgott el fölöttünk,  
mindig legyőzte megértő lényünk.  
És az elmúlt ötven év után is,  
gyérült hajjal, csonttal, görbe háttal  
fogom meg Irim reszkető kezét,  
s őrizem, félttem tiszta szerelmét!

# Ténymorzsák az életemből

Fiatal koromban  
sokszor gondoltam:  
vajon meddig élek?  
Mit nyújt majd az élet?  
Megérem a hetven évet,  
az ezredfordulót?  
Úgy gondoltam, boldog leszek,  
ha megélem a hetvenet.  
Hát így történt, de túléltem,  
hisz a nyolcvanat taposom.

Gyermekkorom szépségeit  
gyakran felhőzték be megbántások.  
Nyugalmat csak megboldogult  
őreganyám nyújtott csupán,  
de szívesen emlékezem vissza  
anyám nővérére, Kati nénémre,  
aki Kámaházán igyekezett  
széppé varázsolni „fattyúéltem”.  
Jót mondhatok Rozi nénémről is,  
anyám ikertestvéréről,  
aki szép szavakkal,  
ínyencségekkel enyhítette  
keserűségem, bánatom.  
A lenézett, félénk,  
magába zárkózott énem  
viharfelhős óráit  
ezek a jóságos teremtmények  
tették elviselhetővé.

A serdülőkor sokszínű, boldog  
Világát ritkán tapasztaltam,  
bár ekkor már jobban  
el tudtam viselni  
néhány ember gonoszságát.  
Milyen érdekes,  
nem a gyerekpajtások  
mellőztek a születésem miatt,  
hanem a felnőttek,  
az akkori közösségi,  
bigott, erkölcsi szokások.

Magányos és árva voltam, félénk.  
Legtöbbször kerültem  
a felnőttek társaságát.  
Egyedül nagybátyám  
faragóműhelyében éreztem  
nagyon jól magam.  
Ott kedvemre alkothattam,  
Mert a tárgyak nem bántottak,  
és nem voltam megkülönböztetett.

Aztán gyógyulni kezdtek a „sebek”.  
Megtanultam: Nem érdekel,  
mit mondanak, csak ki mondja.  
Sorsomat megpróbáltam úgy  
irányítani és megoldani,  
hogy elfogadható,  
szép és békés legyen.  
Ezt azóta is így teszem.  
Én nem bántok senkit!

Még mindig szeretem, félttem,  
védem a feleségemet,  
azt az áldott asszonyt,  
akit 1956 őszén ismertem meg  
a tarlók hajlatán,  
akivel már 53 éve  
éljük gazdagcsodás életünket,  
gyermekeinkkel, unokáinkkal:  
a gondos kislányunkkal, Lenkével  
s az értékteremtő  
férjével, Ivekkel.  
Öcsivel, a rátermett fiunkkal,  
az emberformáló nejével, Valival.  
A szelídlelkű,  
de mindig segítőkész  
Gorán unokánkkal  
és lánygyermeküknek  
életet adó Beával.  
A kedves, víg kedélyű  
Péter unokánkkal.  
A műzsák kegyeltjével,  
az alkotó Tímeával  
és a vele élő  
szorgalmas Andrejjal.  
A hallgatag, mindenre kész,  
fanyar mosolyú Mátyással.  
Végül a legdrágább,  
aranyos Hanni dédunokánkkal.

Most már a felhőtlen,  
békés, boldog életemet  
csak a családom megértő  
békés szeretete biztosítja:  
még nyolcvan évesen is!

# Nem hagyom magam!

Fekszem a kórházi ágyon,  
néma falak,  
agyamban ezernyi gondolat.

Valami túl közel van már:  
a testembe,  
szívembe mar jéghideg szele.

Dalolok. Nem hagyom magam!  
élet-énem,  
a remény dacol vele; érzem.

Fénylő szememre a konok,  
szürke homály  
nem borítja még mély fátyolát!

# Keresd az égi harmóniát!

Teremtmény az Úr által lettél.  
A Semmiből nem születhettél!  
Szellemet és lelket is adott,  
Édes gyermekévé fogadott.

Szabad gondolkodóvá Ő tett.  
Rendelkezhetsz életed felett.  
De vigyázz, könnyű a választás,  
S nem tudhatod, hogy ott mi vár rád.

Életed útján sok a csábítás:  
Kalandok, zsibvásár, ámítás.  
Aranyfénybe vont csodás eszmény,  
Csalogató álmok, ármánykép.

Keresd az égi harmóniát!  
Gondtalan ne pazarold a mát!  
Azt hiszed balgán, mindig így lesz,  
Árnyék nélküli lesz életed?!

Tekints az Égre hiú Ember!  
Ott rejtőzik jövőd reménye.  
Megnyugvást hol nincs, ott ne keress!  
Szeresd a világot, az Embert!

Imádat várják, hallják ott fenn,  
Szép, s nyugodt békét ígér a menny.  
Légy a Földön is kiváló lény,  
Mely által biztos örökké élsz!

# Végrendelet-féle

Tudom, hogy sajnáltok,  
ha síromba helyeznek.  
Fejfámra kegyelettel  
e verssoromat írjátok:

***Őrizzétek a Magot,  
a Szót, az Álmot!***

*Dr. Varga József  
(1930–20...)*

# A temetőben

itt nyugszanak csendben  
örökös álomban  
e szomorú sírkert  
néma magányában  
szeretett szüleim  
édes testvéreim  
drága rokonaim  
sok-sok embertársam  
két négyzetméternyi  
sötét sírgödörben  
hatlábnyi mélységben  
korhadtt koporsóban

igaz hitünk szerint  
csak a féregrágta  
porrá váló testük

és a könnyű lelkük  
alkotó szellemük  
melyik világűrben  
hol talál mentsvárat  
végső nyugalmat  
a tisztítótűzben  
Isten országában  
víg angyalok között  
ördögök körében  
más univerzumban  
tévelyeg merengőn  
ez titok rejtelem

fejet hajtok nektek  
ti hajdani elhúnyt  
bátor embertársak

akik még tudtátok  
büszkén vállaltátok  
mélyen éreztétek  
a Góg–Magóg-magot  
az Emese-álmot  
Ős-szellemiséget  
míg a Kaukázus  
vadvizes sztyeppén  
űztétek a vadat  
s táncoló-bájoló  
vajákos sámánok  
igéit lestétek

bűvölten hittétek  
a jövőt ígérő  
melegfényes Napot

a régi sírdombok  
helyén a zöld pázsit  
között még meglelni  
a fejfacsonkokat  
pazar márványlapon  
számos színes gyertya  
műcsokor díszeleg  
bő-giccses tarkaság  
hol a fátyolvirág  
az elhunyt emlékét  
megdicsőült lelkét  
megidéző gyászjel

a múltat megőrző  
új létet teremtő  
békés boldog világ

# Balatonfüreden

Jókai bűvös szelleme  
érintette meg lelkemet,  
ahogy a füredi sétányon,  
egy nyári délután sétáltam  
s ábrándoztam bús magányomon.

A Balaton vize halkan  
hullámozott, ringott kedvesen  
s halk, suttogó hangon szólt hozzám:  
évezredes titkaimra vagy  
kíváncsi ismeretlen barát?!

Ki szólított sejtelmesen  
a leáldozó Napfényben?  
Vagy agyam szülte a szavakat?  
A „tihanyi visszhang” messze van;  
a csendet hajókürt sem bontja.

Gazdag múltú, ékes Füred,  
jövőt szövő példaképed!  
Szép csábvarázsos leánytáncod  
és értékőrző hagyományod  
tett ismertté a nagyvilágon!

## Szüretkor

Hozdd már azt a papramorgót,  
Lángol már a torkom.  
Száraz dongák ásítóznak,  
Várják a jó mustot.

Házi kenyér, jó szalonna,  
Paprikázva, sózva,  
Párosítva fokhagymával,  
Öntözgetve borral.

Szorgos kezek megkopasztják,  
Gazdag fürtű tőkét.  
Forognak a puttonyosok,  
A daráló harsog.

Domboldalon már felhangzik,  
A vidám kacajuk.  
Végig száll a Lendva-hegyen,  
Messze leng a daluk.

Az apró nép hancúrozik,  
Kergetősdit játszik.  
Öreg gazda prést igazgat,  
Csuroghat a must is.

A délelőtt vígan telik,  
Akárcsak a hordók,  
A gazdáné sűrög-forog:  
Bográcsban hús rotyog.

Estére már nem dolgoznak,  
Vége a szüretnek.  
Éjbe nyúlik a préselés,  
A hordók megteltek.

## Ördögi lakoma...

A világ felbolydult méhkas,  
Rajzanak a gonosz eszmék.  
Orkán pusztít tébolyultan,  
Kutyákat ölnek éhezők.  
Patkány pirul a vasrácson,  
S ha a macska egeret fog,  
Együtt kerülnek a tálba.

## A harangok zúgnak...

a harangok zúgnak  
a harangok zúgnak  
zakatol a sok gép  
zakatol a sok gép

bomlik a szürke sejtmag  
bomlik a szürke sejtmag

dübörög a vonat  
dübörög a vonat  
a harangok zúgnak  
a harangok zúgnak

# Az új világ éneke

(1945)

Szóke hajú lányok  
Zászlót lobogtatnak,  
Piros-fehér-zöldet:  
Új időt a Földnek.

Gyáarak hűvös mélyén  
Csattog a kalapács,  
Gépek szabad dala  
Segíti a munkást.

Arat a cséplőgép,  
Szedik már a szőlőt,  
Védik tenyerükben  
A boldog jövődőt.

## Búcsú Gyurica Józseftől

Kedves Jóska! Társunk! Hamar elmentél!  
Mindig elbűvölt citerajátékod.  
Még fülemben cseng zsörtölődő hangod:  
„Józsi! Gyakorlás nélkül nincs jó játék!”  
Megrendített hirtelen távozásod.  
Én hittem, hogy egyszer még megpendítjük  
Hangszereink szépen zengő húrjait,  
És messze száll a légben vidám dalunk.

Utolsó találkozásunkkor mondtad:  
„Ritkán veszem kezembe a citerát.”  
S most örökre elhallgatnak húrjai,  
Nem érintik többé bütykös ujjaid,  
Csak a szobád falát díszíti, némán.

Azt kívánom, hogy az égi világban  
Zenéd hódítsa meg a Mennyegek Urát;  
És vegye magához tiszta szellemed!

## József Attilához

Jóban, rosszban mindig  
„tisztá szívű” voltál,  
Óva intett téged,  
barátod és véred,  
Zengve szállt ajkadról  
a magasztos ének,  
Sok-sok újdonságot  
adtál, jövőlátást,  
Emelt fővel jártál,  
másokért küzdöttél,  
Forrongó lelkedre  
angyalok vigyáztak,

A pegazus szárnyán  
napkorongra hágtál,  
Tiltottak hatalmak,  
itt emberként élned,  
Te voltál a Holnap,  
a boldog, szép Jövő,  
Ide kötött sorsod,  
„meglelted hazádat”,  
Lánglelked fölemelt,  
lírád messze szárnyalt,  
Arattál álmokat...  
Most magasban trónolsz!

# Szilveszteri köszöntő

Gyertyafénnyel megnyitottuk  
Mai ünnepségünket,  
A boldogság örökhangú  
Dícső üdvözlésünket.

Jó szándékunk nem is titkolt,  
Békét lopni szívekbe,  
Gazdagrétű boldogságot,  
Megértést a emberbe.

Elűzni a gonoszságot  
A mérgező lelkekből,  
Rakjon fészket most újra ott  
Szeretet örömeiből.

Szilveszternek éjszakáján  
A Földön legyen béke,  
S a világot ölelje át  
Szép jövőnk áldott fénye!

# Búcsú a legdrágább Anyától

Igaz édesanya voltál,  
Szíved szeretettel tele,  
Ragaszkodtál csaláodhoz,  
Mert ez töltötte be éned.  
Gondolatvilágod főleg  
Édes gyermeked, fiad volt,  
Férjed mellette imádtad.  
Méhednek tiszta gyümölcse  
Számodra a legdrágább volt.  
Önzetlenül segítetted  
Céljai elérésében.  
Örültél sikereinek,  
Hogy munkáját megbecsülték,  
Boldog és büszke voltál rá.



Végső búcsút tieidtől  
A rideg kórházban vettél.  
Bíztató szavad békés volt,  
Áldásod mosolyba rejtve.



Érző szellemvilágod most  
Néma, hallgat, szíved fásult.  
Lelked várja a megváltást,  
Az ítélet dicsőségét,  
Hisz egész életed nemes,  
Isteni hittel volt tele.



Vezessen az égi mécses  
A mennyei öröklétbe!

## Giling-galang

Giling-galang, szól a harang,  
Égbe repül szelíd hangja,  
Szétterül a csendes tájon,  
Békét hirdet a világon.

Megüli az öreg nyárfát,  
Körül lengi lombos ágát.  
Bekúszik az eresz alá,  
Borzolja a tollas párnát.

Együtt sír a kisbabával,  
Öreganyó bánatával.  
Imára hí, lelket vidít,  
Tőle erősödik a hit.

Szól a harang: giling-galang,  
Búsan dalol a vadgalamb.  
Keresi elvesztett párját,  
Elfelejtí víg nótáját.

Felém száll a csengő zene,  
Kora reggel, délben, este.  
Fohász fakad az ajkamon,  
Uram, add meg örök lakom!

Még nem mehetek el

Még nem mehetek el,  
hiába szeretnétek.  
Itt rám még feladatok várnak!

Csillaghullás...

Csillaghullást várok,  
bő meteoresőt;  
helyükbe repülök  
s az égen ragyogok!

Honnan érkezted...

Honnan érkezted el  
hozzánk,  
pilleszárnyú fecske-  
madár?

Mely országok boldog  
népe  
vigyázott rád, mint nap-  
fényre?

Nincs istálló

Nincs a falunkban  
már tehénbögés,  
az istállóban  
se lónyerítés.  
Nincs is istálló.  
Nyári konyha lett.

## Igazság

csillagok születnek  
csillagok megszűnnek

## Békevarázs

az égen jövőfény ragyog  
űzi a botor  
rút galádságot  
látod Uram Istenem  
ezt vártam már régen tőled

## A szónok

a szóáradat  
bravúros mestere  
a gondolat-bokrok  
bátor szövője

## Ajándék

mosolyom dús illatát  
osztom szét köztetek  
hogy legyenek igazán  
békítő követek

# A szerelemről

[A Szex(text)ológia című vers (151. oldal) átdolgozása]

F ö l ö t t ü n k  
a súlyos gondokkal terhes évek oly  
rohamosan száguldanak  
mint az atommaggal töltött  
életveszélyt hordozó  
robbanó rakéták  
a még fényesen ragyogó kékes égbolt  
nyugalmat sugalló biztos peremének  
békét nyújtó tiszta karzatán  
de  
M E D D I G ? !

— —

Pedig az élet örömeit,  
Perzselő gyönyöreit  
Még alig ízlelte fiatal,  
Sápadt, remegő ajkunk,  
Új szerelemre áhítózó  
Teljes mámort igénylő,  
Ébredést váró testünk.

— —

F i a t a l  
üde lányok csábosan szédítő csókját  
még csak alig ismertük meg  
a szédítő szerelem lángoló bomló  
ájult hevületben  
alig oltottuk gyönyörtől epedő  
remegő kéjes szomjunkat  
és beteljesülni a heves  
vágyainkat.

— —

Akadtak gazdag motívumok,  
Buja töltetű vágyak,  
Kínálkozó lehetőségek,  
Végzetesnek tűnhető  
Bolondos halálba kergető  
Kalandos epizódok,  
Varázslatos helyzetek.

— —

A m i k o r  
a kínzó gyötrő érzések  
úgy tombolnak bennünk  
a birtokolni vágyás reményében  
a nyári éjszakák csillagdús  
vagy holdfényes  
vagy felhőbe rejtett lámpák  
áljában  
becsukott kapualjba húzódva  
védelmet keresve  
vadgesztenyék fehér ruhába öltözött  
menyasszonyi fátyla mögött  
nyitott bérházak sötét zugaiban  
mozik oszlopos előterében  
kocsmák félhomályos folyosóján  
lépcsőházak kopott padlózatának  
árnyékában  
templomok nyitva felejtett  
haranglábjában  
elhagyott szegényes barakkok  
titkokat őrző konok csöndje alatt  
mindenütt  
ahol csak szeretni lehet  
és szeretni  
K E L L !

— —

Bennünket nem zavartak soha  
Bősz esőzuhatagos  
Betongyűrűs záporpatakok  
Gátszakító sodrásai,  
Félelmet görgető robajai,  
Villámok éghasító,  
Dörgedelmes fényei.



F e l h ő s z a k a d á s  
s fagyot dermesztő  
átkos jégeső  
s földgátakat szakító  
vasbeton-hidakat romboló  
rémisztő vad árvizek  
érzelmi kapcsolatainkat  
megtörni akaró erőszak  
mások mély érzéseit  
figyelembe sem véve  
senkire és semmire sem vigyázva  
mert mi csak élni akarunk  
élvezni az élet kínálta nyújtotta  
lehetőségeket  
a legszebb és legdrágább  
emberi vágylehetőségek  
szép emlékekkel  
szellemi lelki érzéki  
és szerelmi motívumokkal gazdagított  
világának bírását  
az enyves szagú  
tűlevelű fenyőerdők  
tüskés-ágyán  
vén-odvas öreg tölgyesek  
lombsátoros kupolája alatt lapuló  
vastag avarpárnák ölen

fehér szoknyás  
karcsú nyírfák  
lágyszőnyegén  
a csendben csacsogó  
gyérvízű patakok  
fűzfákkal ékesített partjain  
a tavaszt csalogató  
kankalinos gólyahírvirágos mezők  
fűfátyollal színezett  
illatos függönye szegélyén  
a hullámos dombok  
védett-rejtett hajlataiban  
szőlősorok csábító csalogató  
hús biztonságot nyújtó  
ágyástövében  
mindig mindenütt  
élni  
a SZERELMENEK!

— —

Szemed kéksmaragd sugara  
Gyémántos tűzben lobog.  
Vulkanikus forró lávakút  
Tör ki belőle izzó,  
Égető, perzselő erővel:  
Lebilincselő kéjjel,  
Babonás hatalommal.

— —

M i n d i g  
szem előtt tartani szerelmünk tárgyát  
drága személyét  
nem feledkezni meg az érzelmi  
és érzéki közös érdekeinkről  
a kapcsolatunk tisztaságáról  
a tudatosan vagy ösztönösen kötött

érdekvizonyunk értékrendszeréről  
az őszinteség bizalom  
odaadás eggyé olvadás  
és  
eggyé válás  
csodás bűvöletében  
feladni önmagunkat  
elégni megsemmisülni  
Ő-érte  
hogyan utána  
a  
szerelmi gyönyör fürdőjéből boldogulva  
lényünk teljes átalakulásával  
dicsérhessük  
Vénuszt  
Aki e csodás  
isteni-emberi játékot  
nekünk ajándékozta  
hogyan általa felejtjük gondjainkat  
s olyan szellemi és lelki  
erővel gazdagodjunk  
amellyel e földön  
szebbé boldogabbá  
és elviselhetőbbé lesz  
számunkra  
az É L E T !

— —

Belevésődtek sejtjeinkbe  
A bő kéjgondolatok.  
Összeomlott bennünk a világ.  
Te vagy nekem mindenem:  
Földi és mennyei boldogság,  
A végzetes-halálos  
Égi beteljesülés!

## Furcsa álom

Az éjszaka azt álmodtam:  
Újra boldog ifjú voltam.  
Büszkén jártam a faluban,  
A lányokat meg sem láttam.

Pedig milyen ékes-szépek,  
Rám nevettek, incselkedtek.  
De én egyikre se néztem,  
Kötöttségtől nagyon féltem.

Egy patakban kislány mosott,  
És én néztem, fura dolog.  
Talán bizony csoda történt:  
Felé mentem tüstént, fűrgén.

Megszólítom, reám nevet,  
Csillogott varázsos szeme.  
Nem tudtam, hogy mit csináljak,  
Maradjak vagy továbbálljak?!

Hála Isten, fölébredtem.  
Furcsa álmom elfeledtem.  
A nőket már nem nézhetem!  
Hisz van áldott feleségem!

# „Gyöngyvirágom”

(Hanni dédunokámnak)

dédunokám okos „nagylány”  
ennivaló huncutka is  
szereti őt a dédapja

ágyba bújnak pokróc alá  
dobot vernek, nyuszt néznek  
kis kannában vizet visznek  
kis cipőjét megöntözik

virágot szed nekem adja  
pofikáját csókra nyújtja  
nem sokat kér de követel  
cukrot csokit krumplicsirmot

ha megunja sok játékát  
halkan mondja jó éjszakát

## „Tündérke”

(Mia dédunokámnak)

Mia, Mia, de nem cica!  
Hisz nevében nincsen -u.  
Kisleányka ő, nem fiú!  
Boldog is az anyuka.

Imádja az apukája,  
Nővérkéje a Hanni,  
Bábi, Teri, Dedi, Kari,  
Dédanyja és Dédapja.

Szereti a finom almát,  
De az anyatejet is,  
Amit szülője ad neki.  
S övé még a szép világ!

## Guri, guri...

Guri guri  
guriga  
pörög pörög  
a csiga  
robog robog  
karika  
talpal talpal  
Palika

## Fagyos eső...

Fagyos eső permetez  
a szalmaeresz alatt:  
didergő madarak.

A távoli zöld erdő  
zsíros homályba merül:  
nyerges a tó háta.

Kemény dér ül a tájon,  
az ég függönye szakadt:  
itt van a jeges ősz.

## Kiolvasó számház

Egyszer egy az egy,  
Kati bálba megy.  
Kétszer kettő négy,  
Jancsi ügyes légy!  
Három pipaszár,  
Füstös, régi már.  
Négy meg négy az nyolc,  
Elfogyott a konc.  
Öt meg öt az tíz,  
Vár a tiszta víz.  
Hatszor hat már sok,  
Bátor harcosok.  
Hétszer hét sok hét,  
Több mint harminchét.  
Nyolc meg nyolc, jaj,  
Mennyi volt tavaly?  
Kilenc karcsú lány  
Ügyes valahány.  
Tízszer tíz az száz,  
Betelt a számház.

## Furcsa verssorok

Az én falum neve Bugyi,  
Fontos kelme ott a bugyi.

— —

Döglött tyúkot lelt a cigány,  
Megette, és mindent kihányt.

— —

Sörpusztító lett a Pista,  
Nadrágszárán friss a pisa.

— —

Gubbasztunk a tévé előtt,  
Nézzük bűvölten a Nagy Őt.

— —

Tejet ivott kis Mariska,  
Sokat adott ma a Riska.

— —

Szép a Rákóczi téri csaj,  
Körülötte nagy a ricsaj.

— —

Nem jut eszébe a Pin-kód,  
Elfelejtheti a pinkót.

— —

A jó király sok koron át,  
Hordta büszkén a koronát.

— —

Levágták a macska bajsztát,  
Nem nyerheti meg a hajsztát.

— —

Vadászatra ment a patkány,  
Ott maradt az enyves padkán.

— —

Gazdag a patakpart, tarka,  
Szirmot bont a pelyhes barka.

— —

Kórót rág az éhes kecske,  
Feje fölött száll a fecske.

— —

Vadászni ment paparóka,  
Lekonyul a tyúkparóka.

## A kis ovis

Óvodába jár már  
Hanni,  
Hogy szorgalmas azt jó  
tudni.

Kora reggel gyurmát  
formál,  
Sok játék közt vígan  
turkál.

Szereti a pajtá-  
sait,  
táncol velük, pajkos-  
kodik.

Nagyon szeret éne-  
kelni,  
Ici-picit durcás  
lenni.

Nagyon jó az óvó-  
dában,  
De boldogabb, ha  
otthon van.



*A 42 felnőtt és gyermekversesem  
a KERESD AZ ÉGI HARMÓNIÁT című  
könyvemben jelent meg 2012-ben.*

## Kutyus

Bodri magában  
Lustálkodik,  
Eltűnt a párja,  
Szomorkodik.

Viszket a farka,  
Bolha rágta,  
A hús patakba  
Belemártja.

## Boci

Csapdos a Bence  
Seprű farka,  
Legyeket kerget,  
Magyar fajta.

Tavasszal borja  
A legelőn,  
Hasát hizlalja  
Friss levegőn.

## Réce

Sáros úsztató  
A kacsató,  
Benne gázoló  
sok hápogó.

Csupasz kacsaláb,  
Zsírtalan hát,  
Mondja nótáját:  
Háp-háp-háp-hát.

## Cicus

Kunkori farkú  
A cicánk,  
Szép szőke hajú  
A Vicuskánk.

Kergetőznek a  
Dús pázsiton,  
Borsó kúszik a  
Szikla-falon.

## Bárányka

Kis bari béget,  
Mondja a bée-t,  
Harmatos füvet  
Most legelhet.

Göndör a sőre,  
Bő a szőre,  
Tavasszal pőre  
Lesz a bőre.

## Koca

Kocánk az ólban  
Nagy bajban van,  
Böllérkés várja  
Majd hajnalban.

Belőle lesz a  
Májas hurka,  
Szomjazik rá a  
Lusta Gyurka.

## Nyuszi

Nyuszi szundikál  
A friss fűben,  
Hímes tojást vár  
A napfényben.

Húsvéti harang  
Misére hív,  
Kis Jézuska  
Békére int.

## Lovacska

Roppan a padló,  
Sok a pej ló,  
Hangos a zajtól  
Az istálló.

Szénaszag terjeng,  
Gyöngyözve leng,  
Fecske csicsereg  
Az égen fenn.

## Liba

Sárga csőrű lúd  
Totyogva fut,  
Sáros most az út,  
Messze a kút.

Hallatja hangját,  
A sok gá-gát,  
Hullatja tollát,  
Tépett szárnyát.

## Csacsi

Szomorú számár  
A szalmán hál,  
Pünkösöd napra már  
Sok esőt vár.

A számárlétrán  
Gőgösen jár,  
Büszkén kiabál:  
iát, iát.

## Kecske

Szalad a kecske  
A kiskertbe,  
A rózsatövet  
Már megette.

Pattog a hátán  
A fahusáng,  
Kesereg sután  
Nagy fájdalmán.

# Kotlós

Tyúkanyó mereng  
A tojáson,  
Hány kicsinye lesz  
Majd a nyáron.

Kis selymes-pelyhes  
Csemetéit  
A fényes kertben  
Ölyvtől félti.



*A 12 gyermekversem a KIS BARI BÉGET című,  
kifestőkönyvemben jelent meg 2005-ben*

## Agyam...

Agyam szüli  
a gondolatokat,  
szívem érzelemmel  
telíti meg,  
a lelkem fénnyel,  
színárnyalattal  
burkolja be.

## A költészet

a költészet ma  
jelentsen formát  
előre gyártott  
megfontolt strófát  
rébuszfigurát  
szóhalmazokat  
ködfoszlányokat  
hús-vér tartalmat  
esztétikai  
nemes értéket!

## A cinkék

ablakunkban  
három cinke  
sárga hasú  
szép picinke

apró kölest  
csipegetnek  
és vidáman  
csivitelnek

# Árt-e a média?

(Alkalmi vers – Hévízi Irodalmi Napok –  
2004. okt. 8–10.)

A média néha sokk.  
„Jóból is megárt a sok.”

Egyre több benne a show,  
Burjánzik a durva szó.

Szégyen lett a szép beszéd,  
Maradi a nevelés.

Nyíltan dívik a dugás,  
Érény lett most a fúrás.

Foszladozik a család,  
Hová fejlődsz, ó, világ?

Árt-e ma a média?  
Döntse el a sok pi...a!

## A pirkadó Holnap

Valahol, valaki eldöntötte,  
Hogy nekem milyen legyen a sorsom:  
Égbe szállok könnyű lepkeszárnynon,  
Vagy sötét tengerek mélye nyel el?

Enyves kátyúba kényszerült lényem  
Most biztos utat hiába keres.  
A hervadás bús ténye fenyeget,  
Köd burkolja önalkotta fényem?

Keletem még szunnyad a virradat,  
De bensőmben vulkán tüze lobog,  
S szívemben már csillogva ragyog  
Az ígéretes, a régen várt hajnal!

## Ámító jövő

(József Attilára gondolva)

ülök a gondolatom  
kuszált gombolyagágán  
agyamban víg fenyőfák  
napsugara kuncorog

ne vegyétek el tőlem  
az éltető meleget  
a hegycsúcson még terem  
gazdag fénykéve bőven

a tenger mélye csábít  
a szél karja átölel  
betakar áldott földdel  
s a jövő lelke ámít  
Nem védi az Életet!

## A tavasz hírnökei

A hóvirág kelyhén  
megpihen a napfény,  
a murai tájról  
búcsúzik a zord tél.

Kék ibolya szirmát  
darázs lengi körül,  
a mosolygó nárcisz  
a tavasznak örül.

Sűrű erdők mélyén  
sok gyöngyvirág nyílik,  
bársonyos fű között  
dús kankalin virít.

## Autóbaleset

- Hol vagyok? - kérdeztem fátyolos  
hangon, lassan ébredve.
- Ne beszéljen! Maradjon nyugton! -  
így egy kellemes női hang.
- Hol vagy, Szivi? - kutatta szemem  
boldogságom álomlányát.
- Megmondtam, hogy hallgasson! - szólt rám  
most erélyesebben a nő.
- De én őt akarom! - nyújtottam  
volna felé jobb karomat.
- De... hát... hol vagyok? Mi történt velem? -  
bámultam bambán a semmit...
- Tudná, ha a kormányt öleli  
a karcsú lányderék helyett!

## A végzet

Csattogó fogát mutatja  
a zord tél,  
zúzmarát pattog süvöltve  
a bős szél.

Jég dermed a dérpáncélos  
faágon,  
s a végzet halkán átsuhan  
a tájon!

## Az almakukac

Hogy kerültem ide,  
és mit keresek itt?  
Értem. Pusztítanom  
kell az alma húsát.  
De jobb szeretnék kint,  
a meleg napfényben,  
hogy lássa mindenki;  
van erőm s hatalmam!

Hogy ezt miért teszem?  
Azt magam sem tudom,  
de jó uralkodni,  
s vesszen a férgese!

# Babaszappan...

(Hévízi Irodalmi Napok – a Lilla-díjért)

a média  
    vígopera?  
erről folyik  
    sok vita ma

a bővizű  
    hévízi tó  
betegséget  
    bút elosztó

baba módra  
    szappanhabbal  
jaj de ritkán  
    fürdök abban

## Vidám világ

csiling csiling  
    cseng a csengő  
páros patán  
    patkó pattog

száll a szánkó  
    széllel száguld  
síléc siklik  
    sikoly suhan

domb derekán  
    dallam dúdol  
víg-varázsos  
    vidám világ

## Udvarunk lakói

Verebek a villanydróton  
Lustán gubbasztanak,  
Galambok a magas dúcban  
Fásultan alszanak.

Eperfánkon sárgarigók  
Bőven lakmároznak,  
Bodri kutyánk az udvarban  
Boldogan sétálgat.

Küszöb előtt éhes cicánk  
Egérről álmodik,  
Eresz alatt a sok fecske  
Újabb fészket épít.

Szemétdombon kakas Marci  
Büszkén kukorékol,  
Gerlepár az ezüstfenyőn  
Szerelmet turbékol.

## Hív a halálgong

Megjött a fagyos ősz,  
Viharos, nyögő, bősz,  
Remeg a félénk őz,  
Nincsen a mezőn csósz.

Hallgat a víg madár,  
Nem zeng a hervadt táj,  
Üres lett a határ,  
Fagyasztó szél fúj már.

Az én életem is fogy,  
Nem látom a Napot,

Hív már a halálgong...  
Testem holnap halott!

## Piros Pista bácsira emlékezem

Egyszerűen csak Piros Pista,  
Pedig volt becsületes neve.  
Fiatal korában vadászott,  
Cserkészte a zsákmányt éberen.

A falusiak gúnytárgya lett,  
A füttyszóra felháborodott,  
Drótostorával védekezett,  
Vagy sötét kuckába húzódott.

Jópofa ember volt az öreg,  
Virágos borral is megkínált.  
Házfalára dalokat festett,  
S nyugodt, békés életet kívánt!

## A gyertyások

Az öreg Gyuri bácsi haldoklott.  
Papot kívánt, utolsó kenetet.  
Tél volt a javából, vad, tomboló,  
Amitől az élet is megdermed.

Ilyen időben nem fog be senki.  
Hogy a beteg plébánost elhozza.  
Az igaz ember még a kuttyáját  
Sem zavarja ki e zord szabadba.

A Süket János, mondta valaki.  
Ő a pokol ördögétől sem fél.  
Jók a lovai, bírják a telet,  
A bátorság megedzette lelkét.

Így is lett, de útközben baj történt,  
Gyertyások ültek a szekérére.  
Imádkozott a pap, Istent hívta,  
Hintette szegény a szenteltvizet.

Mind hiába, egyre többen lettek,  
Még a lovak nyakán is villogtak.  
Ekkor János káromkodni kezdett,  
És a gonosz lelkek elillantak!

## Dolgozatjavításkor

Összefolyó betűképek,  
ákombákom írás,  
táncpörgető gondolatok,  
mesét játszó prímás.

Hadakozó kacskaringók,  
félrebillent fejek,  
görbe hátú körvonalak,  
tintafoltos kezek.

Bánatos-bús gyermekarcok,  
remegő kis szemek,  
ködhomályból felém szálló  
membrán szárnyú lelkek.

## Sovány veréb

A szilvafánk csupasz ágán  
Sovány, árva veréb guggol,  
Száraz gyümölcsöt csipeget.  
Mecsajnáltam szegény párát,  
Vettem neki kölesmagot,  
Bírja jobban a zord telet.

Hamar társai is lettek,  
És boldogan lakmároztak  
Vidám csivitelés közben.  
Éhes szarka nézte őket,  
Sóhajtozott bánatában,  
S fejét ravaszságon törte.

## István-napi jókívánság

István volt az első király,  
Csodálta az egész világ,  
Szent életű, erős kezű,  
Istenhívő, tiszta lelkű.  
Kövesd őt emberségében,  
Békét adó keresztégből!

## Búcsú

Búcsúzom tőled Budapest,  
Bár oly csodás az est,  
Fölötted millió fény  
Vibrál a vén Duna vizén.

Lelkem itt sokszor megpihent,  
S mint zajló vized lent  
Szelídül fékcsendesen  
A daltermő, békés jelen.

## Éji látogatás

Mint sírbörtönből hazajáró  
lelkek, lopva lebbent álmom  
az éj függőnye mögé rejtett,  
pihegő, alvó falum felé.

Néma csendben ültek a házak  
hunyt pillájú, sötét szemekkel,  
s kutyák dalától zsongó tájon  
repült velem az emlékezés.

Egy asszony virraszt magányosan:  
kis sziget óceán közepén.  
Fekete felhők takarói  
ölelik át termékeny szívét.

Homályt osztó fényként jöttem,  
kelet napszeme hús hajnalnak:  
virágot ültetni szívébe,  
soktermőt, örökké virulót!

## Dalaim

Miért is énekelek mindig,  
Mint napkeleten imamalmok?  
Miért is tépdeselem fel újra  
Hegedt sebem, mely alig sajgott?

Miért is hívlak téged vissza,  
Ki olyan hűtlenül elhagyta?  
Miért is sírok minden éjjel,  
Hisz könnyeim elapadtak már?

Miért is élek, mint az árnyék  
Kísértet módjára bolyongva,  
Ha nékem már csak tövis terem  
Rózsák nélkül bús magányomra?

De nem hallgat el fájó dalom,  
Kavarva lelkem hév nyugalmát.  
Talán, ha egyszer elköltözöm  
Meglelve majd a sötét halált!

## Az első csók

A lány még gyerek volt.  
Fehér blúza keskeny mellett takart.  
Szemében félő kíváncsiság csillogott  
S ösztönös vággyal tapadt a fiúhoz.  
Ajkán szelíd remegés futott át,  
S boldogan itta a mámoros csók borát.

# Meddig ugatnak a fegyverek?!

Egy vietnami lány fekszik  
a dzsungel morotvás  
talaján,  
megtépett ruhája alól  
kékvörösén villan elő  
sovány teste,  
arcán mély seb tátong,  
ajkai zöldes habot szűrnek  
cserzett bőrére,  
penészfoltokat térképezve,  
jobb tenyere a mohás  
földbe mélyed,  
görcsös ujjai ráfonódnak  
a zsírosfekete göröngyre.  
Halotti csönd...

Ágyuk és bombák tompa puffanása.  
A búzló tetem fölött  
döglegyek raja kering  
zümmögve kórusdalt;  
a dzsungelélet kiált a  
Világba:  
Emberek! Meddig még?!  
A hangot megtöri a  
Rengeteg-erő,  
s a távolban újra felugatnak  
a gyilkos gépfegyverek...

# Budapesten

Legenda  
ölel  
körül  
s a lelkem  
újra  
örül...

Hős Árpád  
sarja  
szólít  
és Margit  
lénye  
hódít...

Kegyetlen  
durva  
s rideg  
e romlott  
bűzös  
jelen...

## A Dunánál

A vén Duna partján  
hallgat a fájdalmas jelen,  
fölötte fénysávok lógnak,  
s újra itt vagy velem.

A múltból térsz vissza,  
az elrabolt évekből,  
hol ifjúi álmokat  
loptak a véreimből.

Feltörsz a homályból,  
az érzelmek mélyéről,  
és letéped a fátyolt  
a feledés sebéről.

Jajongsz, sírsz, bús-némán,  
vad idegtépő tánccal,  
véres hullámok sora;  
s zuhanok az árral.

## Egy gondolat bánt...

Engem csak egy gondolat bánt:  
Elveszni fénytelenül, sután.  
Nem lenni semmi, eszmeakarat,  
Csupán magyar statisztikaadat!

# Vihar

Váratlanul érkezett meg,  
Nem leste, várta senki sem,  
De érezte fáradt testünk  
Álomringató illatát.

Háborgó lelkünk csendesült,  
Imába fúlt a kacajunk,  
S mint virág kelyhében a méh,  
Bújt szívünkbe a szeretet.

Villámtűznél gyújt pipára,  
Dübörgő szavakkal az ég,  
És szeméből könnyet csal ki;  
Felhőkbe szikrázó füst.

S önti könnyét az áldott ég,  
Fű, fa, virág szomja elég.  
Csend honol már a föld felett,  
Békét sugallva a nép között.

## A háború „gyümölcse”!

Jó édesanya siratja  
daliás, szép három fiát.  
Vérbosszú, dölőfős gyűlölet  
veszté mindnyájukat el.  
Az idősebbet Baranyában  
érte a zord-kegyetlen halál,  
a középsőt Szarajevóban  
gránát szabdalta darabokra,  
a legkisebbnek Boszniában  
zárták le szelíden kék szemét!

Jó anya búsan keresi  
ellopott, hős gyermekeit.  
Titok fedi valamennyi  
rejtelmes-jeltelen sírját.  
De konok kitartással kutat,  
aszott arcán béna fájdalom,  
vérző lelkében mérhetetlen  
üresség, emésztő-égő kín.  
Elátkozott förtelmes világ:  
virágait hervasztotta el!

Beteg anya gyászkendőt köt  
lekonyult őszes fejére,  
kiballag az alkonyatban,  
a rideg-csöndes temetőbe.  
Reáborul szüleinek vén,  
rozsdásodó vaskeresztjére.  
Imát rebegve fohászt küld fel  
a megváltás Urához, kérve:  
találkozzék az öröklétben  
elhunyt, drága szeretteivel!

## Biztos a szigetünk?!

Már szelíd barkát gyöngyöz  
A kora tavaszi szél.  
Lágyszemcsés aranyporát  
Zajongva dongja körül  
A mézelő szorgos nép.

Hallgat némán a bogár,  
Lelkemben béke pihen,  
Új érzelmek nem tépik.  
Tűnik a fájdalmas múlt,  
Bíztat a fényes jelen.

Fenyők enyves tűhegyén  
Szelíd gerle turbékol.  
Szerelemre társat hív.  
Csábító dala dúdoló.  
Varázslatos az égbolt.

Nyugalmat adó világ.  
Még minket nem fenyeget  
Égre néző bús kémény:  
Bomba, gyűlölet, halál,  
Batyut cipelő menet.

A biztos szigetélet,  
A jövőnk félve remeg,  
S míg ébred fáradt álmából  
Elfásult, fáradt falum:  
A nap pírja megjelent!

# Kísértés

Álom nélküli éjszaka.  
Ablakomba belóg a hold,  
Fakóarcán kesernyés folt.

Vészterhelten virrasztó csönd.  
Távolban bús bagoly,  
Felén kétes árnyék suttog.

Csalogat a messzeségbe.  
De bennem nyugalom honol,  
És szűnik az égető gond!

## Büfékaland

A kiskocsmá sarokpadján ültem.  
Hallgattam az andalító zenét.  
Közben elmém a távolban kószált  
Ismeretlen tájak, dolgok felé.

És akkor... hirtelen megjelent Ő.  
Elbűvölt szépsége, bája, kecsé.  
Majd körülnézett, helyet keresett.  
Bátorítással intettem neki.  
Bizalmasan asztalomhoz hívtam.

Csodák csodája, elindult felém.  
Ajkain viruló, pajzán mosoly,  
Szemében varázslatos lángsugár.  
Harmatos arcán pajkos, megnyerő pír.  
Járása, termete elbűvölő,  
Babonázóan lebilincselő.

- Szabad? - kérdezte dallamos hangon.  
- Lekötelez - rebegtem örömmel.  
- Mit iszol? - löktem elé a kérdést.  
- Whisky szódával, szívecském, ha lehet.  
- Persze - bólintottam megnyugtatón.  
Intettem a csinos pincérlánynak,  
És megrendeltem a kívánt italt.  
- Te ilyen pocskék lötytyel beéred,  
Meredt rám tágra nyílt ablakokkal?!  
- Nem bírja a gyomrom az erőset.  
- Kár. Ettől az ember igazán nem lesz  
Bikatermészetű torreádor!

# Kedvenceink

A kékfrankos

bora rangos,  
ízlelik is  
az emberek.

A bikavér

nemes kékvér,  
erőt, derűt  
tőle nyerhetsz.

A sardoné

szép királyné,  
szeretik Őt  
a nemzetek.

A burgundi

fényben úszik,  
vidámságot,  
kedvet teremt.

Olaszrizling,

sárga billing,  
belőle fogy  
sok, rengeteg.

A kadarka

jó zamata  
költők, írók  
szerelmese.

## Kiközösítve?!

Jernej lettem a hazámban,  
Politikai kazánban.  
A meg nem értés vesz körül,  
A sátánfajzat most örül.

Megkapta hát, mit keresett:  
A vád- és büntudat-keresztet.  
Viselje meggörnyedt vállal,  
Tűró kutyaalázattal.

Óhaját elveti népe,  
Kit bénít a közöny kénye.  
Magányos farkas lett talán:  
Most konok magyar talaján!

## Nekem az mindegy...

Nekem az mindegy, hogy hol és mikor,  
Zongora vagy gitár hangja mellett:  
Csak érinthessem bársony melledet.  
Csak érinthessen bársony melledet.

Erdők mélyén kopott padok ölen,  
Vagy sötét, védett vén kapuk alatt:  
Csak csókolhassam szétnyílt ajkadat.  
Csak csókolhassam szétnyílt ajkadat.

Neonfényes kéklámpák tövében,  
Hús páholyok rejtélyes zugában:  
Csak ölelhessem karcsú derekad.  
Csak ölelhessem karcsú derekad.

## Színes növényparádé

A kankalin halvány arcán tavasz fakad.  
A hóvirág boldog kikeletet harsog.  
A nárciszok virágain méhek zsongnak.  
A kék nefelejcsben drága smaragd ragyog.  
A gyöngyvirág gyöngyén fehér gyémánt pereg.  
Az égő tulipánban vörös láng lobog  
A nőszirm tarka tövén sóhaj fakad.  
A gólyahír sárga szirmán hajnal dereng.  
A lilium díszes ruháján lágy pír ég.  
A pünkösdi dúskeblű labdája szédít.  
A szarkaláb szárnyán remény virul.  
A rózsakelyhében részeg illat remeg.  
A muskátli vérpiros bársonya bódít.  
A szerény írisz szeme szelíden hódít.  
A máriakönnny olvasóján könny rezdül.  
A gladiólusz koronája tündököl.  
A kána indika selymén harmat csillog.  
Az őszirózsa ujjas hegyén zúzmara gyöngyöz.  
A krizantém megszépült az októberi fényben.  
A jégvirág gyűszűjén elmúlás hervad.  
A lila orgona kacéran csillantja pompáját.

A karcsú fűzfák csibéi,  
dús barkái aranypor hintenek.  
A tulipánfák lilaruhás  
szoknya fodrát rovarok lepik.  
A labdarózsák csipkés vatta-  
labdacsa csábítón integet.  
A korai barackok karcsú  
ágait virágok borítják.  
A zamatos kajszik hosszú  
karján rózsaszín bolyhok pirulnak.

A fiatal szilvafák tüskés  
    fehér testét fátylak borítják.  
A cseresznyefák menyasszonyi  
    ruháját lanyha szél babrálja.  
A spanyolmeggyek csészéjében  
    apró, zöldszemű bogyók ülnek.  
A cigánymeggyek lomha tartása  
    gazdag termésről álmodik.  
A megvénhedt almafa védett  
    odújában mókus szunyókál.  
A téli körtefa vékony  
    vesszőin sárgás rügyek bomlanak.  
A gyérlombú som arany-  
    pírban mutatja sápadt díszét.  
A diófák fürtös ujjain  
    fényes hátú bogarak gyűrűznek.  
A szelídgesztenye patyolat  
    lampionja illattal bódít.  
A ritka eperfa szamócás  
    gyümölcsét rejtve dédelgeti.  
A haragos birs kérge alatt  
    védi kicsattanó bő csíráit.  
Az elárvult naspolya némán  
    nyújtja ég felé csupasz karjait.

A természet bővérű élettől duzzad.  
Örömet, boldogságot és békét óhajt  
Földünk minden élőlényének:  
Növénynek, állatnak, Embernek!

## Legókirály országában

Legókirály országában  
sok a játék, kockadarab,  
színesek és jól formáltak,  
építkezni, szórakozni  
gyerekeknek kitaláltak.

Egy a baj, hogy nagyon drágák,  
pénzeszsák kell már hozzájuk,  
nem papírból, márka, dollár,  
szegény ovis csak a boltban  
nézheti sóvárgó szemmel.

## Az Amadeusban

Az Amadeus homályos  
intimen védett zugában  
szomorkodik búslakodva  
egy sértett legény magában.  
Megcsalta a szeretője,  
becsapta őt az a barna.  
Mással csókolódzott egész  
éjjel; szökött meg a csalfa.

## Pesti rikkancs

Óriási szenzáció!  
Nincs az Adrián hó!  
Hetet kölykezett egy kutya,  
szegény fogatlan vén szuka.  
Óriási szenzáció!  
„Esti a hi... lap!”

## Síró vadlibák

Síró vadlibák  
gyülekeznek a  
szürke felhős égen,  
ez már a nehéz,  
szeles, zúzmarás  
ősz jele.  
Nemsokára csendes lesz  
a táj,  
elalszik a fáradt,  
álmos határ.

## A napot elérni!

Szeretnék néha felrepülni,  
a magasba törni.  
Mint valami hegyóriás  
völgyeken őrködni.  
Mint a vulkán vágyik lelkem  
a Napot elérni.  
Az igazi megbecsülést,  
emberjogot kérni.  
Legyek én is bátor költő,  
ki szereti népit,  
örök éltű, mint Földanyánk,  
ezredeken végig!

# Ha Ők lehetnék!

Higgyétek el,  
ártatlan vagyok?  
A szeretőm gyermeke  
halott.  
Nem mentem magam,  
a boszorkányház picéje mélyén  
pihen.

Bíróági végzés: Bűnös, de...  
lakásgond,  
megnemértés,  
éhezés...

Miért néztek rám ilyen furcsán?  
Már nem vagyok börtönszagú,  
ingyen-kosztos,  
246-os.

A mecédes-agyú nagy farkasok  
szabadok.  
Ők mindig tudják,  
mikor kell elejteni e nemes  
vadat!

## A vén folyó

Megcsaltál, gonosz hazudozó.  
Engem, egyetlen barátodat!  
Lassan hömpölygő, szelíd folyó,  
Meseszép világot ígértél.

Szárnyaló, gazdag gondolatot.  
Víg, pajkos fiatalságot.  
Igaz barátok szeretetét.  
Jósoltad, hogy békés jövőnket

Nem robbantja szilánkos lángra  
A gyűlölet átkos parazsa.  
Most szárnyszegetten, letaglózva  
Vágyunk egy fényesebb világba!

## A rab fiú álma

Barna haja leng az éjben,  
Ahogy száll felém az éjben.

Arca mosolyog a fényben,  
Napsugár a hideg télben.

Szeme szomorú nefelejcs,  
Amit szívem sosem felejt.

Ajka lángban égő rózsza,  
Nyíljon ki szeretet-szóra.

Bocsássa meg vétkeimet,  
Vihar sodort el engemet...

Letépve a rózsabimbó,  
Üres szár, mint a tarló.

## A siralomházban

Megjött a fagyos ősz,  
Viharos, nyögő, bősz.  
Remeg a félénk őz,  
Nincsen a mezőn csősz.

Hallgat a víg madár,  
Nem zeng a hervadt táj.  
Üres lett a határ  
Fagyasztó szél fúj már.

Az én éltém is fogy:  
Nem látom a Napot.  
Hív már a halálgong...  
Testem holnap halott!

## Egy kis félreértés

A trafikból rohantam ki,  
Kezemben zsúfolt csomagok,  
Úgy loholtam a bank felé.

Egyszer csak hupp!, lábam alatt  
Nyivákoló szőrmepamacs.  
Megszeppenve terültem el.  
De már hallom is a hangot:  
– Nem tud vigyázni, maga... ah...  
Szentelen, durva, huligán!

– Ne félj, aranyos kutyuskám,  
Mégvéd a jószágos mama.  
De ezért lakolni fog!

## Elválásunk

A megszokott, kedves padon  
vártalak este,  
Az idő gyorsan múlt, rohant,  
de te nem jöttél.  
Fájó szívvel kullogtam el  
keserűséggel.

Tudom, hogy megbánod te még  
balga tettetted.  
Lehet, hogy más csábított el  
varázserővel?  
Nem baj. Nem sírok elbújva  
régmúlt dolgokon.

Egyszer rájössz, hogy számodra  
mit jelentettem.  
Igaz szerelmes, hűséges  
egyedüli társ,  
Akit eldobtál magadtól  
önzön, hidegen.

## Peng a gitár...

Peng a gitár vidám hangja,  
Benne zeng a szerelem,  
Bűvös dala zengő hárfa:  
Érted vágyó sejtelem.  
Bűvös dala zengő hárfa:  
Érted vágyó sejtelem.

Ülj hát mellém szép kedvesem,  
Te fiatal barna lány,  
Nyújtsd az ajkad páros csókra:  
Hadd égessen meg a láng!  
Nyújtsd az ajkad páros csókra:  
Hadd égessen meg a láng!

# Valami nagyon fáj

Valami mindig nagyon fáj,  
csak nem tudom nevét.  
A véremben gyökeredzik,  
a mellemben ül,  
vad tivornyával  
agyamban hegedül.

Valami mindig nagyon fáj,  
bősz erővel szorít.  
Gyilkos tüze velőmbé mar,  
csatázok vadul,  
lázálom gyötör  
s dalom színe fakul.

Valami mindig nagyon fáj,  
tombolni, szétzúzni  
e vadfeszítő erőket!  
A szívre, agyra  
tébolyult béklyót,  
hogy nyugalmam adja.

## Az Árpád hídon

Az Árpád hídon ballagtam át  
Pestről Budára.

A Duna zavaros volt. Sötét  
vize sandán néma.

Megálltam a közepén. Vártam,  
hogy beszéljen hozzám.  
Mesélje el rég történelmét,  
évezredek múltját.

Csak csobogott, folydogált tovább.  
Én álltam, álltam ott,  
mint az érzéketlen kőbálvány  
néztem a világot.

## A magányos tölgy

Vadon kellős közepén,  
A rengeteg völgy ölén,  
Hova napfény lopva jár,  
Sűrűsége árny, s talány.

Él magában mogorván,  
Mint vízvirág morotván,  
Jó öreg tölgy magában,  
Bús elhagyatottságban.

Nem keresi senki már,  
Végideje felé jár.  
Kígyót-békát szórnak rá,  
Testét vad szél sorvasztá.

Törzsét hosszú éveken  
Hamvas moha lepi be,  
Gyérlombú zöld levelén  
Csak elvétve csillan fény.

Kelet szele tombolt rajt,  
Úzve bűz sátántáncát,  
Az élete csupa dér,  
Fagyérlelő zordon tél.

Óh, ki lesz az áldott lény,  
Ki e tölgyre küld napfényt?  
S elűzve bús magányát,  
Visszaadja szép álmát!

## Modern bukolika

Ébredesz álmából az elhagyott puszta,  
Zöldbársony ruháját felöltötte újra.  
Leveté magáról hófehér lepelét,  
S virulni engedi kebelén gyermekét.

A kapott életért cserébe újat ad,  
Göröngyös földteste büszkeségtől dagad.  
Recsegnek csontjai, duzzadnak bordái,  
Ég felé szöknek fel, magtermő csírái

Gyönyörű templommá válik a természet,  
Ahogy bontja rügyét sok fakadó élet.  
Gabonák levelén hús harmat lágy cseppje,  
A titkos teremtés ereje él benne.

Ujjong vaseke, kiált a borona:  
Tavasz van, vár reánk barázdák dús sora.  
Jármot vesz magára a hús igás-állat,  
Segíti munkában a jó embertársat.

## Múló évek!

Az életem nagyobb részét  
már megéltem én.  
Adott nekem boldogságot,  
sok hiú reményt.  
Most csak békés öregséget  
kívánhatok én!

Hol van...

Hol van ma itt  
irodalom?  
Bár születnek,  
mint hatalom.  
Talán csak nem  
írott halom?

Tragédia  
csak a színház?  
Furcsa szöveg,  
farsangi bál?  
Hol találsz  
már a drámát?

Irodalom,  
pazar színház,  
Nemes művek  
bő garmadát  
Jó közönség  
téged nem lát!

## Bús a határ

Bús a határ,  
fázik a határ,  
elalszik a határ:  
bús  
fázik,  
elalszik:  
a határ bús, fázik, elalszik.

Száll a madár,  
dalol a madár,  
búcsúzik a madár:  
száll,  
dalol,  
búcsúzik:  
a madár száll, dalol, búcsúzik.

## Gyere Dani

Gyere Dani rókát fogni,  
Vörös szőrű lompost hozni.  
Három domb között,  
Rókalyuk mögött.

Gyere Dani mókust lesni,  
Űrge-fürge bűvészt lesni.  
Zöld levél között,  
Fenyőág között.

Gyere Dani nyuszt látni,  
Kurta farkú fülest várni.  
Friss here között,  
Barázdák mögött.

# Napraforgó

napraforgó napot néz  
napot néz  
sárgarépa orsós méz  
orsós méz

tarlórépa kis cipó  
kis cipó  
megérett a tök-hordó  
tök-hordó

kukorica sokszemű  
sokszemű  
vöröshagyma keserű  
keserű

piros alma mosolygó  
mosolygó  
sárgadinnye ízes jó  
ízes jó

## Napot vár

krumpli szárán  
bogár jár  
bogár jár  
sárga csonkja  
napot vág  
napot vár

bogyójában  
féreg jár  
féreg jár  
csonka szeme  
napot jár  
napot vár

## Aláhull

Hull lassan az őszi köd,  
Megdermed rét, láp, a rög,  
Fűszálra hóharmat ül,  
Égen varjúraj repül.

Hull csöndben a pelyhes hó,  
A világra takaró,  
Rózsét nyel a kemence,  
Derűt hint a lelkekbe.

# Elmentél

(2014. január 7-én)

Előtte este sokáig beszélgettünk.  
A téma: az első találkozásunkról  
Meg az '56. december 28-i  
Este, a döntés, hogy házastársak leszünk.  
Talán megéreztük, hogy vége lesz a szép,  
Békés, boldogsággal gazdag életünknek?!  
Ki tudja megmondani. Csak a jó Isten.  
Csókkal tértünk nyugvásra az Úr nevében.

...Szép álmom volt. Irimmel virágos réten  
Jártunk. Fiatalok voltunk, szerelmesek.  
Változott az álmkép... a kék Adrián  
Nyaraltunk. Már áldott állapotban voltál.  
...Sírtunk mindketten, mikor '59-ben  
Elváltunk egy évre, mert katona lettem.  
Homályos képsorok: gondok és szegénység.  
Boldogság. Lányunk után fiúnk született...  
étkor ébredtem. Irimet nem találtam  
Mellettem a paplan alatt az ágyamban.  
Furcsa... Mi történhetett, hogy nincs itt. Alszik?!  
Megnézem. Üres az ágya. Hol vagy, Irim!  
Csönd... Istenem! Ájultan fekszik a piros  
Szoba szőnyegén. Mit tegyek?... Jaj!... Telefon...  
Mentő, orvos, kórház, élesztés-kísérlet...  
Búcsú nélkül, némán hagyta itt. Elmentél.

*3 év után – 2017. január 7-én –,  
Göntérházán, férjed*

# Irim a mennyben!

Biztos vagyok benne, mert hiszem,  
Hogy elhunytá után a lelke  
A tisztítótűzben pihent meg.

Nem veszett kárba imádságom.  
A mennyek Ura meghallgatott  
S égbe vitte Istenhez méltón.

Ő most boldog, mert az Úristen  
Kegyében tanítja a gyermek-  
Angyalkákat szép énekekre.

Közösen áldják és imádják  
A Teremtőt, az örök Atyát,  
Szívük isteni hódolatát.

Most megnyugodott Irim lelke.  
Megszűnt fájdalma, gondja, vétke.  
S békében él az örök Létben!



*A 61 versem a DALAIM című kötetben  
jelent meg 2017-ben*

# Tartalomjegyzék

|                         |    |                                   |    |
|-------------------------|----|-----------------------------------|----|
| Egérbolt.....           | 5  | Itt van a tél.....                | 26 |
| Ébredés .....           | 6  | Susog a nád .....                 | 27 |
| Gyermekkorom .....      | 7  | Három cserép,<br>három veréb..... | 28 |
| Tavaszi hangzavar ..... | 8  | Csillagom .....                   | 29 |
| A kisfecskék .....      | 8  | Magabiztonság .....               | 30 |
| Palika és a cica.....   | 9  | Verseim.....                      | 31 |
| Merre száll?.....       | 9  | Gondolataim .....                 | 32 |
| Méhecske .....          | 10 | Lemondás.....                     | 32 |
| Hóvirág.....            | 10 | Akarsz még valamit? .....         | 33 |
| Madárfütty .....        | 11 | A forradalom emlékére .....       | 34 |
| Búzaszár .....          | 11 | Felháborodás .....                | 35 |
| A vidámparkban .....    | 12 | Acéldrótok.....                   | 35 |
| Az elefánt .....        | 13 | Tömeggyűlés .....                 | 36 |
| Pipacs-tár.....         | 13 | Vérmalom.....                     | 37 |
| Szappanbuborék .....    | 14 | Eredmény .....                    | 38 |
| Dongó-darázs .....      | 14 | Kontradikció .....                | 38 |
| Patak partján.....      | 15 | Körüti aluljáró .....             | 38 |
| Falra kúszik.....       | 15 | Mikro-miniszoknyás<br>lány.....   | 39 |
| Meggy-makk.....         | 16 | A türelmes koldus.....            | 39 |
| Napraforgó.....         | 16 | Autóbuszon.....                   | 40 |
| Többet ésszel.....      | 17 | Csontok a tetőn.....              | 41 |
| Napot vár.....          | 17 | Visszhang vonó nélkül.....        | 42 |
| A szöcske .....         | 18 | A hídvégi kertek alatt.....       | 43 |
| A kis elsős .....       | 19 | Kétfajtán .....                   | 43 |
| Kék szilva .....        | 19 | Társad vagyok .....               | 44 |
| Búcsúzik a nyár .....   | 20 | Biztonság .....                   | 44 |
| Ősszel az erdő.....     | 20 | Benned a szójáték.....            | 45 |
| Varjú bácsi.....        | 21 | Újra veled .....                  | 46 |
| Szürke ég .....         | 22 | Lenkéhez .....                    | 47 |
| Aláhull .....           | 22 | A fiam .....                      | 48 |
| A kis mókus .....       | 23 | Tavaszi.....                      | 49 |
| Kutyaház .....          | 23 | Pásztortűzek .....                | 49 |
| A szarka .....          | 23 | Kenyérvető .....                  | 50 |
| Harkály doktor .....    | 24 | Elmerül az éj.....                | 51 |
| Zerge volt.....         | 24 | Ősz árnyéka .....                 | 52 |
| Tudod pajtás.....       | 25 |                                   |    |
| Hópihe .....            | 25 |                                   |    |

|                        |    |                           |     |
|------------------------|----|---------------------------|-----|
| Régi szüretetek .....  | 53 | Ember vigyázz!.....       | 87  |
| Reggel:.....           | 53 | Gyötrődés .....           | 88  |
| Délben:.....           | 54 | A vártán.....             | 89  |
| Este: .....            | 55 | A holnap fiai .....       | 89  |
| Éjjel: .....           | 56 | Tito.....                 | 90  |
| Őszi ritmus.....       | 57 | A Drávánál.....           | 91  |
| Tollam .....           | 58 | A Pohorje .....           | 92  |
| Gyertek! .....         | 59 | Nyár végi motívum .....   | 93  |
| Mondóka.....           | 59 | Tavaszi szimfónia.....    | 94  |
| Falusi lakodalom ..... | 60 | Nap-lop... ..             | 94  |
| Lovam füle .....       | 61 | Találkoztunk.....         | 95  |
| Udvarban.....          | 62 | Ugye érzed .....          | 95  |
| Mit is mond? .....     | 63 | Azt hittem .....          | 96  |
| Vesszőparipám .....    | 64 | Máglyatűz .....           | 96  |
| Rókamese .....         | 64 | Bálványrombolás .....     | 97  |
| Három egér .....       | 65 | Valami eltörni            |     |
| Ébredés .....          | 66 | készül... ..              | 98  |
| Élet a mezőn.....      | 66 | Még mindig.....           | 99  |
| Ébredj Balázs! .....   | 67 | A búcsúzó ősz.....        | 100 |
| Kertek kincse .....    | 68 | Bolondos április.....     | 101 |
| Rókarejtő réten .....  | 69 | Gyümölcsszedés.....       | 102 |
| Gólyahír.....          | 70 | Hintapalinta.....         | 103 |
| Béka-akarat .....      | 70 | Mák – rák – zsák.....     | 103 |
| Farsangolás .....      | 71 | Az udvari hajós .....     | 104 |
| Rókabőrbe? .....       | 72 | Öreg kandúr .....         | 105 |
| Mákot fejtett.....     | 73 | A kis hős.....            | 106 |
| Vers Öcsinek .....     | 74 | Tyúkanyó.....             | 106 |
| Október .....          | 75 | Kakastaréj .....          | 107 |
| Ince-pince .....       | 76 | Meseszárnyon.....         | 107 |
| Ősz szele sír.....     | 76 | Rétes-krémes-béles .....  | 108 |
| Tél .....              | 77 | Réti mozaik .....         | 109 |
| Hóember.....           | 77 | Peti fiam.....            | 109 |
| Kocasors .....         | 78 | Csalogató.....            | 110 |
| Télapó zsákja.....     | 79 | Ellentét.....             | 110 |
| Jó lenne élni! .....   | 80 | Valaki Ady-verset         |     |
| Mit tudják... ..       | 81 | mondott .....             | 111 |
| Gondjaim.....          | 83 | A lerombolt templom ..... | 111 |
| Nem mindegy.....       | 85 | A telefonkönyv .....      | 112 |
| Valami nincs.....      | 86 | Tíz para.....             | 113 |

|                               |     |                               |     |
|-------------------------------|-----|-------------------------------|-----|
| Szilánkok.....                | 114 | Végpontok .....               | 150 |
| I. Vezetés.....               | 114 | Groteszk.....                 | 150 |
| II. Kényes ügy .....          | 114 | Gyászlakodalom.....           | 151 |
| III. Másképpen.....           | 115 | A tyúkszem.....               | 151 |
| IV. Ellentét .....            | 115 | Ítélet.....                   | 152 |
| Szilveszteri vidám sorok..... | 116 | Erő-politika .....            | 153 |
| Létünk .....                  | 117 | Modern rébusz .....           | 153 |
| Vallomás .....                | 118 | Nyelvhasználatunk tüskéi..... | 153 |
| Az új idők szava .....        | 119 | I. Előszó.....                | 153 |
| Hajnalérés .....              | 121 | II. Autóbuszon .....          | 154 |
| Huhogók.....                  | 122 | III. Két magyar               |     |
| Márciusi dal .....            | 123 | beszélget .....               | 154 |
| Most.....                     | 124 | IV. Egy középiskolai          |     |
| Sodrásban.....                | 125 | szlovénórán .....             | 155 |
| A szorongó .....              | 126 | V. Egy gyárban .....          | 155 |
| És mégis.....                 | 127 | VI. Kétnyelvű                 |     |
| Láttam.....                   | 130 | gyűléseink.....               | 156 |
| Új nyár .....                 | 131 | VII. Utószó.....              | 156 |
| Szerelem .....                | 132 | Bántanak.....                 | 157 |
| Még mindig.....               | 133 | Századunk vágya .....         | 158 |
| Szerelem .....                | 134 | Vers a kétnyelvűségről .....  | 159 |
| Szeretnék.....                | 134 | Ereszlakók .....              | 160 |
| Belenyugvás.....              | 134 | Ablakunkban.....              | 161 |
| Vágy .....                    | 135 | Gyorssegély.....              | 161 |
| Derengés.....                 | 135 | Rózságon .....                | 162 |
| Meddig magyar                 |     | Elemér és az egér.....        | 163 |
| a magyar?!.....               | 136 | Pajtások.....                 | 164 |
| Végzet .....                  | 137 | Delelőfény .....              | 165 |
| Kohóizzás.....                | 139 | Meseszárnyon.....             | 166 |
| Kórházi képek.....            | 139 | Farkasmese.....               | 166 |
| Múltidéző .....               | 140 | Télapóvárás.....              | 167 |
| Társaim!.....                 | 140 | Tájkép.....                   | 168 |
| Maribori panorama .....       | 142 | Tréfavers.....                | 168 |
| Tűnődés .....                 | 144 | Kikelethirdetők .....         | 169 |
| Merengés .....                | 146 | Itt a tavasz .....            | 171 |
| Felhőt fodrozó.....           | 147 | Tavaszkor .....               | 172 |
| Téli világ.....               | 148 | Téli táj.....                 | 173 |
| Temetőben.....                | 148 | Hóember.....                  | 174 |
| Fohász .....                  | 149 | Hang-bona.....                | 175 |

|                                 |     |                                            |     |
|---------------------------------|-----|--------------------------------------------|-----|
| Hetési élcelők.....             | 178 | Új remény.....                             | 227 |
| Bánután az.....                 | 178 | A zsarnok.....                             | 227 |
| Dobronakon.....                 | 178 | Ott, a segesvári rónán... ..               | 228 |
| Göntérházán.....                | 179 | Esti fohász.....                           | 229 |
| A hídvégi.....                  | 179 | Mi lesz velünk?... ..                      | 230 |
| Hosszúfalu.....                 | 180 | A munkához!.....                           | 232 |
| Kámaházán.....                  | 180 | Szürke vasárnapok.....                     | 233 |
| Radamosban.....                 | 181 | Hetven év!.....                            | 234 |
| Zsitkócban a.....               | 181 | Pincérszemlélet.....                       | 235 |
| Hagyományápolás.....            | 182 | Hetven évem.....                           | 236 |
| Mesterséggűzés.....             | 182 | Rád gondolok.....                          | 237 |
| Nálunk régen?!.....             | 183 | Csábítás.....                              | 238 |
| Milyen lett?.....               | 188 | Még harminc év után is... ..               | 239 |
| Piki és Blöki.....              | 190 | A virágbibe.....                           | 240 |
| Rigó szállt... ..               | 191 | Negyven év után.....                       | 241 |
| Az én keresztpókom.....         | 192 | Nosztalgia.....                            | 242 |
| Madárfütty.....                 | 193 | Szex(text)ológia.....                      | 243 |
| A kis mókus.....                | 194 | A piacon.....                              | 247 |
| Békaakarat.....                 | 194 | Ifjú szívem.....                           | 248 |
| Rókamese.....                   | 195 | Nyelvprivatizáció –<br>szövegdőmping?..... | 249 |
| Hol érik, terem.....            | 196 | Csokonai.....                              | 250 |
| Vadgesztenyét... ..             | 197 | Színház az egész irodalom? .....           | 252 |
| Cseresznyeszüret.....           | 198 | Mi a mosoly?.....                          | 252 |
| Élet a mezőn.....               | 199 | A divat.....                               | 254 |
| Az út szélén.....               | 200 | A halcsontfűzős lidérke.....               | 256 |
| Láttál-e már:.....              | 201 | Késői virágzás.....                        | 257 |
| Erre ment... ..                 | 203 | Októberi hangulat.....                     | 258 |
| Karácsonyfánk.....              | 204 | Régi aratás.....                           | 258 |
| A muravidéki magyarokhoz! ..... | 205 | Az első hó.....                            | 259 |
| Mardosó gondok.....             | 206 | Téli világ.....                            | 260 |
| Görcsös virasztásban.....       | 209 | Halált hozó Hajnal.....                    | 261 |
| Mag – Szó – Álom... ..          | 211 | Jól sikerült zsúr.....                     | 262 |
| A Kő!.....                      | 212 | Antennapárbeszéd.....                      | 263 |
| Világaim.....                   | 220 | Fiúk a gyepen.....                         | 264 |
| Ha szárnyam lenne... ..         | 221 | Versfaragás.....                           | 266 |
| Hozzátok szól Igém!.....        | 222 | Korszerűen.....                            | 267 |
| A vén Tölgy lakói.....          | 224 | F. B. Barátomnak!.....                     | 267 |
| Fénykeresés.....                | 225 | „Füstbe ment terv”.....                    | 268 |
| Add vissza!.....                | 226 |                                            |     |

|                          |     |                           |     |
|--------------------------|-----|---------------------------|-----|
| FÁK.....                 | 269 | Télen.....                | 298 |
| Mezők, rétek kincse..... | 270 | Téli táj.....             | 299 |
| Rétek dísze.....         | 272 | A gönci hordó.....        | 300 |
| Mocsarak éke.....        | 273 | János-napra.....          | 301 |
| Kiskertek szépe.....     | 274 | Kongó hordóm.....         | 301 |
| Díszbokrok.....          | 275 | Út porában.....           | 302 |
| Sárgarépa.....           | 276 | A piros labda.....        | 303 |
| Vöröshagyma.....         | 276 | Csokipapír.....           | 304 |
| Paradicsom.....          | 276 | Tik-tak, tik-tak... ..    | 304 |
| Karalábé.....            | 277 | A csodás léggömbök.....   | 305 |
| A sárgarépa gyökere..... | 277 | Tibinek.....              | 305 |
| A spenótról.....         | 278 | Engem!.....               | 306 |
| Aranyalma.....           | 278 | Egy szem búza.....        | 306 |
| Rózsaszőlő.....          | 279 | Tüske között.....         | 306 |
| Piros málna.....         | 279 | Az unokám.....            | 307 |
| Madarak.....             | 280 | Parázs volt bennem.....   | 308 |
| A kis őz.....            | 281 | Égi harmat.....           | 309 |
| Az árva őzike.....       | 282 | Iluska emlékkönyvébe..... | 310 |
| Nyuszi anyó.....         | 283 | Jövőt adó.....            | 310 |
| A bizonytalan jövő.....  | 284 | Fehér lilium.....         | 311 |
| Ravasz róka.....         | 285 | Aranybíbort.....          | 311 |
| Mókusvár.....            | 286 | Követ dob rám... ..       | 312 |
| Mókus él.....            | 287 | Tűzsugarat nékem.....     | 313 |
| Szarvasbőgés.....        | 288 | Fogom a kezéd.....        | 313 |
| Biztonságban.....        | 289 | Vágy.....                 | 313 |
| Tehén szarva.....        | 289 | Arannyal vonnak be.....   | 314 |
| Csirke csipog.....       | 290 | Apám utolsó nyara.....    | 315 |
| Kutya ugat.....          | 290 | Tavaszi.....              | 317 |
| Macska farka.....        | 291 | Nyár.....                 | 318 |
| Macskasors.....          | 291 | Ősz.....                  | 319 |
| Macskát patkol.....      | 292 | Tél.....                  | 320 |
| Egeret les... ..         | 292 | Körtefa.....              | 321 |
| Egy kis veréb.....       | 293 | Érik... ..                | 321 |
| Tavaszi ébredés.....     | 294 | Jövőnek fénye.....        | 322 |
| Jégtörő Mátyás.....      | 295 | A szűzi hó... ..          | 323 |
| Suttog... ..             | 295 | Szállingózva már.....     | 324 |
| Húsvétra... ..           | 296 | Néhány téli haiku.....    | 325 |
| Kenyéradó hónapok.....   | 297 | Jézust váró lelkem.....   | 325 |
| Tarka levél.....         | 297 | Hálát zengve.....         | 326 |

|                                  |     |                                  |     |
|----------------------------------|-----|----------------------------------|-----|
| Évváró.....                      | 327 | Anyám névnapjára .....           | 360 |
| Szilveszter '74.....             | 328 | Anyám sírjánál .....             | 361 |
| Táborozók.....                   | 329 | Nagyanyám.....                   | 362 |
| Cinkepanasz .....                | 329 | Jobbágy őseim.....               | 362 |
| A gerle.....                     | 330 | Nina néni.....                   | 363 |
| Orgonabomlás .....               | 330 | Az első csók .....               | 363 |
| Hárfásdal.....                   | 332 | Őszi gondolatok.....             | 364 |
| Hónapsoroló .....                | 332 | A kőszapocok panasza.....        | 365 |
| A „viharmadár” .....             | 334 | Börtönálom.....                  | 365 |
| A Szem, a Száj, a Fül .....      | 336 | Vonaton.....                     | 366 |
| II. Rákóczi Ferencre emlékezve.. | 337 | Stara Pazova.....                | 366 |
| „Berzsenyinél” .....             | 338 | Vrpolje.....                     | 366 |
| Deák Ferenchez .....             | 339 | Slavonski Brod .....             | 367 |
| Gárdonyi Géza sírjánál .....     | 340 | Nova Kapela.....                 | 367 |
| Rajta magyar!.....               | 340 | Novska .....                     | 368 |
| Szindbádhoz .....                | 341 | Banova Jaruga.....               | 368 |
| Krúdyhoz                         |     | Dugo Selo .....                  | 369 |
| a Kéhli Vendéglőben.....         | 342 | Sesvete .....                    | 369 |
| Költő... ..                      | 342 | Maksimir.....                    | 370 |
| Mura mente dalnoka .....         | 343 | Zágráb.....                      | 370 |
| Segíts nekem! .....              | 344 | A Vid-kútnál .....               | 371 |
| Az esztergomi Duna partján....   | 344 | Szeress! .....                   | 371 |
| Átkot szül .....                 | 346 | Az én falum.....                 | 372 |
| Munkanapom .....                 | 347 | Vers Irénke születésnapjára..... | 373 |
| Távozás .....                    | 348 | Csönd tör... ..                  | 373 |
| Meddig él még.....               | 349 | Ködöt szó... ..                  | 374 |
| Üzenet... ..                     | 349 | Látomás?.....                    | 375 |
| Rabsors .....                    | 350 | Tévés-haikuk.....                | 376 |
| Vigadjanak! .....                | 350 | A végzet.....                    | 376 |
| Az útszéli fakereszt .....       | 351 | A tavasz hírnökei .....          | 377 |
| Búcsú Barátomtól... ..           | 352 | Búcsúzik .....                   | 377 |
| Az élet morotváján.....          | 352 | Derúsen inceleg .....            | 378 |
| Lelkemre rázuhant .. ..          | 353 | Éles kasza pengése.....          | 379 |
| Mégis fény gyúlt .....           | 353 | Égjen benned .....               | 380 |
| Halálcella.....                  | 354 | Ha álomba merül... ..            | 381 |
| Csokrot emlékül.....             | 355 | Megcsaltak az álmok .....        | 381 |
| Lélekvergődés.....               | 356 | Az öreg eperfánk .....           | 382 |
| Távol élő anyám.....             | 358 | Kúp alakú lett .....             | 383 |
| Anyám virága.....                | 359 | Már csillogva ragyog.....        | 383 |

|                                 |     |                                  |     |
|---------------------------------|-----|----------------------------------|-----|
| Fészküket féltik .....          | 384 | Ördögi lakoma .....              | 426 |
| Szörلابda .....                 | 384 | A harangok zúgnak... ..          | 426 |
| A Dolacon.....                  | 384 | Az új világ éneke.....           | 427 |
| Küldd a fényt! .....            | 385 | Búcsú Gyurica Józseftől .....    | 428 |
| Szellemidézés .....             | 386 | József Attilához .....           | 429 |
| Hazám! .....                    | 387 | Szilveszteri köszöntő .....      | 430 |
| József Attila.....              | 390 | Búcsú a legdrágább Anyától ..... | 431 |
| Szindbád világa.....            | 392 | Giling-galang.....               | 432 |
| Mért bánt... ..                 | 393 | Még nem mehetek el.....          | 433 |
| Végre megpihenek.....           | 394 | Csillaghullás... ..              | 433 |
| Kanizsa Józsefhez .....         | 394 | Honnan érkeztl... ..             | 433 |
| Lelkem fénnel .....             | 395 | Nincs istálló .....              | 433 |
| Laczkó András Barátomnak!....   | 395 | Igazság .....                    | 434 |
| P. Barátomra emlékezem.....     | 396 | Békevarázs .....                 | 434 |
| A Lendva-hegyi pincében .....   | 397 | A szónok.....                    | 434 |
| Húsvéti báránka.....            | 398 | Ajándék.....                     | 434 |
| Jézus, a pásztor .....          | 398 | A szerelemről.....               | 435 |
| 2003 karácsonya .....           | 399 | Furcsa álom.....                 | 440 |
| Újévváró .....                  | 400 | „Gyöngyvirágom” .....            | 441 |
| A Napot elérni! .....           | 401 | „Tündérke” .....                 | 442 |
| Békességben, szeretetben! ..... | 402 | Guri, guri.....                  | 443 |
| Szép Zalánk szülötte .....      | 403 | Fagyos eső.....                  | 443 |
| Családi nevem .....             | 404 | Kiolvasó számház .....           | 444 |
| „Szülőfalum” .....              | 405 | Furcsa verssorok .....           | 445 |
| Ki vagyok?!.....                | 406 | A kis ovis.....                  | 447 |
| Életfám.....                    | 409 | Kutyus .....                     | 448 |
| Két véglet között.....          | 410 | Boci.....                        | 448 |
| Lelopták az égről.....          | 411 | Réce .....                       | 448 |
| A Vigasztaló.....               | 411 | Cicus.....                       | 449 |
| Születésnapomra.....            | 412 | Báránka.....                     | 449 |
| 25 éves jubileum .....          | 413 | Koca.....                        | 449 |
| Ötven év .....                  | 415 | Nyuszi.....                      | 450 |
| Ténymorzsák az életemből .....  | 416 | Lovacska .....                   | 450 |
| Nem hagyom magam!.....          | 419 | Liba.....                        | 450 |
| Keresd az égi harmóniát!.....   | 420 | Csacsi .....                     | 451 |
| Végrendelet-féle.....           | 421 | Kecske .....                     | 451 |
| A temetőben.....                | 422 | Kotlós .....                     | 452 |
| Balatonfüreden.....             | 424 | Agyam... ..                      | 453 |
| Szüretkor .....                 | 425 | A költészet.....                 | 453 |

|                                       |     |                            |     |
|---------------------------------------|-----|----------------------------|-----|
| A cinkék.....                         | 453 | Büfékaland .....           | 473 |
| Árt-e a média? .....                  | 454 | Kedvenceink .....          | 474 |
| A pirkadó Holnap .....                | 455 | Kiközösítve?!.....         | 475 |
| Ámító jövő.....                       | 455 | Nekem az mindegy... ..     | 475 |
| A tavasz hírnökei .....               | 456 | Színes növényparádé.....   | 476 |
| Autóbaleset .....                     | 456 | Legókirály országában..... | 478 |
| A végzet.....                         | 457 | Az Amadeusban.....         | 478 |
| Az almakukac.....                     | 457 | Pesti rikkancs.....        | 478 |
| Babaszappan... ..                     | 458 | Síró vadlibák.....         | 479 |
| Vidám világ.....                      | 458 | A napot elérni!.....       | 479 |
| Udvarunk lakói .....                  | 459 | Ha Ők lehetnék!.....       | 480 |
| Hív a halálgong.....                  | 460 | A vén folyó .....          | 481 |
| Piros Pista bácsira emlékezem... ..   | 460 | A rab fiú álma .....       | 481 |
| A gyertyások.....                     | 461 | A siralomházban.....       | 482 |
| Dolgozatjavításkor .....              | 462 | Egy kis félreértés.....    | 482 |
| Sovány veréb.....                     | 462 | Elválásunk.....            | 483 |
| István-napi jókívánság.....           | 463 | Peng a gitár.....          | 484 |
| Búcsú .....                           | 463 | Valami nagyon fáj .....    | 485 |
| Éji látogatás .....                   | 464 | Az Árpád hídon .....       | 486 |
| Dalaim .....                          | 465 | A magányos tölgy .....     | 487 |
| Az első csók .....                    | 465 | Modern bukolika .....      | 488 |
| Meddig ugatnak<br>a fegyverek?! ..... | 466 | Múló évek!.....            | 488 |
| Budapesten.....                       | 467 | Hol van... ..              | 489 |
| A Dunánál.....                        | 468 | Bús a határ.....           | 490 |
| Egy gondolat bánt... ..               | 468 | Gyere Dani .....           | 490 |
| Vihar .....                           | 469 | Napraforgó.....            | 491 |
| A háború „gyümölcse”! .....           | 470 | Napot vár.....             | 492 |
| Biztos a szigetünk?! .....            | 471 | Aláhull .....              | 492 |
| Kísértés .....                        | 472 | Elmentél.....              | 493 |
|                                       |     | Irim a mennyben!.....      | 494 |

# Megjelent könyveim jegyzéke

- Naphívogató** (gyermekversek), 1974  
**Pásztortüzek** (versek), 1979  
**Élni** (versek), 1981  
**Sorvadó népem** (elbeszélések), 1990  
**Konokhit** (versek), 1992  
**Hang-bona** (válogatott gyermekversek), 1995  
**Az ellopott tündér** (mesék), 1998  
**Nyelvhasználat, névdivat** (tanulmány), 1999  
**A lendvai vár kapitánya** (ifjúsági regény), 2001  
**Létforgá(c)sok** (elbeszélések), 2001  
**Mag – Szó – Álom...** (versek), 2001  
**Tar Mihály szüretjén** (elbeszélő költemény), 2002  
**Tavaszi ébredés** (gyermekversek), 2002  
**Életfojtó lánc** (versek), 2002  
**Muravidéki személynevek** (tanulmány), 2003  
**Mondjuk, írjuk hetésiesen?** (tanulmány), 2004  
**Egyperces mesék** (mesék), 2004  
**Mégis fény gyúlt** (versek), 2004  
**Tudatformáló idők** (novellaregény), 2005  
**Kis bari béget** (kifestő versesfüzet), 2005  
**Küldd a fényt!** (versek), 2005  
**Vallomás / Ispoved / Geständnis** (versek / pesmi / Gedichte), 2005  
**Az apró pásztortüzek bennem égne...** (válogatott versek), 2005  
**Časi oblikovanja zavesti** (novellaregény), 2006  
**Misi és a csodaegér / Miši in čudežna miška** (meséskönyv), 2006  
**Egyfelvonásos drámai játékok**, 2009  
**Esszék könyvekről**, 2009  
**A kétnyelvű oktatás Szlovéniában** (tanulmányok), 2009  
**Bennem a Muravidék** (esszék, tanulmányok), 2010  
**Életem mozaikövei** (életrajzi események), 2010  
**Nyelv-, hagyomány- és identitásörzés a megmaradás záloga** (tanulmányok), 2011  
**A magyar irodalom a Muravidéken (Szlovéniában)** – Tanulmányok, 2011  
**Múltban érett írások**, 2012  
**Keresd az égi harmóniát!** (versek, fordítások), 2012  
**Muravidéki (hetési) magyar értékteremtő-őrző írások** (tanulmányok), 2013  
**Muravidéki (hetési) nyelvi és létmorzsák**, 2015  
**Dalaim** – (versek), 2017

# VARGA JÓZSEF ÖSSZES KÖLTEMÉNYEI

Borítóterv: Németh Csongor

Nyomdai előkészítés: Angráf Bt.

Nyomda: Bodnár Nyomda Bt., Budapest

Kiadó: Muravidék Baráti Kör Kulturális Egyesület (MBKKE)

2085 Pilisvörösvár, Szt. János u. 8.

[muravidek@freemail.hu](mailto:muravidek@freemail.hu)

[www.muravidek.eu](http://www.muravidek.eu)



ISBN 978-615-5750-09-0

ISBN 978-615-5750-10-6 (online)



Prof. dr. Varga József nyugalmazott egyetemi tanár, nyelvész, költő, író, a Magyar Kultúra Lovagja.

1930. szeptember 17-én született Verőcén (Horvátország). Az elemi iskolát Göntérházán, a tanítóképzőt Muraszombatban végezte. Több muravidéki általános iskolában és középiskolában tanított.

1966-ban szerzett főiskolai oklevelet magyar nyelvből és irodalomból az Újvidéki Egyetem Bölcsészettudományi Karán.

1976-ban a budapesti Eötvös Loránd Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karán diplomázott magyar nyelv és irodalom szakos középiskolai tanárként. Itt is doktorált magyar nyelvből, 1986-ban.

Az 1980/81-es tanévtől nyugdíjba vonulásáig a Maribori Egyetem Pedagógiai Karán a Magyar Nyelv és Irodalom Intézet tanszékvezető tanára volt.

Göntérházán él.